

Johannes Stora Evangelium

Bok 2

Jakob Lorber

Översättning

Sture Blomberg

Martin Svenberg

Originaltitel: Das grosse Evangelium Johannes

Tryck: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Tyskland
ISBN: 978-91-519-5357-1

Förord

Jakob Lorber föddes den 22 juli år 1800 i byn Kanischa nära Marburg i Jahring församling i Österrike (numera Kaniza i Slovenien) som den äldste sonen i en barnaskara på fyra. Fadern Michael och modern Maria (född Tautscher) var bönder och de ägde två vinodlingar. Hela familjen var mycket musikalisk. Fadern var på fritiden orkesterledare för en lokal orkester och alla barnen spelade flera olika instrument. Jakob spelade t.ex. harpa, piano, orgel och violin och detta gjorde han så bra att det skrevs om honom i ortspressen.

Han var intellektuellt begåvad, och genomgick realskola och gymnasium, vilket säkert inte var så vanligt på den tiden och hjälpte till att tjäna ihop till skolavgiften som organist i en lokal kyrka i Marburg under gymnasietiden. Efter gymnasiet utbildade sig Jakob Lorber först till folkskollärare och därefter till högstadielärare, för vilket han fick sin ackreditering 1829. Under utbildningen lär han ha gjort väl ifrån sig och fick fina vitsord men lyckades aldrig få något arbete som högstadielärare, varför han istället kom att koncentrera sig på musiken. Han flyttade till staden Graz, som är Österrikes näst största stad, alldeles nära Wien, levde ytterst sparsamt och försörjde sig knapphändigt genom att ge musiklektioner och sånglektioner till barn. Genom musiken kom han i kontakt med många av stadens kulturpersonligheter. Till hans nära vänner räknades t.ex. borgmästaren i Graz, Anton Hüttenbrenner och dennes broder Anselm Hüttenbrenner. Den senare var kompositör och nära vän till Franz Schubert, vilken Jakob också lärde känna.

Under dessa år fördjupade sig Jakob i det andliga och läste bl.a. Justinus Kerner, Jung-Stilling, Emmanuel Swedenborg, Jacob Böhme och Johann Tennhardt. Bibeln var också hans ständiga följeslagare.

Han kom sedermera också att lära känna och ta musiklektioner för den världsberömda violinisten Niccolò Paganini och hans musikaliska utveckling ledde så långt som till

en egen violinkonsert i Milanos berömda operahus La Scala. Trots sina många gåvor levde han dock ur hand i mun. År 1840 erbjöds han så en tjänst som dirigent i Trieste i Italien. Det är möjligt att hans vänskap med Paganini spelat in och förbättrat hans rykte. Hursomhelst måste detta ha varit välkommet inte bara utifrån hans musikaliska ambitioner utan också med tanke på hans mycket knappa försörjningssituation.

Strax innan han hade tackat ja till tjänsten i Trieste skulle det dock komma att hända något märkligt. Detta märkliga inträffade klockan 6 på morgonen den 15 mars 1840. Han hade just läst sin morgonbön, som brukligt var, och låg fortfarande kvar i sängen, då han plötsligt hörde en mycket tydlig röst, som tycktes komma 'från hjärtrakten', sägandes: "Jakob, stig upp, tag en penna och skriv! Jag - Jesus Kristus - talar". Och vad rösten då sade var detta:

"Och sålunda talar den gode Herden till var och en; och detta är sant, tillförlitligt och säkert. Den som önskar tala med mig skall komma till Mig, så skall Jag lägga svaret i hans hjärta. Men endast de, vars hjärtan är rena och fulla av ödmjukhet, kommer att höra ljudet av Min röst. Och den som värdesätter Mig högre än allting annat och mer än världen och älskar Mig lika mycket som bruden älskar sin brudgum, med en sådan person skall Jag vandra arm i arm. En sådan människa kommer alltid att betrakta Mig som en broder betraktar en annan broder, vilket är såsom Jag har sett på honom ifrån evigheters evigheter, innan han ens fanns till."

Dessa ord blev senare introduktionen till hans allra första arbete, "Guds Hus", som skrevs mellan åren 1840 - 1844. Vad rösten bad honom skriva ned under de följande dagarna upplevdes som så märkligt att Jakob, trots sin mycket prekära ekonomiska situation, beslöt att lämna återbud till dirigenttjänsten i Trieste och stanna kvar i Graz. Han insåg att det dagliga skrivandet skulle vara oförenligt med ett heltidsgagemang som dirigent i Trieste. Rösten fortsatte sedan att diktera för honom ända till hans död den 24 augusti 1864.

Redan tidigt berättade Lorber för sina vänner om "rösten" som han hörde från trakten kring hjärtat. Vännerna blev oroliga för att det kunde röra sig om en mentalsjukdom i tidigt skede och observerade honom noga. Hans nära vän och levnadstecknare Karl Ritter von Leitner besökte honom t.ex. nästan varje dag och iakttog honom i flera timmar medan han skrev. Rösten hördes mycket klart och tydligt och Jakob lät därför många av sina vänner lägga örat till hjärtat, men ingen annan kunde höra någonting.

Skrivandet upplevdes som en tung börda, men skulle ändå komma att pågå praktiskt taget dagligen i 24 år. Enda utsvävningen var samtalen med vännerna på ölstugorna på kvällarna. Under dessa 24 år skulle Jakob komma att producera ett material omfattande c:a 13.000 tryckta boksidor. Original-manuskripten på c:a 24.000 handskrivna ark, som finns bevarade, uppges vara skrivna med en alldeles jämn handstil nästan utan några ändringar alls och "innehåller ett sådant övermått av yttersta visdom att det är svårt att hitta något liknande i hela världslitteraturen" enligt E.F. Schumacher i boken "Vägledning för vilseförda".

Stommen i författarskapet utgörs av verket "Johannes Stora Evangelium" på uppskattningsvis 7.000 tryckta boksidor (alltså nästan hundra gånger fler sidor än "Johannes Evangelium") och är en noggrann redogörelse ord för ord för Jesu samtal med sina lärjungar och andra personer samt olika händelser under de tre åren i Palestina.

Mycket av det som skrevs ner förstod Lorber inte själv. Han föregrep nämligen mycket av den senare vetenskapliga utvecklingen och skrev förutom om kosmologiska skeende också om atomer, elementarpartiklar och elektromagnetism. Detta senare är ju något förvånande eftersom Maxwell's ekvationer för sambandet mellan magnetism och elektricitet skulle komma att formuleras först på sent 1800-tal. Vidare finns upprepade angivelser om att Jesu återkomst skulle komma att äga rum inom 2000 år efter korsfästelsen, vilket förefaller nära förestående - dock utan närmare

precisering av exakt tidpunkt. Det anges också att människor vid denna tid: 1.) skickar brev till varandra över hela jordklotet med blixstens hastighet 'på ett väldigt finurligt sätt, som dock då kommer att vara känt för hela mänskligheten', 2.) flyger genom luften 'som fåglar', 3.) borrar efter olja (eg. 'kåda') djupt på havets botten och 4.) och med hjälp av eld och vatten seglar på havets oceaner fortare än vinden blåser. Åtminstone de två första angivelserna är uppseendeväckande för att komma från en författare som endast levde till 1864 eftersom det första mänskliga flygexperimentet inträffade först 1903 (bröderna Wright) och e-mail kunde skickas först 1993, 140 år senare. Ingen annan kunde heller förklara hans uttalande om atomer och elementarpartiklar men Jakob trodde själv att allt detta skulle komma att få sin förklaring senare.

Jakob beskrevs som fattig men generös, så långt han förmådde. Han levde som en enkel människa i en liten vänkrets, som ibland fick stötta honom ekonomiskt med tanke på hans bristfälliga försörjningssituation. Han var öppen och vänlig när det gäller sin skriftställning, men blev ändå indragen i små intriger i den lilla vänkretsen, som gick ut på att bevisa att han var en bluff. Vid ett tillfälle då han lurats bort från sitt hem, sökte t.ex. hustrun till en nära vän igenom hans hus på jakt efter vetenskapliga böcker, som kunde förklara alla hans kosmologiska och övriga vetenskapliga teorier, men kunde endast hitta en Bibel, hans ständiga följeslagare.

Vid ett annat tillfälle verkar dessutom personer utanför hans lilla krets ha fått nys om vad han höll på med, ty han fick en varning om att polisen tänkte genomsöka hans hus, varvid vännerna förde manuskripten i säkerhet. Det kanske var tur, eftersom det gav vännerna möjlighet att trycka upp och ge ut hans verk postumt, vilket skedde 1877, tretton år efter hans död. Polisen kom aldrig till hans bostad vid det nämnda tillfället och han besvärades aldrig av någon. Han gifte sig aldrig och hade inga barn och då han på slutet av sitt liv blev mycket sjuk togs han om hand av sina vänner.

Jakob var självklart bekymrad för vad som skulle hända med hans manuskript. Han hade ju lagt halva sitt liv på detta, höll inga föredrag och levde i en mycket begränsad vänskrets, helt okänd för den stora massan. Men den inre rösten försäkrade honom att det skulle komma en tid då allting, som han skrivit ner, skulle ges ut i tryck och vid rätt tidpunkt också bli känt för hela mänskligheten. Detta verkar ha besannats ty den tyska upplagan som legat i glömska i mer än 100 år har alldeles nyligen fått en engelsk översättning, som nu sprids över världen.

Föreliggande bok 2 innehåller kapitel 101–200 av Johannes Stora Evangelium på totalt 2.500 kapitel, vilka nedtecknades under åren 1851-1864. Detta stora verk följer Johannes evangelium i NT men ger en mera fullständig bild av hela skeendet kring Jesu mission, korsfästelse, död och återuppståndelse. Den ger också förklaringar till ting, som annars ter sig oförklarliga i Nya Testamentet, t.ex. varför Judas Iskariot handlade som han gjorde, vem Maria Magdalena var, hur man skall se på alla mirakler och hur det, som sades under Bergspredikan, skall tolkas m.m. Hela manuskriptet är skrivet i första person singularis - Jag, Jesus Kristus talar - och utgör ungefär hälften av Jakob Lorbers totala litterära produktion, som också i sin helhet anges vara nedtecknad efter diktamen från Jesus Kristus.

1. Det ovanliga vinmiraklet för Judas

[1] När Petrus hade avslutat sången, så talade han med ett högst dystert tonfall, 'Mina vänner och trosbröder! Vilken kontrast mellan oss och David en gång i tiden, då han gav nationen denna ärorika hyllningssång! Då han sjöng så lyfte han ögonen mot stjärnorna. Därför att då, enligt människornas föreställningar, hade Jehova sin boning i det ouppnåeliga ljuset ovanför alla stjärnor. Men vad skulle nu David göra här, eftersom Han, till vilken han lyfte sina ögon ovanför alla stjärnor. . . 'Säger Jag: 'Stopp, Petrus, min vän! Låt det räcka och tänk på alla dem som vi har runtomkring oss!'

[2] Petrus kommer genast på sig själv och inbjuder gästerna att delta i kvällsmålet, som mest består av bröd och vällagad fisk.

[3] Men Judas frågar Petrus om det i närheten kunde köpas vin för pengar. Petrus svarar: 'Vin säljs vid värdshuset på några plogfårors avstånd (ung. 200 m, övers. anm.).' När Judas hör detta frågar han vidare om han inte har någon, som han kan skicka ner för att hämta en hel tunna.

[4] Säger Petrus: 'Känner du inte till hur jag har det hemma - jag har ingen som jag kan skicka! Men om du vill ha vin så gå till krogvärdens själv och gör upp så klarar du dig bättre!' Säger Judas: 'Jag klarar mig hellre utan än går själv!' Säger Petrus: 'Gör som du vill; jag kan inte avsätta tjänare till dig eftersom mina fiskare fortfarande är upptagna vid sjön och min hustru och mina barn och släktingar har händerna fulla, som du kan se; du tänker väl inte be mig att själv känka hit en hel tunna på natten?!' Säger Judas något förargad: 'Så, så, jag menade bara väl, då jag märker att du inte har något vin; därför att jag skulle själv ha betalat det, oavsett vad det kostar.'

[5] Säger Petrus: Det finns En bland oss, som också är här, som förvandlade vatten till vin i Kana under Simons bröllop. Denne kunde också göra så nu, om det skulle vara nödvändigt. Men eftersom det säkert inte är nödvändigt, skulle vatten från min brunn vara att föredra.'

[6] **Säger Judas:** 'Helt rätt, helt rätt, jag är också nöjd med detta, eftersom jag själv i hög grad anbefaller gott vatten; ändå, vid just ett sådant här tillfälle, skulle vin inte vara fel! Men eftersom Denne, som jag också anser mig känna, är förmögen att göra vatten till vin, så kunde Han säkert också göra dig den tjänsten?!'

[7] **Säger Jag:** 'Så, gå ner till brunnen och drick! Därför att brunnen kommer att ge dig vin, men alla vi andra kommer bara att få vatten!'

[8] Judas gick genast ner till brunnen och hivade upp. Men då han drack från det upphivade vattnet var det vin av det bästa slag och han blev så full att han föll framstupa över brunnen, och riskerade att falla i brunnen, som var djup, om inte några av Petrus tjänare hade fått syn på honom och tagit honom med in i huset och lagt honom i en säng. Men detta var alltså bra; därför att den kvällen botade jag många med olika slags sjukdomar och åkommor och drev ut många av deras onda andar, och inför sådana mirakel skulle Judas ha varit ett gissel.

2. Helande av alla sjuka i Kapernaum

[1] När alla som var med mig hade avslutat kvällsmåltiden, medan Judas sov på en halmmadrass i uthuset, förde samma judar, som föregående dag hade satt prästen, de skriftlärdade och fariséerna på prov, fram ett stort antal besatta och ett stort antal som var drabbade av sjukdomar av alla de slag, och anmodade Mig att hela dem alla.

[2] Jag frågade dem kärleksfullt om de trodde att snickarsonen från Nasaret kunde göra en sådan sak. För dessa människor kände mig från födseln, så att säga.

[3] Men de svarade: "Vad har vi att göra med snickarens son? Om snickarens son var utvald av Gud att bli en profet för Israels folk så är han en profet även om han vore snickarson tusen gånger om, för varje man är vad han är av Gud och aldrig av vad hans föräldrar var. Och därför tror vi utan tvekan att du för det första är en profet vägledd av Gud och för det andra att du kan hjälpa alla, som du hjälpte stadsrådmanens son och officerens tjänare.

[4] Och Jag svarade dem: "Eftersom er tro på Mig och er bedömning av Mig är sådan, låt det då nu ske enligt er tro".

[5] Vid detta ord lämnade alla andar de besatta och de som led av alla sorters sjukdomar och plågor blev omedelbart friska. (Matt. 8.16)

[6] Det behöver knappast beskrivas hur häpnad och tack samma de var.

[7] Därefter gjordes många träffande men också bitande skarpa anmärkningar om det judiska prästerskapet, men jag tillrättavisade anklagarna och visade dem att det var oklokt att väcka en kull sovande huggormars avföda. För så länge som de ligger i vinterdvala är de utom fara för någon och skadar inte någon, men när de vaknar är de farligare än vid något annat tillfälle, då de inte sover.

[8] Dessa tempeltjänare, fulla av slughet och ondska, har i sanning sovit likt en kull huggormar på vintern, men genom din djärva förfrågan har du kraftfullt väckt dem ur deras slummer.

Passa dig därför så att du inte skadas av dem, ty denna trolösa sort finner en njutning i att skada andra.

[9] Alla inser sanningen i denna predikan och ångrar den skada de förorsakade genom sin fräckhet. Men jag tröstar dem och säger åt dem att inte ge spridning åt undret som utfördes här i Kapernaum, förutom till några vänner av sanningen, som också vet hur man håller tyst. Och de lovade Mig det.

[10] Men det fanns en bland dem som, trots att han inte räknades till prästerskapet, likväl var väl bevandrad i skrifterna.

[11] Denne ställde sig framför folkmassan och sade i en mycket allvarlig ton: ”Lyssna, älskade vänner och bröder! I denna handling har jag upptäckt något som vittnar om mer än att bara säga ”se, denna man är en sann profet”. Jag menar att denna handling uppfyllde profetian av Jesaja, när han sade: ”Men det var våra sjukdomar han bar, våra plågor han led”. (Jesaja 53. 4) Märker ni inte någonting?”

[12] Folket såg på talaren med förvåning, men förstod honom inte. Han upprepar sin fråga och folket förstår fortfarande inte hans citat ur Jesaja, han säger: ”Det är inte lätt att predika om regnbågens färger för den blinde”.

[13] Jag säger: ”Lugna ner dig. För tillfället är det bättre för dessa människor att inte förstå det. För om dessa människor skulle förstå detta omedelbart skulle de springa över till prästerna och starta ett mäktigt gräl och det skulle varken vara bra för er själva eller för min undervisning. Men i rättan tid skall de även med händerna förstå vad profeten sade.”

[14] Talaren lät sig nöja sig med detta medan folksamlingen, vars besatta och sjuka Jag hade helat denna kväll, gav sig av med sina helade.

[15] Men när folksamlingen kom hem till Kapernaum åstadkom de vild hänförelse bland sina bekanta, och när nästa morgon knappt hade börjat gry var Petrus hus redan omringat av en oöverskådlig folksamling, som ville se Mig, som hade utfört ett sådant obegripligt enormt mirakel. Och Petrus frågade Mig vad som skulle göras, eftersom folksamlingen fortsatte att växa.

[16] Jag sade: ”Gör i ordning den stora båten så att vi kan åka till den andra sidan av sjön, annars blir det problem här. (Matt. 8.18) Även om folket är här i de bästa avsikter, så smyger också prästerna upp bakom dem, och i detta skede vill vi inte ha något att göra med dem”.

[17] Petrus gjorde genast det största skeppet redo vilket vi snart gick ombord på och började snabbt segla över havet, hjälpta av en förlig vind.

[18] Men innan Jag hade gått ombord på skeppet tillsammans med lärjungarna kom en skriftlärare från Kapernaum fram till Mig och sade: ”Rabbi, tillåt mig att följa med dig dit du är på väg”. (Matt. 8.19) Men eftersom Jag såg att hans hemliga motiv att följa Mig inte på något sätt var hedervärda, och att han inte var särskilt intresserad av Min lära och alla Mina gärningar, utan bara ville att vi skulle passa upp honom och om det var fördelaktigt begå förrädiska handlingar i hemlighet, så skakade Jag på huvudet och sade till honom: ”Rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har i denna värld inte ens en sten som tillhör honom på vilket han kan lägga sitt huvud”. (Matt. 8.20)

[19] Och den skriftlärde förstod Mig, vände om och drog hem. Ty därmed hade jag fått honom att förstå att också han var en listig räv som hade sin lya (betald anställning) och att fåglar av hans slag, som bor under himlen, det betyder djupt under den klara gudomliga sanningen och kärleken, har sina nästen, det vill säga har mat- och viloplatser, där de förtär sitt byte. Men för Människosonen finns ingenting av allt världsligt bedrägeri, inte ens ett så kallat politiskt knep av nödtvång (sten), på vilket man då och då kan låta sin själs huvud vila ut. Den skriftlärde förstod Mig alltså rätt och återvändande, som redan nämnts, snabbt till Kapernaum utan vidare diskussion.

3. Jesus och stormen

[1] Innan vi gick ombord på skeppet kom en av Mina lärjungar fram till Mig och bad om tillåtelse att, innan vi åkte, begrava sin far som hade dött hastigt föregående kväll. (Matt. 8.21) Men Jag sade till honom: ”Följ hellre Mig och låt de döda begrava sina döda”. (Matt. 8.22) Och lärjungen avstod omedelbart från sin begäran och följde mig ombord på skeppet, för han förstod att det är bättre att ha försorg om livet än om döden – en meningslös omsorg – verkligen bäst passande för de döda, eftersom alla de som håller på med begravningsceremonier mer eller mindre är döda. De betygar döden sin aktning och dödens ära är viktigast för dem.

[2] Människans sanna död är själviskhet och dess ande är stolthet som över allt annat suktar efter ära. Alltså är den avlidnes pompösa begravning inget annat än en sista uppvisning av stolthet av en person som har varit andligen död under lång tid.

[3] När lärjungen hade förstått det fulla djupet av den sanning som Jag uttryckte för honom, så följde han Mig, som redan påpekats, ombord på skeppet utan några betänkligheter och vi seglade snabbt med god vind, och undkom folksamlingens växande framstormning. (Matt. 8.23)

[4] Några gick faktiskt ombord på de små farkosterna och följde efter oss en kort sträcka. Men när vinden kraftigt tilltog vände de snabbt tillbaka och nådde tryggt stranden innan stormen började.

[5] Men vi hade redan nått öppet vatten när den tidigare så gynnsamma vinden blev till en mäktig storm. Efter att ha varit något trött redan vid ombordstigningen, då jag hade varit vaken hela natten, sade Jag till Petrus i båten: ”Förbered en plats för vila åt Mig, eftersom jag tänker vila Mig lite under resan. Som du vet fick jag ingen nattvila”.

[6] Petrus tog genast fram flera madrasser åt Mig, och gjorde i ordning en bra viloplats åt Mig och lade en kudde under Mitt huvud, varpå Jag strax föll i god sömn, fysiskt sett, även om

jag visste att vinden snart skulle övergå i en väldig storm som med de stigande vågorna hotade skeppet.

[7] När vi var ungefär två timmar från kusten rasade stormen som värst och svallvågorna sköljde över däck. (Matt. 8.24) Även mina mest prövade lärjungar blev rädda när de såg skeppet ta in vatten vid det stigande vågsvallet, särskilt vid mitten-sektionen – den lägsta nivån i enlighet med dåtidens skepp-byggarstil. När stormen inte visade några tecken på att avta, utan istället piskade upp vågorna än högre, gick lärjungarna över till Mig, på den högsta platsen, där Petrus hade gjort i ordning Min viloplats, och ropade ut av förskräckelse: ”Herre, hjälp oss, annars går vi alla under!” (Matt. 8.25)

[8] Varpå Jag steg upp från platsen där Jag vilade och sade till dem: ”Åh, ni svaga i tron. Varför är ni så rädda när Jag är med er? Vad är förmer, stormen, eller Han som är Herre också över alla stormar?”

[9] Eftersom lärjungarna såväl som flera andra ombord praktiskt taget blev mållösa av rädsla och till och med Petrus bara kunde stamma, så hutade jag genast åt vindarna och sjön och det blev alldeles lugnt. Stormen upphörde som i ett slag, och sjön blev spegelblank, förutom en liten krusning som rorsmännen hade rört upp. (Matt. 8.26) Det ganska stora antalet människor som dock inte kände mig närmare utan hade anlant den morgonen i affärer, sade till lärjungarna och frågade: ”Vem i Jehovas namn är detta, att till och med vindarna och sjön lyder honom?” (Matt. 8.27)

[10] Men jag gav tecken åt lärjungarna att inte röja vem Jag var och Petrus sade: ”Fråga inte, men alla ni kan börja att ösa bort det överflödande vattnet ur båten, annars går vi under av en efterdyning, som ofta följer ett snabbt bedarrande likt det här! Därefter frågade främlingarna inte mer utan tog tag i hinkarna och öste kvickt bort vattnet och var fullt upptagna med detta tills vi nådde den vidsträckta stranden tvärsöver.

4. Helandet av de besatta

[1] Det lilla landet eller snarare distriktet vi kom till var bebott av ett litet folkslag som kallades gergensare eller gadarener, som tog upp hela den Galileiska sjöns motsatta sida.

[2] När vi alla hade stigit iland och skulle gå till den lilla staden Gadara, beläget på en höjd ungefär sex tusen steg från vår landstigningsplats, kom det två män med fruktansvärt förvrängt utseende springandes från en kulle där stadens kyrkogård var belägen, mittemot staden och längs med sjön. De var besatta av en hel legion andar och var så våldsamma att knappt någon kunde komma igenom på denna väg på grund av dem. (Matt. 8.28) De bodde bland gravarna på kyrkogården ovanför. Ingen kunde fånga eller fjättra dem med kedjor. För även där en folkmassa av de starkaste männen lyckades betvinga dem och beslå dem med tunga bojor och kedjor, så bröts kedjorna på en gång sönder medan bojorna söndersmulades till stoft. De höll till på kullen och i gravarna dag och natt och vrålade fasansfullt och sargade sig med stenarna.

[3] Men när dessa två blev medvetna om Mig Själv bland lärjungarna, sprang de rakt emot Mig och föll ner inför Mig och skrek: ”Vad har du med oss att göra, du den högstes son?! Har du kommit för att plåga oss i förtid?! Vi bönfaller dig vid den högste att inte plåga oss.” (Matt. 8.29)

[4] Men Jag talade strängt till dem och sade: ”Vad är ditt namn, orene ande, som plågar dessa två som om de vore en enda man?”

[5] Och den orene ropade: ”Legion heter jag, för vi är många!”

[6] Men jag befallde den orene att fara ut ur dessa två. Omedelbart lämnade ett stort antal onda andar synligt dessa två, i form av stora, svarta flugor, men bad Mig att jag inte skulle driva ut dem bort från detta område.

[7] Men nu gick där en stor svinhjord, som tillhörde gadarerna, och betade på den del av berget som vätte mot sjön. För detta lilla folkslag, som mestadels bestod av greker, åt

dessas djurs kött och bedrev mestadels handel med Grekland med detta. (Matt. 8.30)

[8] När de orena andarna upptäckte dessa svin, bad de Mig återigen att tillåta dem att fara in i denna hjord. (Matt. 8.31)

[9] Och när jag gick deras önskemål till viljes, av skäl som är hemliga och dolda för världen, for genast demonerna in i svinen, totalt cirka två tusen.

[10] Så snart demonerna hade tagit sig in i svinen, sprang dessa djur uppför ett berg som slutade med en stor klippa som sköt ut mot sjön, med ett lodrätt fall på cirka 300 alnar, och alla de två tusen svinen störtade ner i sjön, där det var mycket djupt. (Matt. 8.32)

[11] Men när herdarna, som övervakade svinen, såg vad som hade hänt med de besatta, så blev de förskräckta och sprang in i staden och berättade för sina överordnade vad som hade hänt nere vid sjön. (Matt. 8.33)

[12] Invånarna i den lilla staden blev uppskrämda och en av dem, som likt många i den här staden fortfarande var hedning och höll Jupiter och alla de andra hedniska gudarna högt, talade och sade: ”Sade jag er inte i morse: Så snart de två som plågas av furierna lugnar ner sig, samtidigt som vågorna på sjön växer sig övermåttan höga trots en klar himmel, då kommer en gud ner och dom följer. För gudarna kommer aldrig ner till jorden från stjärnorna utan käppen och svärdet. Och vi har det precis här framför oss. Furierna, som plågade de två syndarna, rör först upp sjön, eftersom de var säkra på att en gud skulle komma ner ovanifrån och driva ut dem från de två syndarna. Att de sedan kastade sig på våra svin i form av svarta hästflugor och fick dessa djur att störta i havet står klart för mig som solen i fullt dagsljus! Vi har nu inget annat val än att ikläda oss ödmjukhet och ånger inför denna gud, förmodligen Neptunus eller Mercurius, och be honom att snart lämna detta område igen, för så länge en gud synligt stannar kvar i ett område på jorden kan vi inte tänka oss annat än olycka på olycka. För, som sagt, en gud kommer aldrig ner till jorden från stjärnorna utan käppen, svärdet och domen.

[13] Men låt inte någon av oss, ens med de hemligaste tankar, förebrå honom för den skada han har åsamkat oss, för det skulle innebära slutet för oss. Sedan länge har vi inte framburit ett riktigt offer till de gamla gudarna, vilket de enfaldiga judarna mer än några andra höll oss tillbaka ifrån, genom att vilja veta allting bättre än oss, och därför tog en förolämpad gud sitt eget offer. Så är det. Därför får vi inte tillåta ens en tanke av missnöje att komma upp till ytan hos oss. Men vi måste gå ner för att välkomna honom och sen be honom att genast lämna det här området.”

[14] **Men en hel del judar lyssnade också på den här predikan och sade:** ”Du tror faktiskt att vi är dumma, ändå vet vi mer om det här än du. Se, din påstådda gud är ingen annan än antingen en persisk trollkarl, eller så är det den omtalade Jesus från Nasaret, om vilken vi redan har hört stora saker. Men vi är annars överens med dig om att vi borde be honom att lämna detta område. För sådana människor är aldrig till välsignelse för ett land – det vet vi från våra profeters dagar. När Gud reser upp vissa människor till profeter i ett land, är olyckan för ett sådant land förseglad.”

[15] **Därefter samlades hela staden och gick ner till Mig, och lämnade bara några få sjuka kvar. När de fick syn på Mig och såg att Jag hade ett helt naturligt mänskligt utseende, tog de modet till sig och närmade sig Mig och trots att de fortfarande var rädda gick de fram till Mig och bad mig att snart lämna deras gränser. (Matt. 8.34)**

[16] **Några studerade emellertid de två som de tidigare hade känt som besatta. Båda var nu påklädda och samtalade med dem på ett förnuftigt sätt, och återgav hur Jag hade befriat dem från deras plåga och hur de genast kläddes på av dem som hade kommit med Mig. Men ingenting av detta kunde minska rädslan, särskilt hedningarnas, och de bad inte om något annat än att jag skulle ge mig av och aldrig återvända.**

[17] **Och jag instämde i deras begäran och sade då till Petrus: ”Min vän, gör genast klart skeppet igen, så att vi kan lämna detta område så snart som möjligt.”**

[18] Och Petrus och hans tjänare fick genast klart skeppet. Men när Jag skulle gå ombord på skeppet, skyndade de två helade efter Mig och frågade Mig om de kunde få följa med Mig, eftersom de inte skulle få något arbete eller bostad i denna stad, och deras släktingar hemma skulle vägra att ta emot dem på grund av sin stora rädsla för dem. Men jag avvisade dem kärleksfullt och sade: Återvänd hem till era nära och kära med jubel, för de skall ta emot er med glädje. Men gå till era nära och kära och gå också ut i hela ert område, och förkunna vilken stor sak Herren har gjort för er och vilken nåd Han har visat er. På detta sätt gör ni mer gott än om ni följer Mig nu. För i detta område, där ni är kända av alla, skall ni bära ett sant vittnesbörd och på så sätt bli till nytta för människorna. Och människorna skall, likväl som när de fruktade er, inte låta er svälta.”

[19] Med detta gick de två helade iväg som en man och gjorde ivrigt så som jag hade befallt dem.

[20] De två lovprisade på kort tid Mitt namn, inte bara i sitt hemland utan också i de tio städer som sträckte sig längs den övre kusten, och proklamerade med stor entusiasm det stora Jag hade gjort för dem och vilken stor nåd Jag hade visat dem. Och många trodde på Mitt namn genom detta, vilket skapade stor längtan efter Mig bland både judar och greker.

5. Bristen på tro står i vägen för mirakler

[1] Men vi begav oss nu rakt mot Nasaret, för Jag var fast besluten att besöka Nasaret en gång till och att vila litet hemma och vid detta tillfälle tända ett sanningens ljus för de mycket oroliga nasaréerna.

[2] Hemresan hem tog dock något längre tid än resan dit och många blev hungriga. Men jag styrkte dem och de kände sig så förunderligt mätta att några av dem sade: Sannerligen, vartannat andetag ger bröd och vartannat smakar som vin.” Och så nådde vi stranden nästa morgon. Det var ytterligare drygt fyra kilometer (enligt dagens måttssystem) till Nasaret från stranden, och vi fortsatte därmed vår resa obehindrat och nådde strax fram, medan Petrus tjänare naturligtvis ansvarade för skeppet och sen seglade hem.

[3] Dit vi hade anlänt var det dock en stor anlöpningshamn, där många människor hade samlats. Några hade rest över sjön och bedrev handel åt alla håll, medan många andra kom till marknaden i Nasaret från flera olika områden, inklusive Jerusalem, ty just då hölls en stor marknad i staden.

[4] Men när det blev känt i hamnen att Jag hade anlänt i Petrus båt, stannade de kvar, som hade haft för avsikt att segla över havet i affärer, och därför tågade en väldig folksamling med Mig till Nasaret.

[5] Jag och Mina lärjungar begav oss hem till Mitt, det vill säga nu min moder Marias hem, som var hemma med de tre äldsta sönerna och fyra ungmör, som redan på Josefs tid, när Jag fortfarande var barn, hade tagits om hand och uppfostrats som barn.

[6] Maria och hela huset satte nu igång med att förbereda ett rikligt morgonmål, som vi var i stort behov av, särskilt lärjungarna, som redan hade varit utan mat en dag och nästan en natt. Måltiden var snart klar och vi satte oss ner och åt och drack. Efter måltiden tackade vi för oss och reste oss för att gå till staden för att för en stund uppleva dess liv och rörelse. Men vi kunde knappt komma ut ur huset på grund av den

stora folksamlingen som, främst av nyfikenhet men dels också för att spionera på oss och kunna håna oss, hade slagit sig ner där. Endast en liten del av dem hade något behov av att verkligen vara där.

[7] När vi steg ut framför huset, frågade därför flera fariséer och skriftlärda från Jerusalem om jag inte skulle göra några underverk och tecken här. Men Jag bemötte dem allvarligt och bestämt: "Nej inga, på grund av er otro. Vid detta bestämda "nej" började de skingras och några muttrade och viskade i varandras öron: "Han är rädd för härskarna i Jerusalem och vågar inte." **Andra sade:** "Han har antagligen inte fått med sig sin trollkarlslåda." **Ännu några andra sade:** "Här gör han inget för sina landsmäns skull, eftersom han måste veta att han inte är särskilt högt aktad av dem." **Med dessa och liknande kommentarer skingrades de och inom några minuter fanns det inga människor kvar framför Marias, mor till Min kropp, hus och vi fick genast rum för att bana oss väg till staden.**

[8] Där besökte vi en synagoga, där varje jude, som hade något att anföra, inför tre upphöjt sittande skriftlärda, kunde lämna bidrag eller framföra klagomål mot vilken präst eller skriftlörd som helst, som där var utsedd av Jerusalem, antingen för egen del eller å en gemenskaps vägnar.

[9] När vi kom in i synagogan, sade Simon från Kana till Mig i hemlighet: "Herre, kunde vi ta upp något här också? Vi borde inte lida brist på saker att klaga på."

[10] Jag sade: "Min vän, det är bra att tala sanning vid rätt tidpunkt, men ännu bättre att hålla tyst vid rätt tidpunkt. Du kommer inte att göra guld av järn eller silver av lera, hur mycket du än försöker. Dessa typer, som dömer och sköter utfrågningar, är inombords väldigt annorlunda mot hur de uppträder utåt. Utåt framstår de som ett lamm men inombords är de en rovlysten varg.

[11] Tror du att dessa här genomför utredningar för att hjälpa klagomål? Åh, här misstar du dig grovt.

[12] Denna typ håller offentliga möten med vänliga ansikten

bara för att ta reda på folkets inställning till prästerskapet. Tro Mig: idag frågas du ut på ett vänligt sätt och i morgon sätts du i fängelse för att under ett år plågas av ormar. Ty dessa präster är som korparna och kråkorna, och de har inte för vana att picka ögonen ur sina egna med sina skarpa näbbar.

[13] Därför lyssnar vi bara här och noterar på vilket sätt, om något, som de talar om oss. De bör inte lägga märke till oss och även om de gjorde det skulle de inte känna igen oss så lätt, så vårt lyssnande bör vara enkelt och vi ska gå på vad vi hör. Simon från Kana var nöjd med detta och vi tog plats i ett något mörkt hörn av synagogan och lyssnade på vad som föregick.

[14] Privatpersoner liksom kollektiva talespersoner förde fram en stor mängd av de mest ilskna klagomål mot fariséerna och blev vänligt hörda.

[15] Men när folkets klagomål hade hörts, försäkrade de tre skriftlärda och fariséerna, som kommit ner från Jerusalem, att alla åtgärder skulle komma att vidtas för att undersöka och straffa de präster som befanns skyldiga. En skriftlörd frågade på ett vänligt sätt människorna vad, om något, de visste om Mig, det vill säga den ökände agitatorn Jesus. För det hade nått deras öron ända uppe i Jerusalem att han strövade runt i Galileen, och gjorde stora tecken som ingen före honom, och de ville veta om det var sant och vad de och andra ansåg om det.

6. Jesus från Nasarets liv, gärningar och lära

[1] Nu stiger en respekterad man från Kapernaum-området fram och talar: ”Högt skattade tjänare i Jehovas tempel i Jerusalem, den Jesus som ni har frågat oss om var så att säga född i den här staden, och har alltid uppfört sig ordentligt och hyser stor Gudsfruktan. Man såg honom ofta bedja oavbrutet. Ingen har någonsin sett Honom skratta, utan snarare gråta på avskilda platser som Han ofta besökte.

[2] Redan från tidig ålder i Hans liv hände de mest märkvärdiga ting. Och nu har han tagit sig an att resa som en sann läkare, utan motstycke på hela jorden. Genom blotta Ordet åstadkommer Han helanden, som endast Jehova kan åstadkomma.

[3] Alla gärningar från Moses och fram till vår tid kan i jämförelse räknas som nästintill ingenting. Han helar ögonblickligen krymplingar, vars lemmar sedan många år helt förtvinat. Varje feber, hur kraftig den än är, måste böja sig för Hans Ord, och de från födseln stumma, döva och blinda talar, hör och ser som vem som helst av oss. Han jagar ögonblickligen bort den mest framskridna spetälska, ur de besatta driver han ut legioner av demoner genom blotta Ordet och Han kallar tillbaka de döda och de stiger upp, äter och dricker och rör sig som om det aldrig hade varit något fel på dem. Likaså befäller Han naturkrafterna och de lyder Honom som om de vore Hans trognaste och mest undergivna tjänare.

[4] Hans lära kan i allmänhet sammanfattas som att i handling älska Gud över allt och din nästa så som dig själv.

[5] Men eftersom Han utför sådana gärningar, och förkunnar den renaste läran för sina lärjungar, så tar vi honom för en enastående profet som Jehova i vår yttersta nöd har skickat till oss från Himlen, så som Han en gång gjorde med Elias. Det här är allt som jag och många andra känner till om denne härlige Jesus och vi kan inte nog tacka Gud för att än en gång ha tänkt på sitt fattiga och övermåttan ansatta folk.

[6] Många betraktar Honom som den väldige utlovade Guds Smorde. Jag själv är dock varken för eller emot detta, men frågar om Kristus, som skall komma, då kommer att utföra större verk?”

[7] **Prästen säger:** ”Du talar som en blind bedömer färger. Var står det skrivet att en profet ska kallas från Galiléen? Vi säger dig att denne din Jesus inte är något annat än en ond trollkarl, som borde bli förtärd av eld. Hans lära är dock en mask bakom vilken han gömmer sin hädiska natur. Han utför sina mirakler, inte genom Gud utan genom den högste djävulen – ändå tar ni blinda honom för den Utlovade. För detta är ni i sanning värdiga en död i eldslågor tillsammans med honom.”

[8] **Men mannen intar en respektgivande hållning och säger:** ”Förvisso, om vi inte vore galiléer och jag själv helt och hållet romare, och om ni själva istället för romarna fortfarande vore herrar, så hade vi brunnit för länge sedan! Men lyckligtvis hade ert förmyndarskap över oss galiléer sedan länge fått ett slut. Vi är helt och fullt romerska undersåtar och har därför inte längre något med er att göra, förutom kanske att visa bort er från Galiléen en gång för alla, om ni vågar lägga hand på även den minste av oss romare.

[9] Men vad beträffar vår store profet Jesus säger jag er igen, akta er för frestelsen att lägga era onda händer på honom i detta land!

[10] Ty för oss är Han en verkligen en Gud. Han har gjort saker inför oss som bara Gud kan göra.

[11] En Gud som gör gott mot fattiga och lidande människor, måste vara en rättvis och sann Gud. Men en gud som er, som bara kan blidkas med guld, silver och alla sorters feta offer, och som svar på långa och överbetalda böner nästan inte gör någonting, är ond rakt igenom som ni själva, som kallar er hans tjänare, och förtjänar likt er själva att kastas ut ur landet.

[12] Ni säger att Jesus är en rovlysten varg i fårakläder. Men vad är då ni? Förvisso är ni själva helt och fullt precis det som ni säger om Jesus, en man from som ett lamm.

[13] Med vänliga miner lyssnar ni på våra klagomål, men

innerst inne anstiftar ni för oss klagande den fega hämnden och om det vore möjligt, att utplåna oss med Sodoms eld från himlen. Men oroa er inte, ni huggormars och skorpioners onda avföda, här är vi romare herrar och vet hur vi ska visa er vägen härifrån till Jerusalem, om ni inte självmant väljer att genast ge er av.”

[14] Detta tal gjorde givetvis de tre skriftlärda fullkomligt rasande, men de vågade inte göra något inför en så talrik folk-massa och försökte nu smita ut via en bakdörr, för att nå vägen till Kapernaum, där de flesta av fariséerna och de skriftlärda från Jerusalem vistades, för att obehindrat förlusta sig med varje tänkbar last och otukt och varje möjligt bedrägeri.

[15] När de tre så att säga hade tömt synagogan, kom en annan fram och tackade talaren å alla talesmäns och individuella klagandens vägnar, men tillade: ”Om vi inte gör som samarierna gjorde kommer vi inte att lämnas ifred av dessa monster. Deras namn måste vara mer avskyvärda för oss än Gogs och Magogs, och Jerusalem en plats att pissa på, annars kommer vi aldrig att bli av med denna plåga som är värre än pesten.

[16] Alla höll med honom och sade: ”Om vi nu bara kunde leta reda på vår Jesus, som utför mirakel, så borde Han genast komma hit så vi kunde göra Honom till vår enda sanna lärare och Överstepräst.”

[17] Talaren säger: ”Jag är enig, men vi måste först fråga den romerske landshövdingen i Kapernaum om han går med på det. För romarna har det inte så lätt med vårt prästerskap, ty templet antas stå i ständig hemlig kontakt med de romerska kejsarna.

[18] Alla var överens om detta förslag, och lämnade gradvis hallen där synagogan (mötet) hölls.

7. Världens komedi är en tragedi för Guds barn

[1] Men Jag säger till Simon från Kana: ”Har du nu förstått fördelarna med att kunna hålla tyst vid rätt tidpunkt?” Det är bättre för oss att hålla tyst där andra talar och handlar å våra vägnar. Förstår du det?”

[2] Simon från Kana säger: ”Ja Herre, jag ser klart fördelarna med att hålla tyst istället för att tala, fastän ibland känns det som om man blir dragen i håret för att vid sådana tillfällen låta tungan få kramp. Ändå har det här tydligt visat sig att hålla tyst vid rätt tidpunkt är bättre än det mest relevanta tal. Men vi fann det icke desto mindre lätt att behålla vår tystnad, eftersom vi hade en högst modig, vältalig och kunnig företrädare i den som presenterade sig själv som romare för prästerna.

[3] Det var nästan så att jag skrattade när de tre tempeltjänarna drog sig tillbaka, vilket skulle ha kostat dem nästan allt det lilla anseende som de fortfarande hade kvar i detta land. Deras ansikten blev längre och längre och deras fötter märkbart rastlösa av romarens stadigt djupnande röst och de gjorde efteråt de nödvändiga förberedelserna för att fly fältet. När jag lade märke till de tre tempeltjänarnas märkligt oroliga fötter, sade min ande till mig: ”nu blir de snart osynliga” – och de blev faktiskt osynliga.

[4] Herre, för hjärtat är det oundvikligt att känna tillfredsställelse över att, som nu, råka omintetgöra sådana helt igenom onda och fullständigt oförbätterliga skurkars avsikter och det kan inte vara en synd. För min del skulle jag ha valt romarens varje ord själv!

[5] Jag sade: ”Varje ärligt bröst kan känna en rättfärdig glädje och en stärkande munterhet över blottandet och förintelsen av en aldrig så hemlig ondska, men lägg noga märke till, endast över att lyckosamt lägga hinder i vägen för elakhet, falskhet och ondska, men aldrig över en person som, vanligtvis i sin blindhet, har varit tjänare åt en sådan synd.

[6] Du såg säkert de två gadarenerna och hur onda de var, men hur de blev goda och milda och prisade Gud för att ha

givit sådan människan sådan makt - efter att Jag hade drivit demonerna ur dem. Skulle det ha varit riktigt att där endast känna förtjusning över dessa två avskyvärda, som skapade skräck i hela regionen, vid det blotta avbrytandet av deras påhitt och av det samtidiga störtandet av grisprofitörernas varulager ner i sjön? Åh, sådan förtjusning skulle ha varit högst ovärdig alla sanna människor. Men om man kände glädje över att två övermåttan plågade människor hade blivit befriade från sin hemsökelse och de plågande andarna, genom förstörelsen av deras egen ocker-ande – nogsamst vårdad i gadenerna, måste tjäna Himlens goda syfte, då skulle glädjen och trösten vara av himmelsk natur och därför fullkomligt god.

[7] Som något av det mest grundläggande levande sanna säger Jag till er: den som skrattar åt en dum person visar sin egen fullaste böjelse åt samma håll, ty här handlar den ena dåraktigt på grund av sin egen dumhet, medan den andra skrattar utifrån dårskap. Och alltså finner en dumhet nöje i den andra, till den grad att hon inte blir nöjd om den första gör sig fri från sin dårskap och börjar handla förnuftigt.

[8] Men ganska annorlunda förhåller det sig om du på ett broderligt sätt tillrättavisar den som frågar något dumt och sen skrattar glatt och sorglöst när den dåraktige börjar handla på ett klokt sätt. Då är din glädje och sorglöshet av en himmelsk natur och därmed god, riktig och rättvis.

[9] Men vilken glädje och fröjd kan det rent förnuftsmässigt bereda någon alls om en blind, som går längs vägen, pratar med en seende, som går på samma väg, på följande sätt: ”Min vän, jag har gått vilse och vet inte om jag går fram- eller baklänges. Mitt hem skall vara rakt fram. Enligt stegen, som jag har räknat, borde jag vara nära. Men om jag, som är helt blind, av misstag vänt mig åt fel håll, då skulle jag vara längre från mitt hus än från där jag började gå hem. Var vänlig och hjälp mig att komma på rätt väg till mitt hem”

[10] Om den seende då skulle skratta, även om han befann sig i närheten av huset och bara hade tio steg att gå, och säga till den blinde: ”Åh, du har gått helt vilse. Ge mig din hand så

skall jag leda dig hem även om det blir en omväg för mig.” Den blinde mannen tackar lyckligt den seende i förväg. Den senare, som alltjämt skrattar för sig själv, leder den blinde runt hans hus tjugo gånger, och säger till honom full av munterhet inom sig: ”Nu, min vän, här är vi. Här är ditt hus.” Den blinde tackar honom oavbrutet, ändå är den seende full av hån eftersom hans knep lyckades.

[11] Jag frågar, vem är i detta fall mest blind, den blinde eller hans seende ledsagare? Sannerligen säger Jag till er: den hjärtlöse ledsagaren, eftersom han är blind i sitt hjärta och detta är tusen gånger värre än att vara blind på ögonen.

[12] På liknande sätt skrattar människor också åt vitsigheter, speciellt åt råa och smutsiga anspelningar på deras bröders svagheter och synder.

[13] Jag säger er: den som kan skratta åt sådant eller bara titta på när någon lustig surkart verkligen sätter sig på någon stackare genom att lura på honom en svagt försilvrad böna som en pärla, i en sådan människas hjärta har djävulen verkligen satt alla sorters onda frön, ur vilken inget livsfruktbart kommer att växa fram.

[14] Därför är det bättre att vända sig bort från allt detta och snarare sörja när världen hänger sig åt oförskämt skrattande, för världens komedi är beständigt en tragedi för Guds sanna barn och Guds änglar gråter alltför ofta åt världsliga människors ondskefulla skratt.

[15] Låt oss därför glömma de tre tempeltjänarna, som verkligen är fulla av ondska på grund av Satans verksamhet och deras egen kärlek till världen och till jaget, vilket är deras egenskaper, men som ändå fortfarande är människor och endast vilseledda barn till samme Fader som är din Fader. Endast deras ondska ska fördömas, men som män och bröder ska de begråtas”.

8. Maria, Herrens moder

[1] Vi är nu på väg och många som möter oss frågar inte var vi har varit eller vart vi ska, även om de hälsar på oss.

[2] Men Judas Iskariot springer också på oss längs vägen. Denne frågar oss var vi har varit och vart vi är på väg, för han har inte varit i synagogan eftersom han sålde sin fisk och sitt lergods på marknaden och tjänade mycket pengar, vilket gav honom mycket glädje. Men han kom ändå fram till Mitt hus och lät maten sig väl smaka där, eftersom det inte kostade honom någonting. Men efter måltiden återvände han genast till sitt stånd för att tjäna pengar, för marknaden varade i tre dagar och många handelsmän gjorde goda affärer och tog orimligt mycket betalt för sina varor.

[3] Nästa dag frågade Maria Mig om jag planerade något offentligt framträdande här och hur länge jag skulle stanna i huset den här gången och om några fler besökare väntades, så att hon kunde skaffa mer proviant eftersom det nu inte fanns mycket kvar.

[4] Jag sade: ”Kvinna, oroa dig inte för Mig eller Mina följeslagare eller för tillräckligt med proviant. Ty se, Han som ger föda åt hela den vidsträckta jorden och med Sin kärlek blidkar solen, månen och alla stjärnorna känner väl till detta lilla hus och vet exakt vad detta hus behöver. Besvara därför inte ditt huvud med det och oroa dig inte, ty det som du oroar dig för har redan tagits om hand från ovan.

[5] Fadern i Himlen låter inte Sina barn gå hungriga, förutom när det är nödvändigt för deras frälsnings skull.

[6] Du såg det i Sykar där det blev tillräckligt tydligt hur Fadern i Himlen försåg Sina små barn med det de behövde. Tror du att Han har blivit något hårdare efter dessa få dagar? Gå till ditt skafferier så kommer du att förstå att du har oroat dig i onödan.”

[7] Nu skyndar sig Maria till skafferiet och finner att det har fyllts på med bröd, mjöl, frukt, rökt och färsk fisk, med mjölk, ost, smör och honung. När modern ser sådan riklig mängd

proviant i sitt skafferi, skyndar hon sig oroligt tillbaka till Mig, böjer knä inför Mig, och tackar Mig för att så rikligt ha fyllt på hennes skafferi. Men jag böjer Mig snabbt ner, reser upp modern på fötterna och säger till henne: 'Vad gör du emot Mig? Detta beror på Fadern allena. Res dig upp, ty vi har redan känt varandra i 30 år och Jag är fortfarande alltid den samme och har inte förändrats,'

[8] Men Maria gråter av glädje, hälsar på alla Mina lärjungar och lämnar sen raskt rummet för att tillreda ett gott middagsmål.

[9] Men lärjungarna stiger fram till Mig och säger: "Se, vilken rar kvinna och vilken ömsint mor. Hon är nu redan 45 år gammal och ser ut som vore hon knappt 20. Vilken stor kärleksfull omsorg, och hur hennes sant rena bröst svämmar över av moderskärlek. I sanning, kvinnan av alla kvinnor på Jorden.

[10] Jag sade: "Ja, verkligen, hon är den första, och det kommer aldrig att finnas någon som henne. Men det kommer också att ske så att fler tempel byggs åt henne än åt Mig och hon tillbes tio gånger mer än Jag och människor kommer att tro att frälsning bara kan uppnås genom henne.

[11] Därför vill jag inte att hon nu skall prisas alltför mycket. Hon vet att hon är mor till Min kropp och hon är också medveten om vem som står bakom denna kropp, som hon har fött fram.

[12] Var därför goda och vänliga mot henne, men akta er för att ge henne någon gudomlig tillbedjan.

[13] För trots alla hennes allra bästa egenskaper är hon fortfarande en kvinna, och avståndet från den bästa kvinnan till fåfänga är endast mycket knappt.

[14] Och varje form av fåfänga är ett frö av högmod från vilken all ondska i världen har kommit, fortfarande kommer och alltid kommer att komma. Kom därför ihåg det Jag nu har berättat för er, också vad beträffar modern.

9. Ni är en kastskovel i Faderns hand

[1] Petrus skakar på huvudet och rycker på axlarna. Simon från Kana vill veta varför och säger: ”Vad tycker du då? Om Herren har förutsagt det, då kommer det också säkert att ske, medan vi för vår del nu vet hur vi ska ta det, att tro på det. Men varför skakar du då på huvudet i otro och rycker på axlarna?”

[2] Petrus säger: ”Käre bror, att jag skakar på huvudet och rycker på axlarna betyder något helt annat än vad du tror.”

[3] Simon säger: ”Vad då, käre bror?”

[4] Petrus säger: ”Se, Herrens ord och gärningar äro heliga. Hur lycklig vore inte mänskligheten om hon redan vore i besittning av denna lära och handlade i enlighet med den. Men om det är så, hur ska denna lära till slut bli alla människors heliga egendom på jorden? Om Herren ändå tillåter allt möjligt att få fortsätta, hur kommer då denna lära efter en kort tid att se ut? I sanning, denna högst värdefulla föda för själen kommer så småningom att bli föda för hundar och svin. Och det var därför som jag skakade på huvudet och ryckte på axlarna, älskade bror.”

[5] Jag sade ”Petrus, bry dig inte om detta. Du bör göra vad du än har fått i uppdrag att göra. Du behöver inte bekymra dig om resultatet. Det som kommer och på ett eller annat sätt måste komma, vet endast Fadern, på grund av visdomens och kärlekens djupsinnighet, och den för vilken Fadern vill uppenbara hur, när och varför Han tillåter det.

[6] Om du skulle komma till en hantverkares verkstad och se alla möjliga sorters verktyg, vet du då hur hantverkaren använder dem för att åstadkomma sina många verk? Du kommer visserligen att skaka på huvudet och rycka på axlarna, men du kommer inte att på det sättet förstå hur hantverkaren använder sina många verktyg och hur ett speciellt arbete blir färdigt med dem. Men om hantverkaren har sinne för att förklara det för dig, då kommer du också att veta enligt hans förklaring.

[7] Men Jag säger till er: Gud står över alla hantverkare och det största hantverket är att, ur sig själv, skapa det första självständiga livet inom oräkneliga särskilda varelser. För detta behövs sannerligen en myriad av andliga verktyg och för detta ändamål är du och Maria och alla människor gudomliga verk och verktyg, vars användning endast Fadern i himlen känner till.

[8] Oroa dig därför inte för någonting annat än för det du har blivit kallad. Sedan, som ett verktyg i Faderns hand, skall du utföra rätt tjänst.

[9] Eller står kastskoveln över den som använder det som ett rensningsverktyg? Om den fungerar skall den användas för att rensa vete, korn och majs. Om den inte fungerar skall den antingen lagas eller kastas i elden. Om Fadern har gjort dig till en kastskovel, förbli då vad du är och försök inte att också bli en kruka. Förstår du detta?

[10] Petrus säger: ”Herre, det här är lite dunkelt. Det verkar verkligen som om jag förstod det. Men när jag försöker greppa det, kan jag ändå inte förstå denna märkliga liknelse. Hur kan man samtidigt vara ett verk och ett verktyg?”

[11] Jag säger: ”Är inte varje verktyg i sig ett färdigt verk, innan hantverkaren använder det, med syftet att frambringa ett annat verk eller ett snabbt utförande av något arbete?”

[12] Jag sade dock att du är en kastskovel i den himmelske Faderns hand, ty du och övriga lärjungar lärs upp av Mig om hur man upphöjer människor till den sanna kunskapen om Gud.

[13] Världens människor är som vete, korn och majs. Men detta levande sädeskorn växer inte utan agnar och det smutsiga stoftet. För att detta sädeskorn, det vill säga dessa världsliga människor, ska bli renade från sina världsliga agnar och sin smuts, och sedan, som fullt renade sädeskorn uppsamlas i Faderns eviga lador, blir ni förvandlade till lämpliga levande kastskovlar genom vilka Fadern i himlen ska rensa Sitt sädeskorn. Förstår ni allt detta nu?

[14] Petrus säger: ”Ja, Herre, nu står det fullständigt klar för oss. Sedan Sykar har vi dock alltid i hemlighet tagit dig för

Fadern Själv. Men eftersom Du alltid talar om Fadern i himlen, som om det vore en annan person, skulle vi också vilja veta vem du Du i själva verket Själv är. Kunde Du kanske också Själv vara någon annans kastskovel?

[15] Jag säger: ”Först och främst är Jag den Jag är, men sedan är Jag också Han som Jag inte verkar vara. Jag sår och skördar som Fadern sår och skördar och vem som än tjänar Mig som en kastskovel tjänar också Fadern som en sådan, eftersom Sonen är där Fadern är, och där Sonen är, där finns Fadern. Icke desto mindre står Fadern över Sonen och Sonen utgår från Fadern. Ingen känner Fadern utom Sonen och den som Sonen vill uppenbara Honom för.

[16] Petrus säger: ”Herre, ingen ängel förstår detta, än mindre vi. Men om Du ville kunde Du visa oss Fadern någon gång.”

[17] Jag säger: ”För det är ni inte mogna ännu, men om inte alltför lång tid skall ni bli mogna och då skall ni också se Fadern.”

[18] Med dessa ord kom Maria och hennes hjälpredor in och meddelar att morgonmålet är förberett. Borden dukas genast och måltiden förs in.

10. Herren och de tre fariséerna

[1] Vi sätter oss glatt för att börja njuta av vår måltid då Judas anländer och ger oss en ordentlig förebråelse för att inte ha varskott honom, eftersom vi vet hur upptagen han är och att han inte alltid kan lista ut när det är måltidsdags även om han räknar sig som en av oss. Tomas blir ursinnig över detta prat och säger: 'Herre, nu kan jag inte behärska mig längre. Det är tid för honom att få smaka på mina knytnävar igen!'

[2] Jag sade: 'Låt det passera! Har du inte hört att där det bor tolv änglar under ett tak så är den tolfte en förklädd djävul?! Låt honom vara; Därför att honom kan du inte ändra på!' Tomas sätter sig och Judas går iväg utan att ha ätit.

[3] När vi därefter fortsätter med den vällagade måltiden återvänder Judas och frågar milt om han kan få lite mat, ty det gick inte att få någonting i staden eftersom många besökare hade förtärt allting!

[4] Jag sade: 'Ge honom att äta då!' Och broder Jakob gav honom bröd och salt och en hel väl tillagad fisk. Och Judas åt upp hela fisken som vägde ungefär sju pund och därefter drack han mycket vatten, varefter han började känna sig något dålig. Sedan började han klaga och vidhöll att fisken hade varit dålig, vilket alltid gav honom problem.

[5] Men Tomas blev arg igen och sade till Judas: 'Du är faktiskt samma gamla klumpiga och plumpa människa, som du alltid har varit; gå till skafferiet och se efter om vår fisk är dålig! Om man glupskt som en varg förtär en fisk på sju pund och sväljer ner den med en kruka full med vatten tillräckligt för tjugo personer och på detta äter en limpa bröd, ingetdera av detta alltför litet, så måste man känna dig uppkörd i magen! Om du då har så mycket värk, så har vi den bästa Doktorn mitt ibland oss; fråga Honom så kommer Han säkert att hjälpa dig!'

[6] Judas Iskariot sade: 'Ni är helt emot mig allihopa och kallar mig för en djävul, hur kan ni tro att jag är en djävul som lider så och hur skall ni hjälpa mig?'

[7] **Tomas sade:** 'Var inte du tillsammans med oss i området kring Gadaras och såg hur Herren till och med hörde djävulens önskan och gick med på den?! Om du på fullt allvar betraktar dig som en djävul, begär då som en djävul och man kommer att hitta en svinahjord att äga för dig, efter att Herren har hört din begäran!'

[8] **Judas Iskariot sade:** 'Åh, du vill mig säkert bara väl; jag trodde aldrig att du var en sådan fin vän! Se här, jag skall icke desto mindre fråga Jesus, som är son i detta hus, om lämplig hjälp och får se om han, som du, kommer att sända mig in i en svinflock!' **Härvid vänder sig Judas till Mig, och ger uttryck för sin belägenhet. Men Jag säger:** 'Gå till dina krukor; där kommer det att bli bättre för dig!'

[9] **Judas går och anmärker till Tomas på vägen ut:** 'Inte en svinflock, faktiskt!' **Tomas svarar:** 'Men inte så särskilt mycket bättre! Därför att dina krukor är lika mycket ett ockerredskap för dig som grisarna är för dem i området kring Gadaras!' - Judas säger ingenting mera och ger sig snabbt iväg.

[10] **Men strax därefter anlände tre fariséer från Kapernaum, som frågade om Jag var hemma. När de hade fått beskedet att Jag faktiskt var hemma, klev de genast in i matsalen och frågade alla efter Mig eftersom de inte kände Mig personligen.**

[11] **Men Jag säger med full kraft:** "Jag är Honom! Vad kan Jag göra för er?!"

[12] **Men de blir alltför skräckslagna av att Jag tilltalar dem för att våga fråga något alls, ty Mitt kraftfulla besked slog ner som en blixtnedslåg i deras hjärta. Och jag frågade dem återigen vad de var ute efter.**

[13] **En av dem stiger fram och säger med mycket ängslig röst:** "Gode mästare!"

[14] **Men Jag säger:** "Hur kan du kalla mig god? Vet du inte att ingen förutom Gud är god?! Fariséen säger: "Jag ber er att inte vara så hård mot mig, för jag behöver er väl beprövade hjälp ". **Jag sade:** "Gå och uppehåll mig inte, för jag måste gå ner till havet i eftermiddag för att fånga fisk. Du kommer att hitta mig där nere."

[15] Med detta besked lämnade de tre. Men den som tilltalade Mig var rektor vid skolan och föreståndare för synagogan i Kapernaum och han hette Jairus.

11. Helandet av den grekiska kvinnan

[1] När Petrus hörde att Jag avsåg att fara ut på sjön, frågade han Mig om han skulle gå före och färdigställa den stora båten för segling. Men Jag sade till honom: ”Du behöver inte oroa dig för det. Allt kommer att vara färdigställt åt oss när vi kommer dit.”

[2] Men Maria frågade också om hon skulle laga någon lunch eller middag. Och Jag säger till henne: ”Varken lunch eller middag, för vi kommer inte att komma tillbaka förrän sent i kväll.”

[3] Efter det säger Jag åt lärjungarna att göra sig klara, om de vill följa med. Och alla reser sig snabbt upp för att fara med Mig ut på sjön, vilken, som bekant, inte låg långt från Nasaret.

[4] En stor folkmassa hade samlats när vi kom fram till sjön. Det fanns flera skepp där, inberäknat Petrus. Vi bordade genast Petrus båt och gav oss av ut på sjön.

[5] Men när människorna såg Mig vara på väg mot sjön, gick de ombord på många båtar för att paddla efter mig.

[6] Men en av båtarna medförde också en av dessa tre fariséer, som var rektor för en skola (Jairus) och som hade ett vackert lantgods (lantställe, lantegendom) nära Kapernaum och som denna dag hade varit vid Mitt hus i Nasaret. När hans båt hade hunnit upp Min föll han ned på knä i sin båt, bönföll Mig och sade? Herre, min dotter är i sista stadiet. Om Du bara kunde tänka Dig att komma dit och lägga Dina händer på henne, så att hon blir frisk igen. Vi var ännu inte långt från stranden och Jag bad Petrus att vända tillbaka.

[7] När vi hade stigit iland igen, var folksamlingen där så enorm att vi endast med svårighet kunde förflytta oss. Och för att nå fram till Jairus hus kämpade vi i tre timmar med det som för en medelmåttig fotgängare skulle ha tagit en timme.

[8] Medan vi, ledda av Jairus, knuffades snarare än banade oss väg framåt i den enorma trängseln, kom en kvinna i hopen, som hade lidit av blödningar i tolv år och för att bli frisk givit nästan allt hon ägde till läkare, bakifrån och rörde vid Min

mantel i tron att så bli frisk, eftersom kvinnan hade hört mycket talas om Mig.

[9] Men hon vågade sig tydligen inte på att ta kontakt med Mig öppet, eftersom hon var grekiska snarare än judinna, eftersom det på den tiden mellan judar och greker fanns spänningar av handelsskäl och tvister om förmåner hos Rom, där varje folk ville åtnjuta företräde.

[10] Grekerna, som en kultiverad hjältenation, hade en långt bättre ställning hos romarna och åtnjöt långt större förmåner hos Rom än judarna, som hade ett väldigt dåligt rykte i Rom. Grekerna var också, så att säga, hemliga poliser över judarna och därför ännu mindre tolererade av judarna.

[11] Därför rädslan för judarna, särskilt de grekiska kvinnornas, speciellt på grund av skrock som hade spridits bland grekerna av lömska judar, att judarna, som var förtrogna med svartkonst bara behövde stirra på grekiska kvinnor för att göra dem ofruktsamma. Och detta var också anledningen här till varför denna kvinna knuffade sig fram mot Mig bakifrån.

[12] Men hon hade knappt ens rört vid Mig förrän hon insåg att hon hade blivit fullständigt helad. Hennes rikliga blödningsningar stoppade upp tvärt och hon kände en stor tillförsikt över sitt onda och hela hennes väsen sade henne att hon nu var fullständigt botad.

[13] Men Jag vände Mig genast om och frågade lärjungarna närmast Mig, ”Vem rörde vid Mig?”

[14] Lärjungarna blev dock irriterade över frågan, och sade: ”Hur kunde Du fråga vem som rört vid Dig, när Du ser hur folkmassan tränger på?”

[15] Men Jag sade till lärjungarna: ”Så är det inte, för den som rörde vid Mig hade en tro och en avsikt med att röra vid Mig, för Jag märkte tydligt att kraft gick ut från Mig.

[16] Kvinnan, som Jag höll stadigt under uppsikt medan Jag frågade, eftersom Jag inom Mig bara alltför väl visste att denna kvinna hade rört vid Mitt klädesplagg och varför hon hade gjort det, blev då rädd. Hon föll ner inför Mig, erkände allt och bad Mig om förlåtelse, ty hennes rädsla var så stor att

hon skakade okontrollerat, vilket är lätt att förstå, med tanke på det ovan nämnda skrocket.

[17] Men Jag tittade milt på henne och sade: ”Stig upp, dotter, din tro har hjälpt dig. Gå nu i frid till ditt hemland, och var frisk och fri från din plåga.”

[18] Och kvinnan reste sig lyckligt och bekymmerslöst upp och drog iväg till sitt hemland, en halv dagsresa bort, eftersom hon var dotter till en arrende-bonde bortom Sebulon och ensamstående. Under sitt trettonde år hade hon en gång syndat med en sinnlig man, som gav henne två pund guld. Men för detta var hon tvungen att lida i tolv år och använda upp hela de två punden guld, vilket i dessa dagar motsvarade en summa av mer än 30 000 florinter i dagens papperspengar, eftersom man för en silverpenny kunde få mera i dessa dagar än för värdet av 10 myntade florinter idag. En sådan gåva gjorde henne därför rik, ändå var hon tvungen att lämna ifrån sig all sin rikedom för att bli frisk.

12. Jairus dotter

[1] Men medan Jag fortfarande talade med lärjungarna om denna kvinna, kom föreståndarens tjänare springande med andan i halsen, och delgav honom den sorgliga nyheten att hans dotter hade dött.

[2] Föreståndaren blev utom sig av sorg och sade till Mig: ”Käre Mästare, eftersom det nu sorgligt nog är för sent att hjälpa min dotter, som var mitt allt, så bekymra Dig inte mer.”

[3] Vid dessa ord började han snyfta högljutt. Han hade högt älskat sin tolvåriga dotter, som var välskapad och väluppfostrad, med en kroppsbyggnad som hos en tjuugoåring och var samtidigt (också) denne rektors enda barn.

[4] När Jag hört detta från hans tjänare och sedan från den oerhört djupt sörjande föreståndaren själv, med vilken Mitt hjärta hyste medlidande, sade Jag till honom: ”Vän, var inte rädd utan tro. Din dotter har inte dött utan bara somnat och Jag skall väcka henne”.

[5] När föreståndaren hörde detta från Mig, började han att andas lättare.

[6] När vi ännu var något tusental steg från föreståndarens hus, sade Jag till såväl folksamlingen som till de lärjungar som var av svagare tro, att de alla skulle vänta här. Och endast Petrus, Jakob och hans broder och Johannes fick följa med, ty på deras tro kunde man redan bygga hus.

[7] När Jag kom in i huset med skolans föreståndare, rådde det stort kaos där och mycket gråt och klagan, enligt den judiska sedvänjan, och man sjöng sorgesånger.

[8] Men när Jag kom in i rummet där den avlidna låg på en utsmyckad bädd, sade Jag till de många som skapade allt detta ståhej: ”Vad håller ni på och jämrar er över? Den lilla flickan har inte dött, utan sover bara.

[9] Men de skrattade åt Mig och sade: ”Ja, det är så det ser ut när man sover. När man inte har andats och inte haft någon puls på tre och en halv timmar och kroppen är kall och färglös och ögonen utan liv, då sover man enligt vad du vet? Jaja, det

är också att sova såklart, men ingen vaknar upp från denna sömn förutom på den yttersta dagen.”

[10] Men Jag sade till föreståndaren: ”Kör ut dem alla, ty deras otro har Jag ingen nytta av.” Föreståndaren gjorde så. Ändå lydde inte bråkmakarna honom och han bad om Min hjälp. Så jag körde ut dem allesammans med våld och de sprang ut och skingrades.

[11] Sedan gick Jag med föreståndaren och hans sörjande fru och de fyra lärjungarna tillbaka till sovrummet där den avlidna lilla dottern låg, steg rakt fram till hennes bädd, tog hennes vänstra hand och sade till henne, ”Talitha kumi”, vilket betyder ”Jag säger dig, lilla flicka, stig upp”.

[12] Genast reste sig den unga flickan upp, hoppade piggt och glatt upp från sin utsmyckade bädd och gick runt i rummet med samma livfullhet som tidigare och smekte sin tårdränkta mor och far. På samma gång kände sig den glada lilla flickan tom i magen och därför hungrig och ville ha lite att äta.

[13] Då vände sig de övermåttan upprymda föräldrarna till Mig med många glädjetårar och tacksamhet, och frågade om och vad de skulle ge dottern att äta. Men Jag sade: ”Ge henne förvisso något att äta, vad hon än tycker om och det som finns till hands.”

[14] Och där fanns fikon och dadlar i en skål och den lilla dottern frågade om hon kunde äta dessa frukter. Och Jag sade: ”Ät vad du vill, för du är nu helt frisk och kommer inte att bli sjuk igen.”

[15] Då skuttade den lilla flickan snabbt bort till skålen, och tömde den nästan. Men föräldrarna var oroliga att det kunde skada henne.

[16] Men Jag tröstade dem och sade till dem: ”Oroa er inte. När Jag säger till er att det aldrig kan skada henne så kommer det aldrig att göra det.” Och föräldrarna trodde bestämt på detta.

[17] När flickan var mätt och hade tackat, gick hon över till föräldrarna och frågade dem mjukt vem Jag var. Ty medan hon legat i sängen hade hon sett himlen öppna sig och ett

stort antal strålande änglar. ”Och mitt bland änglarna stod det en väldigt vänlig man som tittade åt mitt håll, och som sedan gick fram till mig, grep tag i min hand och sade ”Talitha kumi”. Efter dessa ord vaknade jag genast. Och se, denna man här ser exakt ut som den jag såg bland de många änglarna. Åh, detta måste verkligen vara en högst underbar man.

[18] Föreståndaren förstod bara alltför väl dotterns fråga, men sade bara till dottern, efter att ha fått ett tecken från mig, att hon hade haft en vacker och sann dröm, vilken han snart skall förklara för henne. Och den lilla flickan var nöjd med det.

[19] Men Jag sade nu till föreståndaren att tillsammans med dottern och mamman följa Mig ut i det fria, så att de som dröjde sig kvar utanför skulle få skämmas för sin otros skull. Och vi gick ut. Och när dessa, som inte trodde, såg dottern och hur densamma såg ut att må väl och muntert gick fram till dem för att fråga varför de stod där så förbryllade och rädda, blev de ännu mera skräckslagna och sade: ”Detta är ett mirakel över alla mirakler, för denna flicka var i sanning död och lever nu.” Och de ville genast sprida detta överallt.

[20] Men Jag varnade dem och uppmanade dem att hålla det för sig själva, för sitt fysiska och andliga livs skull. Och de höll tyst och avlägsnade sig.

13. Detaljer rörande skillnaden i karaktär mellan de bibliska evangelierna Matteus och Johannes

[1] Den skriftlärde Matteus, som följde Mig på avstånd för att se vad som försiggick för att då kunna skriva ner det, kom fram och frågade Mig om han skulle skriva ner dessa händelser.

[2] Men Jag sade: ”Låt det vara, så att det inte blir någon förväxling längre fram. För i övermorgon åker vi ut på sjön igen, och precis samma sak kommer att hända som du då kommer att beskriva i detalj. Hursomhelst, från och med i morgon kan du nedteckna allt som är utöver det vanliga, vad det nu än må vara.”

[3] Matteus är helt nöjd med detta. Men också Johannes, för vilken denna handling var helt underbar, frågar Mig om inte heller han skall göra åtminstone en kort anteckning om denna handling.

[4] Och Jag säger till honom: ”Det kan du göra, men det får inte följa omedelbart efter det som du har skrivit hitintills, utan endast vid ett senare tillfälle. Ty om sex månader kommer vi att få en annan alldeles liknande historia att ta itu med, och du kan då nedteckna den för denna eller denna för den andra.

[5] Det är inte särskilt viktigt om det ena eller det andra tecknet, som är väldigt likt det föregående, skrivs ner eller inte. Ty det kan lätt skapa förvirring för Min läras senare efterföljare, och sådan förvirring kan då ge upphov till alla slags grubblerier och tvivel. Detta skulle då vara mera till skada än till gagn för det som är huvudsaken, som endast är Min undervisning.

[6] Så länge som Jag och ni lever på denna jord och kan vittna om de olika tecknens hela sanning kan alla tvivel lätt skingras. Men på grund av människans fria vilja kan i framtiden endast det som blivit nedtecknat bära vittnesmål om Mig, varför skriften måste vara ren och välordnad, annars skulle den vara till mera skada än till nytta.

[7] Johannes säger: ”Herre, Du min kärlek. Det som du just har sagt är utan tvekan i högsta grad sant. Men vore det inte

på grund av detta till stor nytta om jag, precis som broder Matteus, nedtecknade allt som Du gör och undervisar om?

[8] Ty om människorna i framtiden skulle jämföra mina med Matteus skrifter och i mina skrifter inte hittar det som står i Matteus, skulle de då inte börja grubbla över och tvivla på äktheten i hela evangeliet och säga ”Har det inte funnits en Jesus som lärde ut detsamma och säkert gjorde detsamma? Varför skrev Matteus så och Johannes så - saker som skiljer sig åt, och ändå sägs båda ha varit med honom hela tiden?

[9] Jag sade: ”Du har helt rätt, käre bror. Men se, varför Jag låter detta hända är fortfarande obegripligt för dig. Det kommer bli klart längre fram.

[10] Det som Matteus skriver är endast till nytta för denna jord, men det som du skriver gäller för all evig oändlighet. För i allt det som du skriver döljer sig den rent gudomliga ordningen från evighet till evighet genom alla redan existerande skapelser och också genom dem som i framtida evigheter kommer att ersätta de som nu existerar. Och om ni i många tusen böcker skrev ner vad Jag ännu kommer att berätta för er alla, skulle världen aldrig kunna förstå sådana böcker vilka då inte heller skulle bli till någon nytta för världen. (Vgl. Joh. 21.25)

[11] Men den som lever i enlighet med den mottagna undervisningen och tror på Sonen kommer ändå att bli återfödd i anden, och anden kommer att vägleda honom in i den eviga sanningens alla djup.

[12] Nu vet du anledningen till varför Jag inte låter dig skriva allt. Så fråga Mig därför inte mera om detta framöver. Ty detta får aldrig göras alltför klart för världen, på det att den inte faller under en ännu större dom än de gamla nödvändiga domarna, där den hursomhelst redan befinner sig.

[13] Jag kommer ordna Min lära som så att ingen kan komma till botten med den levande sanningen genom att endast läsa eller höra Evangeliet, utan endast genom att handla i enlighet med min Lära. Endast handlingen kommer bli ett vägledande ljus för alla. (Vgl. Joh. 7.17)

14. Judas får sig en lektion

[1] Efter denna instruktion stegade Jairus ännu en gång över till Mig och sade: 'Käre Mästare, genom att ge mig tillbaka min dotter har Du givit mig mera än om Du givit mig mitt eget liv hundra gånger om, om det nu vore möjligt. Hur kan jag tacka Dig för detta och hur kan jag belöna Dig? Vad kan jag göra för Dig?

[2] Säger Jag: 'Ingenting annat än att du i framtiden inte skall ta anstöt av Mig därför att då du hör ett eller annat om Mig! Därför att hela världen kan inte ge dig och göra för dig det som Jag givit och gjort för dig! En gång kommer du att förstå hur och varför Jag kunde göra det för dig. Kom ihåg Mig i ditt hjärta!'

[3] Jairus grät av glädje och hans hustru och dotter snyftade då jag fortsatte på min resa till Nasaret med mina lärjungar. De följde mig dit de andra lärjungarna och en stor folkmassa väntade på mig.

[4] När vi anlände dit fanns det många frågvisa som inte kunde annat än att ansätta oss i ett med frågor om tillståndet för skolrektorns avlidna dotter.

[5] Men Petrus uttalade sig och sade: ”Å ni blind! Se här, detta är den flicka som var död och som nu lever! Vad mera kan ni önska er?!” - Därpå vände sig många till rektorn och frågade honom om detta var sant.

[6] Och rektorn uttalade sig starkt: ”Ja, ni blind! Och otrogna dårar! För en timma sedan grät jag över förlusten av denna min älskade och enda dotter; och nu ser ni mig omåttligt lycklig, eftersom jag har återfått min dotter! Är detta tydliga bevis inte nog för er?”

[7] Efter dessa ord blev alla oerhört förbluffade. Och när Jag började gå vidare med Mina lärjungar, följde en helt enorm folksamling på ungefär tretusen med Mig till Nasaret.

[8] Det var emellertid ganska sent på kvällen, när vi kom hem; ändå var Maria och trosbröderna fortfarande uppe. En vällagad middag väntade oss, vilket kom väl till pass för ganska

många av oss; eftersom vi inte hade fått något sedan morgonen, var vår ansehlga hunger förståelig.

[9] Judas var emellertid också i huset och hade sovit på en halmrass. Efter att ha vaknat av vårt prat, steg han upp men frågade ingenting annat än hur det hade blivit med fångsten.

[10] Petrus sade till honom: 'Gå ut och titta!' Judas gick ut, men såg ingenting annat än den enorma folksamlingen som samlats kring Mitt hus. Han återvänder snart till rummet och frågar var fisken vore eftersom han varit runt huset men inte kunnat se någon fisk.

[11] Till detta säger Petrus: 'Har du aldrig hört att de blinda ingenting ser, de döva ingenting hör och de dåraktiga ingenting förstår, utöver det som magen behöver?! Skåda, din blinda ockrare, de där människorna, som i tusentals slagit sig ner där ute, är det slags fisk jag menar!'

[12] Säger Judas: 'Är det så! Nåja, detta är naturligtvis ingen torftig fångst för ett speciellt syfte; men i allmänhet föredrar jag en femtiokilos mal framför alla människorna därute! Därför att för en sådan fisk kan jag få fyra groschen överallt; men för dessa därute skulle ingen vilja ge mig en stater (grekiskt mynt, övers. anm).'

[13] Säger Petrus: 'Förr eller senare kommer du att bli som själva Satan, med ditt profiterande! Står du i verkligheten över den mänskliga rasen, till vilken våra likar fortfarande hör? Alla vi lever utan att göra profit och du lever med oss, och äter från samma tallrik, vilket inte kostar dig mera än den faktiska ansträngningen att äta. Om du emellertid livnär dig här utan dina löjliga pengar, vad är det då som är så bra för dig med pengar?'

[14] Säger Judas: 'Har inte jag hustru och barn? Vem skulle hålla dem vid liv om jag inte tjänade någonting? Förväntar du dig att de skall leva på luft?'

[15] Svarar Petrus: 'Hör på, jag kan stå ut med nästan vad som helst men inte en skändlig lögn! Visserligen kanske du kan ge dig ut för att vara en omtänksam familjeman i Jerusalem, där

de inte vet mera om dig än att du är galilé; men det kommer inte på något sätt att gå hem här hos mig. Därför att jag och alla de som var och fortfarande är våra grannar känner dig och dina hemförhållanden bara alltför väl för att tro på ett enda ord från dig. Din hustru och dina barn har alltid fått leva i nöd, och har fått förtjäna sitt torftiga dagliga bröd genom hårt arbete! De kunde glädja sig väldigt lite åt din fiskfångst; de fick sina kläder av mig och hur länge sedan är det sedan vi av barmhärtighet nästan helt reparerade din familjs totalt förfallna hus, medan du strövade omkring på marknaderna? Hur mycket gav du oss för det? Och detta kallar du för att ta hand om din hustru och barn? Du borde skämmas i tio år för att våga ljuga så oförsämrat för oss, som känner dig så ingående!"

[16] Här ser Judas chockad ut i ansiktet och han säger ingenting mer, eftersom Petrus hade sårat hans känslor djupt. Han gick ut för att tänka över det och kom tillbaka efter stund för att be oss alla att förlåta honom! Han lovade att från och med nu ändra sig helt och hållet och ville på fullt allvar bli min lärjunge; bara vi inte tänkte kasta ut honom! - Här sade Natanael, som talade lite och sällan: 'I dig bor Kains ande, förstår du mig? Och denna ande kommer inte att ändra sig på denna jord, ty Kains ande är världen, och av denna kan ingen bättring förväntas.'

[17] Judas säger: 'Ja, ja, ja, du med din gamla Kains ande! Var är Kain och var är vi? Kains generation gick under. Endast Noa blev kvar, och hos hans avkomlingar finns det inte ens en droppe av Kains blod, utan endast Guds barns rena blod flyter i våra vener. Och där blodet är rent, där är också anden ren, ty människans ande härrör alltid från hennes blod och sålunda är anden alltid lika ren som blodet.'

[18] Säger Natanael: 'Det är ditt redan välkända gamla struntprat och det räknas inte hos mig. Gå till sadducéerna; där kan du väcka uppseende med ditt struntprat! Men hos oss är blodet värdelös materia och anden är och förblir i evighet ande. Vilken nytta har man av Guds barns blod om det inom det bor en högst oren ande, som fallet är med dig? Förstår du mig?'

[19] **Säger Judas:** 'Visserligen, visserligen kunde du ha rätt och jag skall bemöda mig om att följa er lära; även om er lära är byggd på altruism, som för med sig tålmod och mildhet, så tror jag inte att det är nödvändigt för er att hela tiden försöka göra er av med mig genom alla slags stridigheter! Därför att vad är en lära utan lärjungar? Tunn luft finns utan att man märker av det! Följaktligen behöver varje lära sina lärjungar precis lika mycket, som alla lärjungar behöver en bra lära; och följaktligen vidhåller jag att varje lärjunge är värd lika mycket som varje lära i sig själv är värd! Och därför tror jag inte att ni alla skulle vara alltför försumliga om ni visade mig, er lärjunge-kollega, lite mera tålmod!

[20] Som ganska kloka människor med egna meriter, så kommer ni förhoppningsvis att förstå att jag fortfarande baserar mig på mina gamla rättesnören; av just denna anledning vill jag sätta mig in i er lära för att därvid kasta av mig min gamla lära, som inte har så mycket förtröstan. Om jag då ibland då och då drar fram någonting emot er nya lära, eftersom jag inte ännu är en invigd, så litar jag på att ni finner detta förklarligt?!

[21] En gång kommer jag, liksom ni själva, att bli invigd i er läras principer, och när jag finner dem, som ni själva, obestridligt goda och sanna, kommer jag att bli en tio gånger större förespråkare än ni alla tillsammans, eftersom jag äger mod och kan konfrontera alla och inte räds några människor. Och om jag kände rädsla så skulle jag ha slutat att komma över till er för länge sedan, eftersom ni, tillsammans med er Mästare, bara alltför tydligt har visat mig att ni borde bespara er mitt sällskap! Men en gång för alla känner jag inte fruktan och därför fortsätter jag att komma. Ni är förstås alltid grundligt förargade över detta, men det gör mig ingenting och jag förblir en lärjunge till denna nya lära precis som ni. Vad kan ni sätta emot det?'

[22] **Svarar Natanael:** 'Mycket och ingenting, hur du nu vill ha det! Din fördel av att vara orädd är inte värd mycket lovord, eftersom Satan också måste vara utan fruktan, annars skulle han inte fortsätta att vara olydig emot Gud i evigheters

evighet. Vi kan också iaktta någonting liknande hos djuren på denna jord, av vilka vissa tydligen vågar mera än andra. Tänk dig ett lejon, en tiger, en panter, varg, hyena eller björn och jämför dessa med ett lamm, en get, en hjort eller kanin och andra sådana skygga djur! Säg mig till vilka av dessa djurgrupper som du räknar dig själv?!"

[23] **Säger Judas:** 'Säkerligen borde det vara uppenbart att jag, som alla andra, lutar åt de snällare djuren och inte mot de rovgiriga, vilda bestarna; lejonets mod innebär vars och ens död!'

[24] **Säger Natanael:** 'Och ändå så prisar du mod, och tror att du därvid skall bli en duglig lärjunge?! Mod, säger jag dig, är en stor last i ordets faktiska betydelse, därför att det är frukten av övermod, vilket är ett förakt för allting som inte är en del av ens eget jag. I vår lära, följaktligen, kommer mänskligt mod utan fruktan aldrig att betraktas som en dygd, eftersom det är raka motsatsen till vad vår lära begär av en människa!

[25] Vem är det som för krig? Betänk - alla dessa så kallade hjältar, som inte ens är rädda för döden! Låt hela jorden fyllas med hjältar så kommer jordens vidsträckta vidder att få evigt krig; eftersom varje hjälte inte bara vill vara en med-hjälte till de andra hjältarna, utan en egen hjälte, som inte vilar förrän alla andra hjältar antingen ger efter för honom eller han har röjt undan dem från världen, en efter en!

[26] Jämför detta med en mänsklighet oskyldig som lamm och du har ett paradiset på jorden.

[27] När en hjälte möter en räddhågsen, så kommer han inte att ansätta honom; därför att den räddhågsne inte strider för sitt anseende. Men där en hjälte konfronteras med en annan, så kommer de snart att utmana varandra att strida och ingen kommer att vila förrän den andre har givit efter för motståndaren! Och se, detta är modets välsignelse i ett nötskal!

[28] Om du därför vill bli en lärjunge tillsammans med oss, så lägg då ditt högst ytliga mod åt sidan och bli istället full av kärlek, tålmod och ödmjukhet, och du kommer att bli såsom det anstår en Herrens lärjunge.

[29] **Säger Judas:** 'Mycket bra, ni har inte fel helt och hållet; Jag skall fundera vidare på detta och i morgon låta er alla veta vad jag tänker göra, huruvida jag skall stanna hos er eller lämna er!

[30] **Med dessa ord går Judas ut, letar reda på flera bekant-**
skaper i den stora folkmassan och diskuterar nästan hela nat-
ten vad han fått höra från Natanael; men de tar alla Natanaels
parti och säger: 'Natanael är sannerligen en vis man!' och de
vet att det inte finns någon falskhet i hans själ! - Vi i huset
gick emellertid till vila.

15. Folkets avsikt att utropa Jesus till kung

[1] Följande morgon var det emellertid mycket livligt framför huset, ty redan vid gryningen strömmade det till en stor mängd människor från alla sidor och det var inte heller någon brist på bröd- och mjölkhandlare. Och det gav upphov till mycket oväsen framför huset, som skrämde alla inne i huset.

[2] Men Jag sade: ”Låt oss inta morgonmålet och sedan genast bege oss till en av Mina bekantas hus, som ligger en liten bit bortom Kapernaum, så att denna sak inte väcker för mycket uppståndelse i Nasaret.”

[3] Medan jag fortfarande håller på och tillkännager detta för lärjungarna, kommer Judas in och säger: ”Bröder, hädanefter kommer jag stanna hos er. Min affärsverksamhet är avslutad. Jag avslutade den idag istället för i morgon, för er skull. Men nu mycket kort om något annat: Folket, som här har samlats i tusental, vill varken mer eller mindre än att utropa den gode Mästaren Jesus till kung. Och med tanke på de talrika romerska soldaternas närvaro anser jag detta vara i högsta grad riskabelt. Ty vid ett sådant tillfälle borde inte de annars humana romarna vara betrodda alls, och inte heller vårt folks överstepräster, fariséer eller skriftlärda.”

[4] Jag säger: ”Låt oss nu duka upp morgonmålet snabbt. Det är också sabbat och det kan komma mer folk, låt oss därför komma härifrån snabbt.

[5] Det fanns en väl inhägnad trädgård på båda sidorna av Mitt hus, som endast kunde nås genom en liten dörr på baksidan av huset. Vi använde därför denna dörr och undkom så att säga tusentals nyfikna ögon, av vilka mer än tre fjärdedelar hade kommit dit av ren nyfikenhet, för att förvånas över de mirakler som hände där.

[6] Men just som runt hundra av oss hade undkommit den stora folksamlingen osedda, trots att de fortfarande väntade på att Jag och Mina lärjungar skulle komma ut för att utföra något mirakel eller hålla tal, och som då skulle göra det möjligt för dem att utropa Mig till judarnas kung, vilket var planen

för många i den stora folksamlingen, steg en piga från Mitt hus ut till folksamlingen och frågade en man, som hon särskilt utvalt, vad den stora folksamlingen här då ville. Och mannen sade: ”Vi är här för att göra Jesus, den mäktigaste bland de mäktiga och den visaste bland de visa, till vår kung. Eftersom vi var vittnen till hur havet och vindarna lydde Honom och hur de värsta djävlarna och människor och andar måste fly för Honom. Han är ofelbart den Utlovade Guds Smorde, som ska befria Guds folk från det tyranniska Roms tunga ok! Det är därför på tiden att upphöja Honom till en av alla judar erkänd och dyrkad kung över Guds folk. Se, det är därför vi är här. Vad gör Han i huset så länge att Han inte ens kommer ut till oss?”

[7] **Pigan säger:** ”Här väntar du förgäves, eftersom han tidigt gav sig av mot trakten kring Kapernaum tillsammans med alla Sina lärjungar, kanske för någon som är sjuk. Därför, som jag sade, väntar du förgäves.”

[8] **Vid detta besked frågar mannen om hon inte visste vilket hus Jag gick till. Men pigan bedyrar att hon inte vet det och det gör ingen i hela huset heller. För jag hade inte anförtrött någon om vilket hus Jag hade begivit Mig till.**

[9] **För att övertyga sig om det som pigan sagt beger sig mannen efter detta svar in i huset. Och eftersom han i huset inte hittar någon, förutom några personer som hjälper Maria att rengöra besticken och köksredskapen, går han tillbaka ut och meddelar alla att Jag hade begivit Mig i riktning mot Kapernaum för att hela en sjuk.**

[10] **När folksamlingen fick reda på det, bryter alla upp på en gång och skriker ut: ”Låt oss ge oss av till Kapernaum! Där skall vi ta reda på vilket hus Han gick till!”**

[11] **Alla utom några få nasaréer beger sig av mot vägen till Kapernaum och Mitt hus är befriat från den stora folkliga belägringen.**

[12] **Men de boende i Kapernaum blir snart bestörta, när de ser denna mycket stora folkmassa som intar staden. Den romerske kaptenen skickar genast flera av sina underlydande**

soldater och låter fråga vad de har för ärende i Kapernaum i sådant stort antal, eftersom det är sabbat och varken en marknad eller något annat äger rum i denna stad, och detta allra minst på en sabbat, vars helighet skall ses till att respekteras av kaptenen.

[13] De tillfrågade säger: ”Vi söker Jesus från Nasaret, ty vi har hört att Han är här.”

[14] Och kaptenen meddelar dem att Jesus inte finns i Kapernaum, utan i närheten av Betabara (Joh 1:28), dit Han hade begivit sig för två timmar sedan.

[15] När folkhopen hör detta, beger de sig snabbt till Betabara. Men på vägen mellan dessa två platser längs med Galileiska sjön ser ledaren för folkmassan en lika stor folkmassa som omringar ett hus och frågar vad som finns här. Och man berättar för honom att Jag befinner Mig i huset.

[16] Huset belägras därefter på alla sidor och människorna rådslår med varandra och förbereder sig för hur de skall kunna göra Mig till kung. Men här gör befälhavaren Mig en tjänst genom att skicka efter en hel legion från Kapernaum, som har som enda uppgift att övervaka den stora folkhopen. Och hopen låter då bli att sätta sina planer i verket.

[17] Men det kommer också flera fariséer och skriftlärda, dels från Jerusalem, vilka vid den tiden befann sig i Kapernaum, och präster och skriftlärda från Kapernaum och dels också sådana från Nasaret, som lockats dit genom uppståndelsen kring omgivningarna av detta hus, vilken orsakats av Mig. Ty de hade hört från Jairus, hur Jag uppväckte hans dotter från själva döden. Folket lämnar plats för dessa, så att de kan komma till Mig i huset.

[18] Så snart de hittar Mig i huset, så överöser de Mig med en mängd frågor. Men Jag hänvisar till Mina lärjungar och säger: ”Dessa är Mina vittnen. De känner till allt, fråga dem!”

[19] Och fariséerna och de skriftlärda ansätter nu lärjungarna och lärjungarna ger dem mycket väl avvägda svar.

16. Helandet av mannen med gikt

[1] Medan fariséerna och de skriftlärda växlar allehanda ord med lärjungarna, förs en man med gikt fram i sin säng av åtta personer, i syfte att Jag skall hjälpa honom. Huset var emellertid så belägrat av människor att det inte var möjligt för de åtta männen att föra in den sjuke i huset och fram till Mig. Och eftersom huset låg precis vid sjön fruktade de att Jag på grund av trängseln skulle gå rakt ner till sjön genom den lilla dörren, som ledde till sjön från huset, och fara iväg någonstans. En av dem gick därför till ägaren, som han kände, och sade: ”Vän, se, vi åtta bröder har just tagit hit vår morbror tillsammans med hans säng för att visa upp honom för den berömde mirakelläkaren Jesus, som nu befinner sig i ditt hus, för att möjligen få honom helad. Han har inte kunnat lämna sin säng på åtta år eftersom han har haft giktanfall på giktanfall. Men på grund av den enorma mängden människor är det inte möjligt att bära in honom i huset inför Jesus. Min vän, ge mig ett råd - vad skall jag göra!”

[2] **Hysesvärden säger:** ”Det här är givetvis ett problem, eftersom rummet där Jesus befinner sig är proppfullt med människor. Över hundra av Hans lärjungar och därtill många fariséer, präster och skriftlärda från alla platser och trakter är därinne och diskuterar med varandra. Ändå vill jag vid detta ovanliga tillfälle emellertid göra något för dig på grund av gammal god vänskap.

[3] Titta, liksom de flesta fiskarhus är mitt hus täckt med vass. På utsidan ställer vi två stegar mot taket, och frilägger såpass mycket att ni kan föra den sjuke och sängen genom det som öppnats upp. När ni fått upp honom på vinden, kan ni runt benen på sängen vira fyra tjocka rep, som jag har massor av där, medan jag öppnar vindsluckan som är belägen i mitten och så firar vi ner sängen i repen med den sjuke och så kan han själv be Jesus att hela honom. Men de som står precis under öppningen i rummet måste lämna plats, såvida de inte vill få sängen rakt i huvudet.

[4] Detta faller en av de åtta i smaken och till folksamlingens roade förvåning sätts planen i verket och hela åtagandet för- löper väl utan störningar. Endast en person, en korkad, väl- digt renlärig tempeltjänare, som tillämpar lagen med millime- terprecision, anmärkte samvetsgrant att de borde vara upp- märksamma på att det var sabbatshögtid.

[5] **Men de åtta sade:** ”Äh, du din gamle tempeloxe, vad har väl du att säga till om här? Stäng din tandlösa trut och kryp upp till de salomoniska ox-, åsne-, kalv- och fårstallen i Jeru- salem och böla ut dina vanliga klagovisor från Jeremia för de som brukar ockupera Guds hus där. Vi har nu länge varit medvetna om er djuriska gudstjänst och vet att Gud finner större nöje i goda gärningar än i era oxars och åsnors bölande.

[6] **Denna mycket skarpa kommentar från en av de åtta tys- tade tempeltjänaren, vilket var avsikten och ledde till att hela folkmassans spontana jubel ekade, ty redan sedan länge hade ränksmideriet i templet förlorat sin betydelse för gali- léerna.**

[7] **Den fortfarande unge mannen hade med några få ord framfört det som var helt sant på ett ganska humoristiskt sätt, och fick just därför ännu mer applåder. Ty vid stora högtider drevs stora horder av boskap tillsammans med åsnor och får in i templet, med det särskilda syftet att få dessa djur att böla och bråka högst. Vanligtvis lät man dessutom dessa djur få svälta under några dagar, för att få dem att orsaka som mest oväsen under själva offerritualen i templet och få männi- skorna att skälva och skaka.**

[8] **Sannerligen, högmässan i templet, speciellt på de stora högtidsdagarna, var något både så fånigt avskyvärt och svi- nigt, att dess like inte gick att finna på hela jordklotet, inte ens bland de vildaste folk. Och därför hade den unge mannen fällt en helt sann replik, med vilken Jag kände Mig nöjd, eftersom Jag inom Mig väl kände till varför den hade fällt.**

[9] **Strax efter den här scenen öppnades falluckan till rummet, eller snarare vinden. En självgod farisé frågar högt: ”Vad gör ni där uppe, vad är det som händer?!”**

[10] **Den föregående klyftige talaren säger:** ”Det kommer ni snart att få se om ni bara har lite tålmod! Se, idag är det sabbat och, som de lär oss i synagogorna och skolorna, skall det på denna dag komma frälsning från ovan. Men den här gången befinner sig människans frälsning nedanför, och därför kommer det nu från ovan en som ännu inte blivit frälst för att söka sin frälsning där nere. Följaktligen händer inget som går emot sabbaten här, ty på sabbaten bör det säkert inte spela någon roll om frälsningen kommer uppifrån, eller om någon söker frälsning nerifrån, om denna redan kommit ner från himlen till blinda människor som inte kan se den, trots att de stöter på den mitt framför näsan.

[11] **Detta tilltal ger återigen upphov till stort jubel bland lärjungarna, men ilska bland fariséerna, prästerna och de skriftlärda. Icke desto mindre ropar lärjungarna högt ut:** ”Fira då ner från ovan den olycklige, som söker frälsning här nere”. **Och genast sänks den sjuke ner.**

[12] **När han nu låg på sängen framför Mig, bad han Mig gråtande att Jag skulle hjälpa honom. Jag, som emellertid såg att han, liksom de som hade fört honom till Mig, hade den rätta och sanna tron, sade till den sjuke:** ”Ha förtröstan, Min son, dina synder är dig förlåtna.” Men detta sade Jag från början bara för de att de skriftlärda, som hade blivit positivt inställda till Mig, skulle rannsaka sig själva, eftersom återuppväckandet av dottern till Jairus, som var deras överordnade, hade fått denna typ att bli Mina vänner.

[13] **Men när Jag sade till den sjuke:** ”Dina synder är förlåtna” (Matt. 9.2), så väcktes genast en ilska bland några strängt skriftlärda och de sade till sig själva i sina hjärtan: ”Vad är det vi hör? Hur kan han vara en sann helare? Han hädar jul” (Matt. 9.3) Ty de betraktade mig mest som en besynnerlig läkare. Att en gudomlig kraft kunde dväljas inom Mig var emellertid för dem en crimen sacri laesi (hädelse), eftersom Guds kraft bara kunde finnas hos prästerna, leviterna, fariséerna och de skriftlärda, och särskilt i templet i Jerusalem!

[14] Eftersom Jag naturligtvis bara alltför snabbt kunde urskilja deras innersta tankar, talade Jag genast till dem och sade: ”Varför bär ni på så onda tankar i era hjärtan? (Matt. 9.4) Ty, vilket är lättast att säga: Dina synder är dig förlåtna, (som ni alltid säger och speciellt till de människor som kommer till er med rika offergåvor, fastän ingen i själva verket blir hjälpt) eller att säga: Stig upp och gå?” (Matt. 9.5)

[15] En skriftlärdd säger: ”Med denne kommer du säkert inte förbi syndernas förlåtelse, ty för den som, likt honom, har drabbats av gikt kan endast döden hjälpa.

[16] Jag säger: ”Är det er åsikt? Men Jag säger er: För att ni må förstå och veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder, så säger Jag nu med kraft till denne sjuke, den som ni, som gör anspråk på att besitta Guds kraft att förlåta synder, menar bara kan bli botad genom döden: Stig upp, ta din säng och gå hem, fullständigt frisk och förtröstansfull. (Matt. 9.6)

[17] Med dessa ord sträckte den sjuke ut sina nu helt fullt friska lemmar, som tidigare varit förvridna och delvis förtvinnade på ett högst bedrövligt sätt. Och ögonblickligen återfick han all muskulatur och tackade Mig medan han snyftade överlycklig, steg genast upp från sin säng, tillräckligt stark och kraftig för att genast kunna lossa repen från sängen. Han bar sedan sängen under sin vänstra arm och banade sig med lätthet väg igenom den enorma trängseln med den ganska tunga och stora sängen och bar den hela vägen hem till Kapernaum. (Matt. 9.7)

[18] Folkmassan, som emellertid var närvarande och såg denna gärning, började högljutt att prisas Gud, för att åt en människa ha givit en sådan makt, som endast Gud Själv kan besitta, och genom vilket allt är möjligt. (Matt. 9.8)

[19] Denna gärning stärkte ånyo de närvarande fariséerna och skriftlärda, så att de släppte sina onda tankar och sade: ”Detta är verkligen utan motstycke. Hur detta är möjligt för Dig, kan sannerligen endast Gud veta och för övrigt ingen människa på jorden.”

17. En ung romares tal

[1] Och den unge mannen som tidigare hade talat så väl, sade genom golvöppningen: ”Jag undrar om översteprästen i Jerusalem skulle kunna åstadkomma detta ens med tusen oxar, tio tusen åsnor och hundra tusen får?”

[2] Denna putslustiga kommentar framkallade ett stort skratt till och med hos fariséerna. Icke desto mindre tog en skriftlärd ändå till orda, och sade till den skämtsamma talaren genom golvöppningen: ”Min käre vän, våga inte för mycket eftersom översteprästens armar omspannar hela jorden och den som hamnar i översteprästens klor kommer att krossas! För övrigt behöver inte översteprästen uppväcka de döda eller bota människor med gikt, ty allt detta rör människans kropp och inte hennes ande och angår läkare och inte präster. Förstår du det?”

[3] Talaren säger: ”Min vän, visst skulle det vara en angelägenhet också för präster, om de kunde klara av att få till det. Men eftersom de för alla rikedomar på jorden inte klarar av det, tvingas de till slut med snorkig min erkänna detta och säga: ”Detta är inte en angelägenhet för präster, som är kallade till att endast ha försorg om människans själ”. Men jag menar: Om det är möjligt för en läkare att mitt framför ögonen på oss föra tillbaka ande och själ till en ung kvinna, som dött av hög feber och därför av en sjukdom som ingen människa någonsin dött av bara till hälften, så kommer detta säkert också att utgöra en väldigt kraftfull andlig vård?”

[4] När Gud skapade Adam rätt och slätt från jordens stoft, så var denna skapelse helt och hållet en materiell sådan och där fanns inget andligt, förutom Gud Själ.

[5] När Gud emellertid senare blåste en levande själ och en tänkande ande i den döda skepnaden, så var detta inte ett materiellt utan ett högst andligt verk av Gud på den första människan på jorden. Och om Jesus från Nasaret, denne mirakelläkare, utförde samma gärning med föreståndarens lilla dotter mitt framför ögonen på oss, så vore det också ett högst andligt arbete och andlig omvårdnad?

[6] **Den skriftlärde säger:** ”Detta är någonting som du inte förstår, därför bör du vara tyst.”

[7] **Den unge mannen säger:** ”Om jag fortfarande vore jude, borde jag sannerligen hålla tyst. Men eftersom jag inte längre är jude, utan en ärlig grek som bekänner mig till Sokrates underbara lära, ser jag ingen anledning till att tystas ned av judiska präster, vars nu rådande och övermåttan enfaldiga lära jag tyvärr känner till alltför väl.”

[8] **Den skriftlärde säger:** ”Och vad finner du, som är hedning, vara enfaldigt i judarnas gamla, rent gudomliga lära? Är Moses och profeterna kanske inte tillräckligt upphöjda för dig och anser du att deras lära är enfaldig?

[9] **Den unge mannen säger:** ”Nej, Moses och alla profeterna, som sade sådant om er, som jag nu säger, håller jag för högst och rent gudomligt visa män! Men era lagstadgar, som varken Moses eller någon av profeterna någonsin hade drömt om, håller jag för att vara omåttligt dumma.

[10] Hur tjänar ni Gud? Ni bränner dynga, exkrementer och lort på altaret som är vigd åt Gud, medan ni inmundigar de feta oxarna, kalvarna och bockarna och offrar dem åt era isterbukar, som äter allt. Den rent gudomliga delen av er lära har ni ogillat och mot den bland er, som vågar lära ut den rena läran, gör ni som ni alltid har gjort mot era profeter.

[11] Hur länge är det sedan de dagar då ni mördade Sakarja i templet?

[12] I Betabara predikade hans son Johannes om sanningen, och förmanade era samvetsslösa hädare i det allra heligaste att omvända er och återvända till Moses och hans högst rena lära. Vad gjorde ni med honom? Vart tog han vägen? Han försvann. Såvitt jag vet fördes han bort på natten av hantlangare.

[13] Nu har Gud i Nasaret låtit Jesus träda fram som en profet, och utföra verk endast möjliga för de allsmäktiga gudarna. Ändå bevakar ni nu Honom med Argusögon. Bevare Honom om Han, som jag mot er, skulle våga komma med ett enda ord mot er högst motbjudande lära, vilken inte har sitt ursprung i Moses. Ni skulle genast anklaga Honom för de värsta

hädelsebrott och stena Honom och till och med binda Honom vid korset som tack för att ha uppväckt era döda och helat era lytta.

[14] Ty vad handlar det om för er del är att härska och att samtidigt leva i lyx när ni göder era bukar. Vem helst som skulle begränsa er i detta och få er att vända åter till Moses är er fiende och ni har medlen att röja honom ur vägen.

[15] Alla er föraktar jag som ett förruttnat, stinkande as, eftersom ni faktiskt är och förblir Guds och hela hans folks värsta fiender. Jag är hedning, och ändå inser jag den rent gudomliga kraften i människan Jesus, vars fullkomlighet världen till denna dag aldrig skådat.

[16] Det är inte Hans kropp som utför dessa exempellösa gärningar, utan Guds rena och Allsmäktige Ande, som i all sin fullkomlighet måste ha sin boning i Honom!

[17] Se, detta erkänner jag som hedning, av er förklarad som blind! Men vad ser ni hos Jesus, som genom blotta ordet, utan någon medicin, väcker upp era döda och får era lytta att skutta omkring som unga kronhjortar?

[18] Och jag frågar er, ni blinda: ”Vem måste Han vara för vilken bara ett viljans ord behövs så tystnar stormar och vindar, de döda återuppstår och de lama börjar skutta som om de vore förvandlade till hjortar?

[19] Genom detta riktigt sanna och djärva tal hade han förargat fariséerna och de skriftlärda så till den grad att de skulle ha slitit honom i stycken om de hade kunnat gripa honom. Men det var inte möjligt och inte heller tillrådligt på grund av den stora folkmassan, ty hela folket jublade över denne unge man, som hade modet att skriva de uppblästa fariséerna och skriftlärda på näsan med den fulla sanningen.

18. Avslöjanden om templet

[1] Men en farisé vände sig till Mig och sade: ”Hur kan du, som en sann jude, hålla tyst när en sådan bedrövlig hedning, mot vilken Du har gjort så gott, har fräckheten att så hädiskt förtala våra faders heliga lära?”

[2] Jag säger: ”Men han förtalade varken Moses eller profeterna, utan endast er själva och era nya lagstadgar, och lät Mig vara. För vad skulle Jag tillrättavisa honom? Han skildrade bara er och skymfade därför bara er. Därför ankommer det på er att reda ut detta med honom. Om han inte har något emot Mig, vad skulle Jag då ha emot honom? Se till att själva komma överens med honom. Jag står på god fot med honom som det nu är.”

[3] Fariséerna och de skriftlärda säger: ”Det är helt rätt att han visserligen inte förolämpat dig utan oss, men vi menar att du nu har blivit vår vän. Och eftersom vi vet vilken makt som ligger i Ditt ord och vilja, kunde du av vänskap till oss sagt till denne hedning att sluta, åtminstone för folkets skull. Men du lät honom tala och lät oss skämmas inför folket, och se, det var inte alltför lovvärt gjort av dig. Vi vill inte hata Dig för det, men kan inte heller vara välvilligt inställda till dig.”

[4] Jag säger: ”Välj hur ni vill vara så skall även Jag vara på det sätt som passar Mig. Det är förresten ganska märkligt att ni nu förvägrar Mig er vänskap, eftersom ni ännu inte har visat Mig någon. Men Jag, som skulle ha Min fulla rätt att förvägra er Min vänskap, eftersom era tankar om Mig för en kort stund sedan inte precis var berömvärda, gör ändå inte detta.

[5] Vad kan Jag faktiskt gå miste om utan er vänskap? Jag säger er: sannerligen, ingenting! Men när ni inte längre åtnjuter Min vänskap, vem skall då återkalla era döda barn till livet i Mitt ställe?

[6] Men om ni noga tänker igenom den unge mannens tal, så måste ni i ärlighetens namn erkänna för er själva att denne man i grund och botten har talat sanning. Ni känner till skrifterna och känner till Moses och profeterna. Men fråga er

själva om det finns ett spår av Moses och alla de andra profeterna i templet?

[7] Var inte Jag Själv i Jerusalem i år och till Min stora förtret såg hur Guds bönehus hade förvandlats till ett mördarnäste?

[8] Förgården är full av slaktkreatur till försäljning, såväl som andra orena djur, så att människor inte kan nå själva templet utan att riskera livet. Slakten utförs på förgårdens ena sida, som i ett slakthus, och köttet säljs. På den andra sidan finns mellanhändernas salustånd och pengaväxlarna, och där råder ett sådant oväsen och skrikande att ingen människa kan höra sin egen röst.

[9] När man sedan kommer fram till själva huvudtemplet, så kan man inte röra sig alls för alla försäljare, som ropar ut sina erbjudanden om priser för duvor och allehanda andra fåglar. Och inne i det allra heligaste, dit översteprästen enligt Guds bud endast hade tillträde en gång per år, kan vem som helst, även en hedning, visas runt mot en betalning, som kallas för att offra - och detta naturligtvis under hemligstämpel och bakom ryggen på judarna. Till sist är det allra heligaste lika välkänt i Rom som för översteprästen i Jerusalem. Och för pengar avslöjas sålunda templets alla hemligheter för främlingar. Men om en stackars jude skulle våga stiga bakom förhänget, så stenas han genast som en som hädat och vanhelgat på den plats bakom tempelmuren, som förbannats. Och inte en vecka går utan att åtminstone en person stenas och två måste dricka det vatten som förbannats.

[10] Men vad är det för ett slags system, där främlingar invigs men ens egna barn dödas?

[11] Fråga er själva om Moses och profeterna påbjöd detta, och om Salomon i all sin vishet, när han hade fullbordat tempelbygget, invigt det för det syfte det nu tjänar. I korthet, Guds bönehus har blivit det naknaste mördarnäste, och Jehovas Ande har inte längre sin boning i eldpelarens gestalt ovanför förbundsarken.

[12] Här blir fariséerna och de skriftlärdas misstänksamma och säger till Mig: ”Du har alltid vistats i och runt Nasaret. Hur

kan du veta allt detta? Vem avslöjade templet för dig?

[13] Jag säger: ”Åh, din fråga är mycket tokig. Om Jag känner till era hemligaste tankar, varför skulle Jag då inte veta vad som finns och händer i templet? Ändå känner inte bara jag till det, utan alla människor känner till det.

[14] Men det är ni själva som faktiskt avslöjar allt, och det är ert stora begär efter pengar som har frestat er. För pengar invigde ni främlingar i templets hemligheter, och dessa har sedan röjt dem för judarna på gatorna. Frågar ni Mig vem som förrådade templet för Mig?

[15] Men om ni vet hur det står till i templet, likt många tusen människor, och samtidigt vet vad Moses och alla profeterna har lärt ut, som alla var fyllda av Guds renaste och sannaste Ande - endast en sådan Ande talade genom deras mun - hur är då er tro på Gud beskaffad för att ni så lättvindigt skulle förråda Guds Ord och med den mest skamlösa och högfärdiga inbilskhet byta ut och förkunna era egna lagar för de stackars blinda människorna som om de vore från Gud, tillsammans med dödshot för att vidmakthålla och vörda era lagar?

19. Exemplet om vägen till Rom

[1] **En skriftlärde säger:** ”Min vän, det är mycket vågat av dig att berätta sådana saker för oss, för vars avslöjande tempel utmäter dödsstraff. Men du kan skatta dig lycklig för att du har gjort vår föreståndare en så stor tjänst, annars skulle det kanske inte ha gått så bra för dig, ty vi är bundna av en mäktig ed till templet.”

[2] **Jag säger:** ”Vilken ni kan bryta när ni vill, ty det är inte till Gud ni har svurit eden, utan till templet, som är gjort av människohänder och i vilket Gud inte längre bor.

[3] **Men där Gud inte har sin boning, där bor den gamle lögnens furste och allt ont, och ni kan utan rädsla bryta er ed mot denne furste och templets nuvarande herre.**

[4] **Om ni skulle bryta er fåfängliga ed mot templet, skulle Herren Gud finna välbehag i er och Han skulle ge er vad Han har givit Mig från världens begynnelse: det som ni nu förundras över men inte kan få grepp om, hur Jag utför gärningar som, enligt ert eget vittnesbörd, endast är möjliga för Gud. Men om ni fruktar templet mer än Gud, som ni inte känner, då skall ni förbli bundna till templet och vara en styggelse inför Gud.**

[5] **Men om ni inte tror på Mina enkla ord, så tro på mina gärningar, som jag utför inför er för ert bästa och vilka ni själva säger endast är möjliga för Gud.** ”

[6] **Den skriftlärde säger:** ”Hur kan Du känna Gud bättre än oss, då du inte har lärt dig skrifterna?”

[7] **Jag säger:** ”Den döda bokstaven känner ni väl till, men Gud kan inte återfinnas i denna, och därför kan ni inte känna igen Gud från skriften. Ty skriften visar endast vägen till Gud och detta endast om ni orubbligt följer dess väg.

[8] **Vad har ni för nytta av att känna till vägen till Rom, om ni aldrig beträder densamma för att komma till Rom, för att där beskåda konungens stora stad? Vem är han som kan hävda att han känner till Rom eftersom han känner till vägen dit, vilken han emellertid aldrig ens med en handsbredd har beträtt? På**

samma sätt, vad har man för nytta av kunskap om skriften, som är en väg till Gud, om man aldrig har tagit ett steg på densamma?

[9] Jag är emellertid, liksom ni själva, väl införstådd med hela skriften, och har alltid handlat i enlighet med Guds bud, som innefattas i denna och är därigenom fullkomligt bekant med Gud och kan därför säga till er från den ursprungliga källan att bland er och era likar har aldrig någon känt Gud, och kommer aldrig att göra det eftersom era vägar är onda, ty ni är allesammans gudsförnekare.

[10] Ni ville själva inte erkänna Gud, men med död och fördärv stänger ni ändå vägen för dem, som fortfarande vill vandra på den rätta vägen. För detta kommer ni därför en gång på den andra sidan att övervinnas desto mera genom fördömdelse. Ty alla de, som ni har förföljt och fortfarande förföljer, skall en gång bli era eviga domare.”

[11] När Jag påtalade detta för fariséerna och de skriftlärd, uppstod ett mäktigt bifallsrop bland folket, och de är på väg att gripa fariséerna och de skriftlärd. Men Jag förhindrar detta och beger Mig mot sjön tillsammans med lärjungarna och alla fariséer och skriftlärd genom en liten grind, som vetter mot sjön.

20. Matteus - tullindrivaren

[1] Men när vi väl inte längre var inom synhåll för folket, sade Jag till om att styra mot land, eftersom det var mitt på dagen och det inte fanns något att äta på båten. Efter drygt två timmars resa från det tidigare huset steg vi i land och var tvungna att gå tillbaka ett stycke till en liten by där vi avsåg att stanna till för att äta lunch.

[2] Strax utanför byn fanns det ett tullhus. Och se, vid skrivbordet satt samme unge man (han var endast 35 år, vilket ansågs ungt bland judarna) som vid det tidigare huset var en av de åtta bröder som hade fört fram den lame och hade talat så vist.

[3] När fariséerna och de skriftlärdade fick syn på honom, sade de: ”Detta ser inte så bra ut. Nu är detta en romersk tullindrivare! Han kommer att kräva en helt förskräcklig tull av oss. Vad gör vi nu?”

[4] Jag säger: ”Bekymra er inte, ty det är inte nödvändigt här. Jag kommer att stöta på den bäste.”

[5] Med dessa ord steg Jag fram till tullindrivaren och sade till honom: ”Matteus (det var hans namn), överlåt detta bord till någon annan och följ Mig. Och genast steg han upp, överlät bordet och följde Mig utan invändningar (Matt. 9.9). Och när lärjungarna och fariséerna och de skriftlärdade stod framför porten frågade de vad de måste betala.

[6] Matteus sade: ”Den här gången har Herren ordnat med tullen för er alla, ty han har gjort så att min morbror blivit frisk. Hur skulle jag nu kunna ta emot en tullavgift från honom, den gudomlige Mästaren?”

[7] Med detta öppnades porten och alla passerade igenom utan att betala tullavgift.

[8] Men när vi kom fram till byn, förde Matteus oss in i sitt hus, där alla de tullindrivare, som var anställda vid tullhuset, intog sin lunch, tillsammans med en mängd tillsyningsmän och andra ”syndare”, enligt judarnas, fariséernas och de skriftlärdas kriterier och bedömningar. Ty Matteus hus var

stort och var också ett värdshus, där endast de judar som betalade kunde äta och dricka, medan tullindrivarna, tillsyningsmännen och ”syndarna” slapp betala, eftersom de alla var anställda i huset, som hyrts av romarna i syfte att driva in tullar.

[9] Jag blev emellertid genast bjuden till bords av alla tullindrivarna, medan bröd och vin serverades utanför i lämpliga mängder till Mina lärjungar och också till fariséerna och de skriftlärda. Och lärjungarna var glada för det (Matt. 9.10). Så var det inte för fariséerna och de skriftlärda, som var med dem, ty de var irriterade över att inte också ha blivit bjudna till bordet.

[10] Men medan Jag redan satt vid bordet med många tullindrivare och syndare hände det sig emellertid att det kom ett stort antal andra tullindrivare och syndare från andra områden. Ty det var vida känt att Matteus hus var välbärgat och gästvänligt, och där anordnades stora sammankomster, speciellt på sabbaten. De hälsade alla på Mig ytterst vänligt och alla sade att en större ära inte kunde ha kommit över detta hus än att ha Mig som deras gäst, det blev till och med så att de förlängde bordet och alla tog plats vid Mitt bord.

[11] Men fariséerna och de skriftlärda trängde sig fram till den stora öppna hallen, för att betrakta vad Jag gjorde och sade. När de såg att Jag kom ytterst väl överens med tullindrivarna och syndarna, blev de i hemlighet mycket arga och frågade Mina lärjungar, som befann sig tillsammans med dem utanför: ”Hur kan er mästare äta tillsammans med tullindrivare och dessa uppenbara syndare? Är Han kanske i hemlighet en av dem? (Matt. 9.11)

[12] Men när Jag förnam en sådan fråga, vände Jag Mig till dem utanför bordet och sade mycket kortfattat och otvunget: ”De som är starka och friska behöver ingen läkare, utan endast de som är sjuka (Matt. 9.12). Men gå och ta reda på vad det betyder:

[13] ”Ty Jag önskade Mig barmhärtighet och inte offer”

[14] Ty jag har kommit för att kalla syndare till omvändelse, och inte de rättfärdiga, som inte behöver någon omvändelse.” (Matt. 9.13.)

[15] Fariséerna och de skriftlärda tolkade dessa ord till sin fördel och sade inget mer, eftersom de kände sig smickrade.

[16] Jag drog sedan sällskapets uppmärksamhet till Mig med allehanda liknelser, och belyste hur det mänskliga livet och dess svagheter kan sluta i sedefördärv. Jag gav dem också mycket tydliga riktlinjer för barnuppfostran, och visade dem hur brister i barnuppfostran med tiden mynnar ut i varje form av andlig och fysisk ondska.

[17] På detta sätt undervisade Jag också sällskapet om varför Gud skapade människan, och hur hon som en fri varelse borde försöka leva upp till Guds plan, för att genom detta bli en fullkomlig, oförstörbar andlig varelse.

21. Samtal om Josef, Maria och Jesus

[1] Även om den inte förstods av alla är det förståeligt att en sådan undervisning för sällskapet icke desto mindre blev mycket väl och tacksamt emottagen. Till och med fariséerna och de skriftlärdade häpnade över Min visdom, och frågade sig sinsemellan varifrån Jag fått Min visdom. Ty de hade känt Mig, Josef och Maria och alla Josefs barn, och sade till lärjungarna: "Det är verkligen obegripligt! Hans far var visserligen en mycket duktig människa inom sitt yrke, och en ytterligt trofast, rättvis och ärlig man, och på samma gång en strikt jude, som intresserade sig för Moses och profeterna efter bästa förmåga. Ändå fanns det aldrig något speciellt vist över honom. Och hans fyra andra, riktiga söner, som har anlitats av oss flera gånger, är så långt fjärran från några spår av visdom som solen, månen och stjärnorna från jorden.

[2] Den goda modern Maria själv, som fortfarande är en mycket vacker, hårt arbetande och en mycket dygdig kvinna, som ingen kan tala illa om, har visserligen fått sin uppfostran i templet, så som det berättats för oss. Men vi känner till allt om denna uppfostran och vet alltför väl hur mycket visdom den kan ståta med, speciellt när det gäller flickor. Och därför kan han inte ha insupit alltför mycket visdom från sin moder. Såvitt vi vet har han aldrig gått i någon skola heller!

[3] "Tvärtom", sade en skriftlärd, som var nära bekant med Josef." Josef har mer än en gång beklagat sig över sina bekymmer med Jesus och har sagt: "Jag vet inte vad jag ska ta mig till med den pojken! Hans avsiktligt väldigt märkliga födelse - och de företeelser, som åtminstone verkar tätt sammanflätade med denna, och från vilken man borde ha förväntat sig att Gud själv skulle visa sig på jorden genom ett sådant barn, vilket flera högst märkliga händelser från hans tidigaste barndom vittnar om, liksom yttranden från honom, som ibland gränsar till den mest upphöjda visdom - har sannerligen fyllt mig med högsta förväntan och mer därtill, eftersom jag i rakt nedstigande led härstammar från Davids linje. Just

vid den tid då barnet ändå borde lära sig något, kan ingenting uppnås med honom och det kan inte bli tal om att lära sig något. Även om jag placerar honom hos en lärare kan den-
samme inte komma någon vart med honom. Pojken vet och
förstår allting mycket bättre och om läraren börjar bli sträng
mot honom, tar det hela slut.

[4] Vad som har kvarstått hos honom från hans tidigaste ung-
dom är en högst obegripligt orubblig viljestyrka, med vilken
han kan utföra de mest uppenbara mirakler, när han finner
det nödvändigt. Men det är just på grund av denna egenskap
som inget kan göras åt honom vad beträffar inläring. För
övrigt är han from, lydig, skötsam, mild och lika anspråkslös
som sin mor. Bara man inte kommer till honom för att lära
honom någonting.

[5] Se, så beklagade sig den gamle Josef för mig, inte en gång
utan flera och därför är det ännu säkrare att han, vid sidan av
sitt snickeri, aldrig har lärt sig någonting i sitt liv, varken att
läsa eller ännu mindre att skriva. Och sålunda är frågan: Var-
ifrån kommer denna visdom?

[6] **Säger evangelisten Johannes:** ”Mina vänner, jag känner till
detta bara alltför väl och känner mig inte bekymrad för det,
men det är alltför tidigt att nu berätta det för er. Den tiden
kommer emellertid då ni skall få höra det från Hans egen
mun. Men tills dess, låt Hans gärningar och visdom vara nog
för er.” **Fariséerna och de skriftlärdade försökte visserligen att
få ut mera av Johannes, men han lät sig inte rubbas. Nu gick
emellertid flera tullanställda och tjänstemän tillbaka till sina
arbeten, och lämnade plats vid det stora bordet.**

22. Johannes Döparens tvivel

[1] Och den unge hyresvärden Matteus, tullindrivaren (som inte skall förväxlas med Matteus, som endast var en skriftstäl-lare, varför ”tullindrivare” är tillagt i skriften när det refereras till honom), kallade in Mina lärjungar, fariséerna och de skrift-lärda, och de gick och satte sig och med god aptit högg de in på mat och dryck med undantag för Judas, som var väldigt återhållsam denna gång, eftersom han fruktade för en fet nota. Och han var, som bekant, ingen stor vän av att betala för sig.

[2] När vi på det sättet var tillsammans i tämligen god sinnes-stämning, och fariséerna och de skriftlärda också funnit sig tillrätta med tullindrivarna och de så kallade syndarna, kom en ung kökspiga in till hyresvärden och sade: ”Vad skall vi göra nu ? Fiskarna har just kommit in med fisk och de vill ha något att äta och dricka. Men då vi idag råkade få så många främmande gäster, som nästan har gjort slut på hela vårt för-råd, så vet vi i köket inte vad vi ska göra. Tullindrivaren Mat-teus säger: ”Hur många är de? Pigan säger: ”De är runt tjugo stycken.” Tullindrivaren Matteus säger: ”Låt dem komma in. Det finns fortfarande massor av mat här.”

[3] Pigan går och berättar detta för fiskarna och dessa beger sig till det stora matsalsrummet och sätter sig genast vid ett litet bord från vilket lunchgästerna redan har lämnat.

[4] Men när fiskarna får syn på Petrus och flera av sina tidi-gare yrkesbröder, så hälsar de på varandra. Och eftersom de-ras bord ser ut att vara något magrare än vårt, säger fiskarna något buttra till Petrus: ”För oss duger detta utan tvekan ef-tersom vi fortfarande är Johannes sanna lärjungar och fastan är vår lag. Men ni Jesu nya lärjungar, kan äta tills ni blir propp-mätta, eftersom fasta inte längre är ett problem för er, som vi ser. (Matt. 9.14)

[5] Petrus säger: ”Johannes fastade för det som vi har och vi fastade med honom enligt hans lära och strikta predikningar. Johannes gav kännedom om Honom, som vi nu är tillsammans

med, och vittnar om Honom. När denne Ende emellertid kom och även tog emot Johannes dop med vatten, så litade inte Johannes fullt ut på sina sinnen, och det gjorde inte ni heller. Därför att till och med medan Johannes, sufflerad av Anden, vittnade om Jesus när Han närmade sig, genom att säga: ”Se, detta är Han om vilken jag berättat för er att Han skall komma emot mig, och vars skoremmer jag inte är värdig att knyta upp”, så tvivlade han ändå i hemlighet, likt ni själva och vilket ni ännu gör till denna timme. Därför fastar han fortfarande, och ni fastar också. Men för oss troende har fastandet fått ett slut. Att ni fortfarande fastar är ert eget fel. Det passar er alltså, ty precis som den blinde inte kan förbättra sin syn med ljuset och dess färger, så kan den i hjärtat blinda varken förbättra sitt hjärta eller sin mage. Förstår ni detta?

[6] Om Johannes hade trott, så skulle han ha följt Lammet, som enligt hans andliga vittnesbörd tar bort världens synder. Men eftersom hans själ själv tvivlade på Honom om vilken hans ande alltså vittnade genom henne, stannade han kvar i öknen tills Herodes fängslade honom, som vi har hört.

[7] Varför följde han inte Honom, eftersom han genom sin ande sade till oss: ”Hör Honom”? Varför ville han inte höra på Honom? Varför följde han inte Honom genast, eftersom det var för Hans ankomsts skull som han hela sitt liv levde så strikt? Vi känner inte till att Den, som vi följer, någonsin har förbjudit honom att följa Honom. Ge mig därför ett enda hållbart skäl till varför Johannes inte genast följde Jesus.

[8] Här blev Johannes lärjungar förbryllade, och visste inte vad de skulle svara. Endast en av dem säger att nyheten om att Johannes hade fängslats av Herodes är felaktig. Herodes hade endast uppmanat honom att komma till sitt palats i Jerusalem för att där få reda på allt om Guds Smordes ankomst. Herodes respekterar Johannes alltför mycket för att sätta honom i fängelse.

[9] Petrus sade dock något humoristiskt: ”Om det faktiskt ännu inte har hänt så kommer det att ske mycket snart. Ty Herodes är en listig räv och går inte att lita på mer än på en orm.”

23. Johannes Döparens vittnesbörd

[1] Efter detta samtal fortsatte Johannes lärjungar att äta och det gjorde vi med. Endast några av de närvarande fariséerna fastade helt och skulle inte äta förrän efter solnedgången, ty man hade inte fått tag på osyrat bröd här bland grekerna, varpå de fastade, även om flertalet av deras trosbröder och de skriftlärda ivrigt högg in på maten.

[2] När vinet efter ett tag hade gjort Johannes lärjungar på bättre humör och pratsammare, reste sig en av dem upp och och då han från Mig Själv ville höra anledningen till att de som Johannes lärjungar måste fasta så mycket och så strikt, men ändå inte Jag och Mina lärjungar, frågade han: ”Herre och Mästare, varför fastar vi och även fariséerna så mycket, medan Dina lärjungar inte fastar?”

[3] Och Jag sade till honom: ”Min vän, du var tillsammans med Johannes när man meddelade honom att Jag döpte människor, och att många följde Mig. Berätta högt inför alla här vad Johannes svarade?” Johannes lärjunge säger: ”Här talade Johannes och svarade: ’Ingen kan ta emot något, som inte givits honom från himlen. Ni kan själva vittna om att jag har sagt: Jag är inte Messias utan har bara blivit utsänd före Honom. Den som har bruden är brudgum. Brudgummens vän är emellertid med honom och hör på honom, gläder sig åt brudgummens röst. Denna min glädje förverkligas nu. Han skall bli större och jag bli mindre. Den som är från ovan står över allt men den som är från jorden kommen är bara detta och talar bara om jorden. Endast Den, som kommer från himlen, står över alla.’

[4] Här gjorde Johannes ett uppehåll och återgav allt som han hade skadat och hur han hade vittnat om Honom, men beklagade med en djup suck, att hans vittnesbörd, som var hel-tigenom sann, inte godtogs av någon. Men den som icke desto mindre tar emot den, låter denna stora sanning om Gud tätt förseglas inom honom själv, av rädsla för världen.

[5] Även om han vet att Den, som var utsänd av Gud Själv, endast talar Guds rena ord, vågar han ändå inte bekänna detta inför världen, eftersom han på grund av sin ömkliga kropp, som själv är av världen och som ger världen sin hyllning, fruktar den onda världen mer än Gud. Men till vilken nytta är det att känna till Guds sanna måttstock, och ändå klamra sig fast vid världens måttstock. Gud ger emellertid inte människan Anden enligt världens mått. Låt därför de fördömas, som har erkänt Guds Ande, men ändå klamrar sig fast vid världens mått, eftersom de inte har något evigt liv inom sig.

[6] Endast den, som tror på Sonen, fortsatte Johannes, har evigt liv inom sig, ty Sonen Själv är Faderns liv. Den som inte tror på Sonen har därför inte evigt liv och Guds gamla vrede kvarstår över honom.'

[7] Se, detta är vad Johannes sade då. Men fram tills nu har ändå ingen av oss fullt ut kunnat begripa vad som menades med detta. Så mycket förstod vi ändå, att han menade Dig. Men hur allt detta hänger ihop, hur skulle vi ha kunnat begripa och fullt ut förstå det?"

[8] Jag sade: "Eftersom ni nu har hört detta om Mig från Johannes, måste ni veta att Jag är brudgummen, som Johannes menade. Men om Jag är samme brudgum, så kommer säkert dessa här att bli Mina bröllopgäster?"

[9] Johannes lärjungar säger: "Var är då den vackra himmelska bruden? Hur är Du en brudgum utan en brud?"

[10] Jag sade: "Dessa Mina bröllopgäster är på samma gång Min brud. Ty de, som hör Mitt ord och bevarar det i sitt hjärta och handlar efter det, är verkligen Min brud, liksom de också är Mina bröllopgäster. Inte kan väl bröllopgästerna lida så länge brudgummen är hos dem? Men om det kommer en tid då brudgummen tas ifrån dem, så kommer de också att fasta. (Matt. 9.15).

[11] Johannes lärjungar förundras över detta och är något irriterade eftersom de menade att Jag hade pikat dem, ty jag hade uttalat dessa ord med ett lätt leende. Och därför försökte samme lärjunge sedan fälla en något spydig kommentar till

Johannes, genom att säga: ”Så konstigt! Guds Ande talade genom Johannes, och samme Ande borde så mycket mer tala genom Dig, eftersom Johannes vittnesbörd gällde Dig! Ändå är det märkligt att samma Ande, som talade genom Moses och alla profeterna ända till Johannes, alltid förkunnade ett strängt botfärdigt liv för de arma människorna på denna jord och krävde den strängaste följsamhet. Men du verkar vara och lära ut raka motsatsen till allt detta. Den, som enligt Moses så mycket som gick in i en syndares hus, blev oren och var tvungen att rena sig. Den som rörde vid en piga på sabbaten, eller en kvinna, som oavsett dag hade sin månadsreglering, var tvungen att låta sig renas och mycket mer av samma sak och med ännu större stränghet. Men Du och Dina lärjungar verkar varken ha aktning för sabbaten eller iaktta personlig renlighet överhuvudtaget. Hur kan då Din lära vara från Gud, på det sätt som den var det genom profeternas munnar?

24. Liknelsen om det nya och gamla klädesplagget och det nya vinet i gamla läglar

[1] Jag sade: ”Min lära är som ett nytt klädesplagg. Er däremot är det gamla, som är nött och trasigt varför det också var helt i sin ordning för er att gå och fiska idag, på en sabbat, trots Moses och Johannes. Min lära är följaktligen ny och man kan inte ta delar av den för att med detta lappa ihop ert gamla nötta klädesplagg. Och skulle man göra det så skulle det bli ännu större revor än vad som redan vore fallet, ty det nya stycket kommer att lossna från det sköra klädesplagget vilket resulterar i att det trasas sönder än mer. (Matt. 9.16)

[2] Min lära kan vidare liknas vid ett nytt vin, som inte kan hållas i gamla läglar, för då sprängs läglarna varvid vinet rinner ut, utan för att bevara både vin och säckar håller man nytt vin i nya säckar. (Matt. 9.17)

[3] Johannes lärjungar säger: ”Det där låter bra, men det är inte alldeles lätt att helt förstå, vad Du ville säga med detta. Skulle Du därför inte kunna uttrycka detta på ett mera begripeligt sätt?”

[4] Jag sade: ”Kunde Jag eller borde Jag uttrycka Mig ännu enklare? Jo, säkert kunde Jag det, om Jag det ville! Men här avser Jag att inte uttrycka Mig mera lättfattligt och därför säger Jag er inte mer än att ni är som gamla, sköra klädesplagg och skinn, som gamla, murkna lädersäckar som inte längre lämpar sig för Min Lära. Ty skulle denna inte beröva er ert behagliga jordeliv, som sannerligen är det som ni värderar högst och för vars förbättring ni inte lämnar någon möda ogjord. Ni beger er ut på långa fisketurer till och med på en sabbat, bara för att ge ert jordiska liv en bättre och sorglösare tillvaro och möjligen dessutom sätta lite guldkant på tillvaron. Men ni ser inte de fattiga, inte heller de sjuka och lidande, eller de hungriga och törstiga.

[5] Bekymrar det den, som har en fylld mage, att det finns en stackare vars mage skriker av hunger. Av samma anledning känner ni, som har ordentligt med kläder på er, inte av kylan

på vintern, ty har ni inte medel för att göra vintern angenämare än den heta sommaren? Och om en halvnaken man, som darrar av köld, kommer fram och beklagar sig över sin svåra situation för er och ber om något värmande klädesplagg, så blir ni irriterade och säger missunnsamt: ”Ge dig iväg, din latmask. Om du hade arbetat på sommaren skulle du inte behöva fara illa på vintern. Dessutom är det inte så kallt och man får inte vara så vek och ömsint mot en tiggare.

[6] **Men tiggaren säger:** ”Min herre, jag har arbetat hela sommaren och hösten, men lönen för mitt hårda arbete var inte ens en tusendel av vad min chef tjänade på mitt arbete. Därför kan vår herre gå varmt klädd även på vintern medan hans illa betalda arbetare, som gott och väl använt upp sina magra löner redan under sommaren, måste få det svårt på vintern - inte för att vi inte har arbetat på sommaren utan helt enkelt därför att vi inte kan få det att gå ihop. Mästarens förtjänst är vårt armod!”

[7] **Ty se, detta är vad tiggaren säger, oaktat det faktum att det bland tiggarna finns syndare, som har gjort sig förtjänta av att vara fattiga.”**

[8] **Johannes lärjungar säger:** ”Åh, Du överdriver. Så är det inte! En trofast och rättskaffens arbetare har aldrig haft anledning att klaga på sin arbetsgivare. Den som vill arbeta, kan få lön, mat och kläder både vinter och sommar. Men vi tycker alla att det är helt i sin ordning att den late visas på dörren.”

[9] **Jag säger:** ”Det gör ni visserligen, det vet jag endast alltför väl. Men, det säger Jag er, inte Jag. Och skälet till detta skall ni genast få höra. Säg Mig, vem var det, som skapade sjön med all sin goda fisk?”

[10] **Johannes lärjungar säger:** ”Ja, det var ju också en fråga! Vem förutom Gud själv kunde göra det?” **Jag säger:** ”Gott så, säg Mig då, är ni kanske i besittning av ett urkundsbevis från Gud, enligt vilket endast ni har rätten att fånga sjöns fina och dyra fisk, sälja den till ett högt pris och sedan stoppa hela vinsten i egen ficka, medan ni knappt låter tusendelen komma era flitiga tjänare till del, som ensamma utförde det tunga arbetet under livsfarliga förhållanden”.

[11] **Johannes lärjungar säger:** ”Återigen en enfaldig fråga. Var på jorden finns den, som kan frambringa en äganderättshandling från Gud? För detta har Gud utsett ett statsöverhuvud och densamme utfärdar äganderätter i Guds ställe. Den, som av staten erkänns som ägare av en egendom, är också detta inför Gud. Dessutom måste varje rättmätig egendomsägare, för sin dyrt införskaffade rätt, betala allehanda tionden och avgifter till staten, och är därför dubbelt berättigad att göra nödvändig profit på sin egendom.”

[12] **Jag säger:** ”Jo, så är det förvisso på jorden, men inte genom Gud utan genom människors själviskhet och härsklystnad. Det är de, som har inrättat sådana lagar och en sådan ordning. Men vid världens begynnelse var det inte så, under lång tid var jorden då till för mänsklighetens gemensamma välfärd.

[13] Men från och med den tid då Kains barn hade gjort en del av jorden till föremål för ärfvlighet bland mänskligheten, och gjort detta till lag och till en självisk, härsklystnad, tog det inte mer än tusen år.

[14] Gud tillät syndafloden att utspela sig, som dränkte alla förutom några få som räddades. Och så kommer det att bli igen.

[15] Gud har sannerligen lidit länge och är ytterst tålmodig, men skall snart tröttna på era förehavanden. Och se då vem som skall ta jorden i besittning efter er.

[16] Men att ni skulle tala så är bara ett alltför tydligt bevis på att er tro och er lära om rättfärdighet är ett gammalt, slitet klädesplagg, som inte tål några nya tygstycken, och som en gammal lägel i vilken inget nytt vin kan hållas, ty ni är allesammans onda och själviska människor. Förstår ni Mig nu?

25. Tullindrivaren Matteus tillit

[1] **Johannes lärjungar säger:** ”Gör vi då fel som lever i enlighet med Johannes lära? Johannes var förvisso en kärv predikant, men han har aldrig undervisat oss på ett sådant sätt.

[2] Ty se, det esséiska ordenssällskapet, som vi känner till, är också strängt och deras första bud är ärlighet. Men har de för nytta av sin ärlighet och sina andra stränga levnadsregler? Vem bryr sig om dem? De respekteras varken av grekerna eller av oss judar och förmodas bara ha några få anhängare bland romarna. Den lära, enligt vilken de lever, må vara aldrig så god och ren och fungera ypperligt för de få, som har avskilt sig från världen, men ändå vara helt olämplig för mänskligheten i stort.

[3] Vad har vi för nytta av aldrig så många fina och kraftfulla ord om mänsklighetens allmänna brödraskap?

[4] Ty se, detta hus är ett stort hus, ett gästvänligt hus, som inte har någon motsvarighet när det gäller en anda av broderskap. Men kan man på fullt allvar förvänta sig att detta alltid är berett att ta emot och sörja för alla människor, som förvisso också är våra bröder? Även med den bästa vilja i världen skulle det säkerligen sakna nödvändiga medel, såsom utrymme, föda och liknande.

[5] Antag vidare att några fattiga människor knogade för att bygga sig en hydda och samlar ihop ett högst magert förråd inför vintern, knappt tillräckligt för deras egna behov. Plötsligt dyker det upp tio personer hos detta par, som knappt har rum för sig själva, och ber om kost och logi. Säg, kan någon lära kräva av dessa två, eller rentav råda dem, att detta är en bra sak och en välsignelse att gå dessa tio nykomlingars begäran till mötes, och därmed bli barskrapade in på bara skinnet?

[6] **Jag säger:** ”Varje fågel sjunger och kvittrar såsom näbben påbjuder och ni talar såsom ert världsliga sinne påbjuder och kan inte göra på annat sätt, eftersom ni inte vet hur! Och det är också allt som Jag kan svara er om detta. Därför att även om Jag skulle säga er något högre och fullkomligt sant från

himlen, så skulle ni fortfarande inte förstå Mig, eftersom ert hårda hjärta saknar förstånd.

[7] Ni dårar! Vem är det som låter frukten växa och mogna på jorden? Vem bevarar dem och ger dem oupphörligt kraft till detta? Tror ni att Gud inte kan eller inte kommer att återgälda den, som osjälviskt försakar för sina behövande bröder? Eller menar ni att Gud är orättvis och kräver det omöjliga av människan?

[8] Ändå säger Jag att en sant uppriktig välvilja och en stark önskan att göra något gott för en stackars broder är utan tvekan en möjlighet för alla.

[9] Om alla rakt igenom vore fullständigt fyllda av detta, så skulle det inte längre finnas sådana påvra hyddor på jorden, beboeliga för endast två personer.

[10] Ty se, min vän Matteus hushåll har mättat många människor idag och skänkt bort hela sitt förråd av ren hjärtegodhet. Och om ni inte tror det, gå då och inspektera skafferiet och kornboden och ni kommer inte att finna någon proviant. Men här står hyresvärden, fråga honom om Jag talar osanning.”

[11] Matteus bekräftar fullständigt det Jag sagt och säger: ”Herre, olyckligtvis är det så idag och jag vet inte hur jag skall sörja för gästerna imorgon. Men jag har ofta råkat ut för det och förlitat mig på Gud, och se, det kom tillbaka i överflöd, så att jag kunde ta väl hand om gästerna.”

[12] Till detta säger Jag, ”Se, så handlar en rättfärdig människa i denna värld och han beklagar sig inte för att Gud övergav honom. Och så har det alltid varit och skall så vara i evighet!”

[13] Den som litar på Gud, honom litar också Gud på och Han överger honom inte eller låter honom bli besviken. Men de, som likt er tror på att Gud finns, att Han är En, men inte fullt ut litar på Honom eftersom deras eget hjärta säger dem att de är ovärdiga Guds hjälp, får inte heller någon hjälp av Gud, ty de har inte någon förtröstan på Gud. De litar endast på sin egen kraft och sina egna medel, vilka de håller för heliga och okränkbara, så att säga, och säger: ”Människa, om du vill bli hjälpt, så hjälp dig själv, ty varje människa är sig själv

närmast och måste först se efter sig själv.” Och medan han har sorjt för sig själv, har den behövande duktat under.

[14] Men Jag säger: ”Om ni först och främst sorjer för er själva överges ni av Gud och får klara er utan Hans välsignelse och Hans annars så säkra hjälp. Ty Gud skapade inte människan av själviskhet utan av ren kärlek, och därför måste människan i allt fullt ut motsvara den kärlek som gav dem deras liv.

[15] Men om ni lever och handlar utan kärlek och tillit till Gud, då förvandlar ni frivilligt det himmelska inom er till ett helvete, vänder er bort från Gud och blir helvetets tjänare, vilket till slut inte kommer att underlåta att ge er den belöning ni förtjänat, som kallas död i Guds vrede.

[16] Ni slår också fast att esséerna, som lever enligt den pytagoreiska skolan, med all sin filantropi, inte aktas särskilt högt, förutom av några romare.

[17] Jag hyser ingen aktning för dem heller, eftersom de inte erkänner själens odödlighet, ändå är den ringaste bland dem bättre än den bäste bland er.

[18] Jag säger nu öppet till er: bland alla som blivit av kvinna född har ingen, sedan världens begynnelse, trätt fram som är större än Johannes Döparen. Men från och med nu skall den minste av mina lärjungar i Guds sanna rike vara långt större än Johannes, som ni kallar er mästare, men ändå aldrig har förstått. Därför att han visade er vägen till Mig och beredde vägen framför och till Mig, men världen i er har förblindat ert hjärta, varför ni inte är förmögna att känna igen Mig trots att ni redan befinner er tillsammans med Mig!

[19] Gå därför och se efter er värld, era kvinnor och barn, så att de inte må gå runt nakna eller någonsin plågas av hunger eller törst. Men det skall snart visa sig hur väl ni har sorjt för dem. Detta säger jag Er, att Gud inte kommer att sorja för er! Och Jag kan med den fullaste rätt och djupaste sanning säga er:

[20] Den som har en förmögenhet och en egendom och ett yrke, som kan ge honom en god förtjänst, men som behåller förtjänsten för sig själv och sina barn och med oblida ögon ser ner på de fattiga bröderna och undviker de fattiga barnen,

som lider av hunger, törst och kyla, eftersom de helt saknar jordiska ägodelar, och visar bort dem om de kommer till honom och ber om allmosor, och som säger till en broder: ”Kom till mig om några dagar eller veckor och då jag skall göra si eller så för dig”. Och när den hoppfulle brodern, som förlitar sig på hjälp, kommer och påminner den, som gav löftet om hans löfte, så ursäktar den senare sig själv med att han också nu omöjligen kan hjälpa, medan han i själva verket har medel att göra det. Sannerligen säger Jag er: Den personen är en fiende till Gud, ty hur kan han älska Gud, som han inte ser, om han inte älskar sin broder, som han ser framför sig och är medveten om dennes svåra situation?

[21] Sannerligen, sannerligen säger Jag er: ”Den som överger sin broder i nöd, överger också Gud och himlen. Och Gud kommer att överge honom på ett ögonblick!

[22] Men den som inte överger sina stackars bröder i nöd, inte ens om Gud utsätter honom för provningar, kommer oväntat att bli rikligare välsignad än här vår värds skaffereri och kornbod har blivit välsignade, både i denna tid och i den eviga.

[23] Johannes lärjungar säger: ”Det skulle vi säkerligen tro på. De är helt tomma!”

26. Gud förändras inte

[1] **Då kommer kökspigan ut och säger till Matteus med andan i halsen:** ”Herre, herre kom och se! Massor av unga män kom just och hade med sig mat i sådana mängder att vi svårigen kan göra slut på denna på ett år! Och allt ser så färskt och gott ut! Även spannmålsmagasinen är fyllda från golv till tak och säckarna i källarna fyllda med det bästa vin. Herre, herre, varifrån kom detta idag, på en sabbat för judarna?

[2] **Matteus och alla i rummet blev alldeles till sig och Johannes lärjungar, av vilka två tidigare hade försäkrat sig om att förråden varit tomma, frågade genast Matteus om han hade beställt denna proviant.**

[3] **Matteus säger:** ”Inte jag, ty jag skulle förvisso ha varit den förste att veta om det. Och inte min hustru heller, ty hon lät mig genom denna piga få veta att vårt lilla förråd hade gått åt, så gott som. Därför att bortsett från en trädgård och några få arrenderade fält, har jag ingen mark att plantera särskilt mycket frukt på, och jag skulle också ha väldigt lite tid för det, då jag för det första har mycket att stå i med tullen och för det andra måste ta hand om gästerna på detta värdshus. Därför har jag vanligtvis försett mitt värdshus med ransoner vecka för vecka och med mina egna pengar betalat dessa och fått dem skickade från Kapernaum, medan fisken har tillhandahållits av er. Men vinet och säden har jag vanligtvis köpt av mina tidigare trosbröder, grekerna. I korthet är detta det sätt på vilket jag har fyllt mitt hus med det nödvändigaste, men jag och mitt hushåll vet inget om denna beställning!

[4] Därför måste det ha varit någon okänd mäktig vän som har gjort detta för mig, annars är det uppenbarligen ett stort mirakel. Jag vet emellertid lika lite som ni vem och var denne betydelsefulla vän skulle vara. Men jag skall sammankalla hela min personal och i er närvaro fråga dem ifall de kände igen någon av bärarna.”

[5] **Hans hustru och alla pigorna och tjänarna kallas in och frågas ut, men de förnekar samstämmigt att ens vagt ha känt**

igen någon: ”Männen såg ut som graciösa ynglingar, ty ingen av dem hade skägg, men de hade alla vackert långt lockigt hår och deras klädesplagg liknade mer romerska än judiska. De hade varit många, i matförrådet likväl som i magasinet och i källaren. De lade kvickt ner sändningen och sade: ’Detta är en gåva till tullindrivaren Matteus, som kallades av den store Mästaren idag.’ De avlägsnade sig därefter hastigt och vi såg inte vilken väg de tog från huset.”

[6] **En farisé säger:** ”Denna händelse låter ovanligt märklig men är ändå sann. Vi borde därför verkligen vara högst benägna att gå till botten med den.

[7] **I det att han vänder sig till Matteus, säger samme farisé fortsättningsvis:** ”Bäste värd, låt dem ge oss smakprover på vinerna, så kommer vi att kunna berätta för er varifrån de kommer, ty vi kan på smaken och färgen berätta för er var någonstans de har odlats.”

[8] **Man går genast ner till källaren och kommer tillbaka med alla dryckeskärl fulla. Och när fariséerna och de skriftlärd provsmakar vinerna, säger de fulla av häpnad:** ”Nej, vi har aldrig smakat ett vin som det här! Det är obeskrivligt gott och ljuvligt. Har vi inte druckit av alla viner, som odlats någonstans på den jord vi känner till, bland dessa en del förvisso väldigt goda och smakrika? Men jämfört med dessa vore de knappt ljummet vatten. Därför är och förblir det en gåta.

[9] Men eftersom du nu har ett stort lager av dessa oöverträffbart utsökta viner, vad tycker du om att låta oss få några säckar fulla mot betalning och några väl lagda ord? Det skulle sannerligen vara värt ansträngningen, att skicka en försändelse till översteprästen i Jerusalem.”

[10] **Matteus säger:** ”Till skänks kom det i min väg och så skall jag ge bort det, men inte en droppe till översteprästen i Jerusalem. Såvida inte han av en händelse skulle komma hit som gäst. Ty då skall han serveras som alla andra, men förstås endast som människa likt alla andra. Men aldrig som en judisk överstepräst, som för mig är en tröstlöshetens styggelse och

en mördare av de människors andliga gnista, som är av samma trosuppfattning som han själv.

[11] **En skriftlärdd säger:** ”Min vän, här har du missbedömt översteprästen i Jerusalem, och har ingen kunskap om hans karaktär eller ämbete.”

[12] **Matteus säger:** ”Låt oss lämna detta ämne, ty det gör mig arg som ett bi! Ni ser saker och ting utifrån hans perspektiv och ser därför inte längre än näsan räcker. Vi som befinner oss mittemot er ser minsann det hela bara alltför väl! Men nu inget mer om det, annars skulle jag bli upphetsad och tvingas förolämpa er, mina ärade gäster.

[13] **En mer godmodig farisé säger:** ”Nåja, låt oss sluta och istället rådfråga mästaren Jesus. Han bör vara den, som bäst kan klara ut denna händelse för oss, eftersom Han högeligen överglänser oss alla i kunskap och visdom. **Han vänder sig mot Mig:** ”Vad säger Du egentligen om den här historien? Ty du verkar ha en gnutta insikt i den, eftersom Ditt tidigare samtal med Johannes lärjungar nästan pekade på det. Därför att detta hände nästan i samma ögonblick som Du berättade för Johannes lärjungar om hur Gud sörjer för dem som verkligen älskar och livligt förlitar sig på Honom, och efter att man riktigt ordentligt har pryglat ur sig det, som är så motbjudande och förskräckligt med själviskhet. Och därför verkar det på mig som om Du någons stans fick kunskap om det, eller till och med i hemlighet vore upphovsmannen till det.”

[14] **Jag säger:** ”Bra. Om du förmodar det om Mig, tillämpa det då också på vad Jag sade till Johannes lärjungar och erkänn i era hjärtan att Jag talade sanning helt och fullt.”

[15] **Den bland er som handlar så från djupet av sitt hjärta, skall med Gud uppleva vad vår vän och broder Matteus just upplevde.**

[16] **Ty säkerligen, tro Mig: I Sitt hjärta förblir Gud identisk med Sig själv. Som Han var när varken solen, månen eller stjärnorna ännu på länge lyste på himlavalvet, just så är Han fortfarande i detta ögonblick och skall så förbli i evighet!**

[17] Den som söker Honom längs den rätta vägen skall också finna Honom och bli välsignad i evigheters evigheter.

[18] Dessa ord träffar dem rakt i hjärtat och Johannes lärjungar funderar djupt och säger: ”Han måste vara en långt större profet än vad vår Johannes var. Ty vi var vid hans sida i tio hela år, men vi har aldrig upplevt något liknande. Farisén har rätt när han hävdar att denne nasarén känner till detta. Jag skulle vilja hävda att allt detta kommer ifrån och genom Honom på ett för oss okänt sätt och det hela är ett påtagligt bevis på vår uppenbara blindhet, inräknat vår store mästare Johannes.

27. Kornelius dotters död i Kapernaum

[1] Men nu vill också Judas, som vinet har värmt lite för mycket, få något sagt till sina bordsgrannar, Johannes lärjungar. Men Tomas, hans ständige opponent, förekommer honom och säger: "Min vän, när mästaren talar, så måste lärjungarna vara tysta och lyssna och inte tala. Därför att ord från vår mun vore här den största dårskap. Men om du skulle känna en stark längtan efter att få tala, gå då ut och skrik av hjärtans lust och kom in igen när du har blivit trött i munnen."

[2] **Säger Judas:** "Vad vill du med mig? Jag gjorde dig inget ont! Skall jag inte få prata alls?"

[3] **Säger Tomas:** "Vi känner alltigenom till din visdom genom åren och alldeles intill vår store mästare är vi inte alls benägna att lyssna till den för tusende gången, och vi är alla fyllda av lika mycket hemmagjord visdom som du själv. Således kan du inte komma med någon viktigare undervisning än vi redan besitter och förhoppningsvis kommer du att förstå att det inte är nödvändigt för dig att tala här. Vi lärjungar förmodas bara tala när vi ombeds, vi kan naturligtvis också fråga, men då noga ge akt på att det finns ett väl grundat behov för vår fråga. Men om vi frågar bara på grund av fåfång nyfikenhet, för att vår tunga skall få härska fritt, då är vi värda att få prygel, därför att galna dårar alltid borde få smaka på käppen!"

[4] **Säger Judas:** "All right, all right. Jag är redan tyst och vet att i din närvaro kan och får jag inte tala, eftersom du är profeten Elias visdom. Vad synd att du inte levde före Salomo. Vilka visdomens höjder kunde inte Salomo ha nått i din skola. Men inte mera nu, jag är tyst."

[5] **Tomas skulle vilja tillägga mera, men jag blinkade till honom att det var nog och han förhöll sig tyst.**

[6] **Men en av Johannes lärjungar kunde fortfarande inte förstå varför hans kollegor jämfördes med gamla slitna kläder, som lagades med nya lappar, och gamla vinläglar, som inte kunde fyllas med nytt vin. Följaktligen vände han sig till mig med en ganska tafatt fråga och sade: 'Jag kan nu förstå varför**

du också kan vara en profet, och jag förstår att vinet från de gamla läglarna passar dig bättre än det nya i de nya läglarna men det tycks mig som om din rock inte är så ny den heller. Om den skulle behöva några lappar, så kan jag stå till tjänst med det eftersom jag har ganska många sådana. Om jag kan stå till tjänst när det gäller detta, så låt mig få veta.'

[7] Hans vänner kände för att slänga ut honom för en sådan tafatt fråga. Men Jag tog hans parti och förklarade mera vitomfattande för honom och lugnade honom.

[8] Men till de andra sade Jag: "Om ni ser en blind som snavar över ett dike, och som genom sitt fall plattat till det höga gräset runt det vattenfyllda diket, håller ni honom då ansvarig för skadan och bötfäller honom? Ty se, denne eder broder kan, som ni själva, se med kroppens ögon, men är fortfarande ganska blind på sina själsliga ögon och det borde vara hårt i överkant att bestraffa en broder för att han snubblade till framför oss."

[9] För dessa ord utropade alla ett rejält hurra tre gånger och "Du Leve" i det att de sade: 'Det är rätt och den, som handlar i enlighet med hur Han berömvärt och klokt uttrycker det, är värd att kallas en man bland alla män. Du Leve och skål tre gånger för Dig, man bland alla män.

[10] Ljudet av dessa ord och några av mina ytterligare kommentarer om gamla kläder, det nya vinet och vinläglarna, hade knappt dött ut, förrän en av befälhavarna i Kapernaum (i själva verket den romerska befälhavaren Kornelius) hastigt kommer in och formligen stormar mot Mig, faller på knä och säger andlöst: "Herre! Vän! Du gudomlige mästare och frälsare! Min mest älskade dotter, som bär mitt namn, min härliga, goda och högst vackra dotter, har dött. (Här gråter befälhavaren och kan inte tala på en stund. När han återhämtat sig efter en stund så fortsätter han:)

[11] Herre, för vilken ingenting är omöjligt, kom med mig till mitt hus och lägg dina mirakulösa händer på henne och så kommer hon säkert att leva igen, precis som skolans rektor Jairus lilla flicka också var helt död och blev levande igen. Jag

ber dig, min mest upphöjda vän, kom och gör mig denna tjänst." (Matt. 9.18)

[12] Jag sade: "Frukta aldrig, Jag kommer att göra det som du ber om. Fastän dottern verkligen är helt död och kall, kommer Jag ändå icke desto mindre att uppväcka henne, så att hon då kan förkunna Guds ära för de fattiga. Och låt oss så gå." (Matt. 9.19)

[13] Men mina lärjungar frågade om de skulle vänta på Mig här, eller om de också skulle komma med. Men Jag sade: "Alla de av er som är mina lärjungar och du också, Matteus, som varit tullindrivare, följ mig. Jag har tagit hand om ditt jordiska hus och skall göra så i framtiden, men för detta skall du bli min lärjunge, som dessa."

[14] Matteus kastar genast sina värddkläder och tar på sig sin fina kappa och följer Mig utan att först göra sådana arrangemang för sin frånvaro med de sina, som är brukligt för värddfolk.

[15] Nota bene: Detta är vad alla måste göra, som vill följa Mig. Han måste bli död för allt världsligt sätt att leva och inte tänka på sitt världsliga tillstånd annars är han inte redo för Mitt rike. Eftersom den som lägger händerna på sin plog men ser över sin axel är inte lämplig för Guds rike."

28. Kornelius dotters återuppståndelse

[1] Och nu åter till evangeliets historia.

[2] När vi redan hade lämnat Matteus hus ganska sent på eftermiddagen och var halvvägs på väg till Kapernaum kom återigen, liksom var fallet med den grekiska kvinnan tidigare, en annan kvinna med tolv års blödningar, som ingen kunde bota, upprusande bakom Mig. Den här kvinnan, som hade fått reda på detta av den tidigare grekiska kvinnan, vidrörde endast fällen på Min mantel (Matt. 9.20) och blev genast helad. Ty hon sade till sig själv: ”Om jag bara kan vidröra fällen på Hans klädsel, så kommer jag att bli helad.” (Matt. 9.21). Och ögonblickligen hände det sig så, som hon hade trott. Och hon uppfattade genast att genom hennes beröring av Min klädsel, och henne tro, så upphörde källan till hennes sedan tolv år svåra belägenhet.

[3] Men Jag vände Mig om och sade till kvinnan: ”Var inte orolig, Min dotter, Din tro har hjälpt dig. Gå i frid.” Och kvinnan vände lycklig hemåt i många tårar av tacksamhet och glädje och förblev frisk för gott. (Matt. 9.22)

[4] Denna kvinna, som fastän hon inte var grekiska utan judinna, bodde icke desto mindre inte långt från en grekisk bosättning, gjorde många besök där och lärde sig mycket av dem och på det sättet också om helandet av den tidigare grekiska kvinna, vilken senare Markus och även målaren och poeten Lukas omnämner. Till följd av likheten mellan dessa händelser har tvivlarna fått vatten på sin kvarn, vilket har medfört att även högst bildade teosofier betraktar detta som en och samma händelse.

[5] Och genast frågade den skriftlärde Matteus om han nu också skulle nedteckna denna händelse liksom andra händelser denna dag.

[6] Och Jag sade till honom: ”Du skall nedteckna allt som hände idag, förutom Mitt ombesörjande av din namnes hus och de många samtal som hölls där. I korthet, vi kommer åter att vända hem idag och kommer att ha gott om tid i morgon

för att i detalj diskutera det som skall nedtecknas för idag.

[7] Den skriftlärde Matteus var helt tillfreds med detta, och snart därpå nådde vi befälhavarens hus och vi gick genast till det rum där den avlidna dottern låg på en bädd utsmyckad i romersk stil.

[8] Där var emellertid många flöjtblåsare och andra skränare, ty det var sed att göra mycket ljud runt den avlidne, antingen för att väcka dem och om detta inte var möjligt, göra allt för att skrämma iväg mörkrets furstes, Plutos, budbärare, vid detta av alla tillfällen, i enlighet med det blinda, enkla och mestadels hedniska folkets åsikt.

[9] Men när Jag steg in i sovrummet med lärjungarna och såg och hörde allt skrän (Matt. 9.23) befälde Jag dem alla att framför allt genast upphöra med sitt oväsen och att fullständigt lämna kammaren och också gå ut ur huset, ty dottern hade inte dött, utan sov endast.

[10] Då började de anställda ljudsmakarna (för pengar givetvis, ty ingen kunde föra ljud utan pengar) skratta bort Mig och en av dem sade förtroligt till Mig: ”Här kommer Du knappast att lyckas så som Du gjorde med Jairus. Titta bara närmare på henne så bör du som läkare genast tvingas medge att hon är stendöd, som den kände grekiske läkaren Hippokratess skulle ha lärt ut, och Du hävdar att hon sover?”

[11] Men befälhavaren kände på sig att ljudsmakarna inte hade för avsikt att flytta på sig. Med hot om stränga straff befälde han dem därför att ge sig av, och beordrade sina vakt-havande soldater att driva ut folket. Så blev rummet snart tomt på ljudsmakarna.

[12] Först efter att kammaren såväl som hela det stora huset hade blivit av med de tröttsamma gästerna gick Jag in i rummet med mina lärjungar och befälhavarens anhöriga, och gick upp till dödsbädden och tog flickans hand utan att säga ett ord. Dottern stod genast upp med full kraft och god hälsa, som om det aldrig hade varit något fel på henne. (Matt. 9.25)

[13] Men när dottern såg att hon hade legat på den välbekanta sängen, på vilken endast de döda läggs, frågade hon hur det

kom sig att hon hade legat på dödsbädden.

[14] Befälhavaren gick emellertid över till henne alldeles till sig av glädje och sade: ”Min högt älskade Kornelia! Du blev väldigt sjuk och dog också av din sjukdom, och du var död och hade förblivit oåterkalleligt död om inte denne i sanning allsmäktige frälsare bland frälsare med sin gudomliga kraft hade uppväckt dig, just så som Han uppväckte synagogans föreståndare Jairus lilla flicka, som du känner så väl. Gläd dig därför igen över det underbara livet och var för alltid tacksam mot denne alla vänners vän, som ensam gav dig tillbaka den viktigaste ägodelen, det dyra livet själv.

29. Upplevelserna i livet efter detta

[1] **Dottern säger:** ”Ja ja, nu minns jag tydligt att jag var väldigt sjuk, men i sjukdomen kom den ljuvaste slumner över mina ögonlock. Jag somnade in och hade en underbar dröm. Vart-helst jag vände mig var det ljus och ingenting annat än ljus, och en högst underbar värld formade sig själv ur ljuset. Obe-skrivligt vackra trädgårdar, som flödade av ljus, blev synliga och den ena härligheten efter den andra visade sig. Men ingen levande varelse tycktes bebo denna härlighet och medan jag häpet beskådade dessa härligheter utan att någon levande va-relse dök upp, så började jag tappa modet. Mitt ibland dessa härligheter började jag gråta och skrika ut, men inte ens det svagaste eko från något håll ville svara mig, och mitt i den tilltagande härligheten blev jag sorgsnare och sorgsnare.

[2] När jag sjönk ner i sorgenhet började jag högt ropa ut efter dig, min fader. Se, då kom den här vännen plötsligt ut från träd-gården, tog tag min hand och sade: ”Stig upp, min dotter”. Plötsligt försvann all den härlighet, som hade gjort mig så sorg-sen och jag vaknade, till och med medan denne vän fortfarande höll min hand. Jag kunde inte genast komma ihåg allt, som jag hade sett, men när det klara medvetandet gavs mig åter, som från himlen, så kom jag ihåg allt, som jag hade sett och upplevt i drömmen, just så som jag har berättat för dig nu.

[3] Det som emellertid förvånar mig är, att emedan jag utifrån denna dödsbädd måste dra slutsatsen att jag verkligen var död för världen, så fortsatte jag likväl att leva i min dröm. Och ännu märkvärdigare är att denne strålande vän som kom till mig i min dröm nu också befinner sig här precis så, som jag såg Honom i drömmen.

[4] Men nu frågar jag dig, min käre fader, om detta liv, som Han på nytt gav mig, tillhör Honom? Mitt hjärta är djupt be-rört och det känns som att jag aldrig någonsin kan ge min kärlek till någon annan man än till Honom. Får jag lov att älska Honom över allt, mer än dig, min fader, och mer än allt i hela världen?”

[5] Denna fråga gör Kornelius förlägen och han vet inte vad han ska svara. Men Jag säger till honom: ”Låt dottern känna, som hon känner nu, ty endast detta kommer att ge henne livets fulla djup.”

[6] Kornelius säger: ”Om så är fallet, älska då verkligen denne vän över allting. Han, som genom Sin styrka och makt kunde ge dig liv när du var död, kommer aldrig att kunna skada dig. Ty om du skulle dö igen, kommer Han helt visst att ge dig liv igen. Må du därför älska Honom över allting, såsom också jag älskar Honom med all min kraft.”

[7] Jag säger: ”Den som älskar Mig älskar också Honom som är i Mig och Denne är det eviga livet. Om han så tusen gånger skulle dö i kärlek till Mig, skulle han ändå leva i evighet.” Många som hör detta säger för sig själva: ”Hur då, vad är detta? Kan en man också tala så? Men, kan en människa göra det som Han gjorde?”

[8] En romare som vid denna tid bodde hos Kornelius som gäst säger: ”Mina vänner, en vis man sade en gång att det inte finns en stor man, som gudarna inte har fyllt med sin andedräkt. Men om det någonsin har funnits en man som gudarna allra kraftigast har andats på, så är det denne Jesus, som verkar ha varit av en väldigt låg börd, åtminstone bland de landlevande. Men gudarna älskar inte jordens pompa, utan när de vandrar på jorden så döljer de sig alltid i ringast möjliga yttre framtoning och låter endast genom sina gärningar dödliga förstå vilka och vad de är. Och det kommer förmodligen vara fallet med denne högst vanlige man. Ni alla kan tycka och tänka, men jag tar Honom för en gud av första rang, därför att ingen dödlig kan uppväcka de döda.

[9] Icke desto mindre, varhelst en son till Asklepios med alla sorters balsam, oljor och salvor har uppväckt en till synes död, så var en sådan påstådd återuppväckt person aldrig livlig och frisk likt Kornelia, som verkar piggare än någonsin tidigare. Detta är min åsikt och övertygelse och ni må alla tycka vad ni vill.”

[10] Jag säger: ”Den som har rätt tror också att det är rätt så. Jag säger er detta och ber alla dem, som har hört och sett detta, att vara snälla och hålla tyst om det för närvarande och inte berätta det för någon, ty ni vet hur ondskefull världen är.” De lovade alla att strängeligen behålla det för sig själva.

[11] De höll förvisso tyst under Mina två dagars besök med Mina lärjungar hos befälhavaren. Men så snart Jag gav mig av blev denna händelse känd i hela Galiléen. (Matt. 9.26) Jag kunde säkerligen ha förhindrat detta, om Jag hade bundit människans fria vilja, vilket skulle ha varit den lättaste sak i världen för Mig. Men eftersom Jag måste respektera människans fria vilja, utan vilken människan skulle bli till ett djur, måste Jag förvisso stå ut med det, trots att det bröt ordningen och inte var till någon nytta för sakens skull.

30. De två blinda tiggarna

[1] Det fanns emellertid två tiggare i Kapernaum, som fötts blinda och som aldrig hade sett dagens ljus eller nattens stjärnglitter. Dessa två hade också hört talas om Mig och Mina gärningar. När Jag var på väg hem till Nasaret från Kapernaum, åtföljd av befälhavaren med hustru och alla deras barn såväl som många av hans vänner, passerade vi i maklig takt en plats där flera vägar korsades. Vid denna plats satt vanligtvis de bägge blinda och tiggde. När dessa två av förbipasserande fick reda på att en stor folkmassa närmade sig, däribland de högsta herrarna i Galiléen och bland dem frälsaren Jesus från Nasaret, som, likt Sin far, enligt legenden var ättlingar i rakt nedstigande led till David, så reste de sig snabbt upp från marken och sprang efter Mig så gott de kunde och ropade och sade: ”Jesus, Davids son, förbarma Dig över oss!” (Matt. 9.27). De gav Mig den titeln för att Jag skulle bli smickrad och ännu mer barmhärtigt inställd mot dem.

[2] På grund av detta lät Jag dem emellertid följa Mig hela vägen till Nasaret, för att visa dem att Jag inte fäste någon vikt vid sådana världsliga titlar eller tomt smicker.

[3] Två timmar senare, när de hörde att Jag hade kommit hem, bad de två dem, som de uppfattade befann sig närmast, att föra dem till Mig. Och Mina lärjungar tog genast med dem till Mig inne i huset.

[4] När de två kände att de befann sig i närheten av Mig, kom de över och ville be Mig om att göra dem seende. Men jag visste mycket väl vad de ville, så jag förekom dem och sade: ”Tror ni verkligen att Jag kan göra det?” Då sade de helt kort: ”Ja, Herre.” (Matt. 9.28). Jag vidrörde deras ögon med Mina fingrar och sade: ”Låt det ske med er såsom ni tror.” (Matt. 9.29).

[5] Och deras ögon öppnades (Matt. 9.30), så att de kunde se på samma sätt som alla människor med friska ögon. När de nu upplevde välsignelsen av att kunna se och började betrakta skapelsen med stor förvåning, kom de också i sina hjärtan

ihåg sin eviga tacksamhet mot Mig och ville ge Mig allt, som de hade förvärvat genom att tigga. Ty i framtiden skulle de inte tigga, utan förtjäna sitt levebröd med sina friska händers kraft.

[6] Men Jag sade till dem: ”Att ni nu tjänar era bröder och med era händers kraft vill sörja för ert uppehälle, är riktigt och gott. Ty den som kan se och arbeta bör inte gå omkring sysslös och bli en börda för sina bröder, utan tjäna dem och vara dem till hjälp på ett eller annat sätt, så att kärleken växer bland människorna.

[7] Er föresats är därför helt riktig och god, men medan det är lovvärt och vackert av er att ni av ren tacksamhet vill ge Mig era besparingar, så har varken Jag eller Mina sanna lärjungar något behov av dem och därför kan ni lika gärna behålla dem.

[8] Men det jag förväntar Mig av er, efter att ha öppnat era ögon för ljuset, är att ni först och främst håller Guds bud, att ni älskar Gud över allt annat och er nästa som er själva, och i allt tjänar dem och villigt hjälper dem så gott ni förmår. För det andra och för Min egen skull anmodar Jag er att ni inte berättar detta för någon, för att försäkra att detta inte sprids vidare.”

[9] Men de sade: ”Herre, det kommer att bli ganska svårt, eftersom alla i omgivningen vet att vi var blinda. Om därför någon frågar oss hur vi, som var blinda, har blivit seende, vilken slags svar bör vi ge dem?” Jag sade: ”Ett som har sin grund i tystnad”. De lovade att följa detta, men höll ändå inte sitt löfte utan gick snart ut till de närliggande byarna och spred ryktet om Mig överallt. (Matt. 9.31).

31. Helandet av den dövstumme, som var besatt

[1] Men dessa två hade knappt lämnat huset förrän nya ankommande förde fram en man som var stum och också besatt. (Matt. 9.32) Flera fariséer och skriftlärda, som vi hade lämnat bakom oss i Matteus hus för två dagar sedan, hade också följt dem för att se vad Jag skulle göra i huset och till vem Jag skulle vända Mig. Framför huset mötte dessa de två blinda, som genast berättade för dem att en stum och besatt just skulle bli helad. Men de berättade inte om sig själva, ty de bar ännu mycken fruktan i sina hjärtan.

[2] Härpå skyndade sig fariséerna för att inte komma för sent. När de steg in i rummet kände de igen den besatte, som också var stum, och de sade: ”Åh, denne har vi känt länge! På honom biter ingen kraft. När hans djävul löper amok, rycker han upp träd med rötterna och ingen mur och inga kedjor är starka nog för honom. Han bränner sig inte på elden och ve fisken, om han skulle stiga ner i vattnet. Det bästa med honom är att han är dövstum, om han också kunde höra och prata skulle ingen varelse på jorden gå säker för honom. Åh, det är en förskräcklig människa! Allt flyr inför honom, även de mest rovlystna djuren. Och denne vill han hela? Endast demonernas furste kan hela denne.”

[3] Jag säger: ”Och ändå skall Jag hela honom, så att ni till slut må erkänna att alla varelser måste lyda Guds makt.

[4] Härpå sträckte Jag ut en hand över den besatte och sade: ”Far ut ur denna människa, du orena, onda ande!” Då skrek anden: ”Vart skall jag ta vägen?” Jag sade: ”Där sjön är som djupast, där finns ett monster som väntar på dig!” Den onda anden gav till ett skrik igen och lämnade genast mannen.

[5] Mannen fick därpå genast ett vänligt utseende, och började tala, fylld av tacksamhet, och svarade alla med anständighet och de vänligaste av ord, och alla blev övertygade om att han också hade blivit av med sin dövhet och sin stumhet.

[6] Lärjungarna och alla närvarande började emellertid storligen att förundras, och sade: ”Sannerligen, detta överträffar

allting. Detta har man aldrig hört talas om i Israel. (Matt. 9.33)
Det har hänt att vinden och stormen har bedarrat, om än i mindre skala, till synes döda har gjorts levande, klippor har varit tvungna att ge ifrån sig vatten, och på Moses begäran kom manna från himlen, naturligtvis inte i samma höga grad av fulländning.

[7] När Salomo byggde templet och inga daglönare ville göra ett handtag på en månad, då bad han till Gud om arbetare och snart kom ett stort antal unga män och erbjöd sina tjänster för kungen. Enligt traditionen tog Salomo emot dem och arbetade med dem i en månad.

[8] I korthet, sedan Abraham har inte så få mirakel inträffat, men liksom Gud lever och regerar över himmel och jord, kan inget mäta sig med denna förunderliga gärning.”

[9] Detta mirakel förgade fariséerna något enormt och de kunde inte hålla tillbaka sin vrede och sade till folket: ”Hur kan ni vara sådana blinda dårar! Berättade vi inte vem som kunde vara herre över en sådan besatt när vi steg in i rummet? Vi sade till er att endast demonernas furste kunde göra detta! Han helade verkligen den besatte, men hur? Det är med demonernas furste, som han drev ut denne demon. (Matt. 9.34)

[10] Detta vittnesbörd mot Mig av de ursinniga fariséerna inför folket blev droppen för den romerske befälhavaren Kornelius, som också var närvarande. Fullkomligt rasande över dessa kommentarer dundrade han mot fariséerna och de skriftlärdar: ”Till och med på denna dag, som idag är, skall korset bli er lott! Jag skall lära er att skilja mellan Gud och djävulen!”

[11] När fariséerna hörde ett sådant dundrande började de att skrika och förtvivla av rädsla. Men folket jublade och sade: ”Åh! Har ni till sist funnit den rätte att driva ut er gamle demon? Det vore rätt åt er. Ty ni är själva helt och fullt jämligar till demonernas furste, ni fortsätter att kämpa såsom han en gång stred mot ärkeängeln Mikael över Moses kropp, det vill säga om det som är dött i hans lära, och fortsätter med förbannelser, eld och svärd mot allt som ens högst avlägset har en doft av andlighet. Därför är det ni, som alltid handlar med

djävulens hjälp, och ger ert handtag åt den lögnaktiga anden. Därför är Satans dom den rätta för er, ni Satans medbrottslingar, och i våra hjärtan väcks inget medlidande med er.

[12] **Då går tullindrivaren Matteus över till fariséerna och säger:** ”För ungefär fyra dagar sedan, på sabbaten, befriade mästaren Jesus min gamle morbror från gikt. Hur mycket sades då till er om de grundläggande sanningarnas oerhörda djup? Barn förstod det nästan med sina händer och pekade finger mot er. Mästaren Själv talade så sant och vist till er att ni fylldes med förundran och tvingades fråga Honom varifrån Han fått denna visdom. Ändå kunde varken Hans ande eller detaljrika svar eller Hans makalösa gärningar öppna era ögon.

[13] Om sådana gärningar eller sådan undervisning inte kan öppna era ögon, samtidigt som era ondskefulla hjärtan till och med endast blir mer rasande och hämndlystna, säg, vad saknas då för att ni skall bli som djävulen själv? Jo, jag säger er, som jag redan har sagt er, att ni är värre än alla djävlar tillsammans. Och det är därför rätt och riktigt inför Gud och alla bättre människor att ni utrotas som rovlystna bestar.

[14] Även om jag är en djupt känslig och väldigt godmodig person, som varken kan slå ihjäl en fluga eller trampa på en mask, så skulle jag ändå kunna hugga av er huvudet utan att det skulle bekomma mig. Jag prisar därför befälhavaren Kornelius för att ha dömt er till galgen (**synonymt med korset**).

[15] **När fariséerna till sin stora skräck såg att ingen förbarmade sig över dem eller började medla med befälhavaren, som ägde rätten till den obevekliga Jus Gladii över alla galiléer, så föll alla trettio av dem ner på knä framför befälhavaren och bedyrade att de, så som det tidigare uppfattades, inte hade velat Jesus något illa. Utan de hade bara velat betona hur den uppenbart gudomliga kraften hos Jesus, mästaren över alla mästare, också kunde och måste visa sig genom att göra demonernas furste underdånig denna, ty det skulle vara sorgligt för mänskligheten om Gud inte hade makt över demonerna. Om den högste gudens odiskutabla makt och kraft emellertid verkar genom Jesus, så måste den kunna härska över alla**

demoner såväl som över alla änglar och vara förmögen att tvinga dem till strängaste lydnad. ”Därför ville vi med vårt uttalande endast understryka att hans gudomliga kraft sträcker sig över allting i himlen, på jorden och under jorden. Men eftersom vi genom vårt utrop endast hade menat detta och omöjligan något annat, för vilket ni har dömt oss till döden, hur är det möjligt att ni som en Roms upphöjda herre, kunde ha uttalat en sådan dom över oss? Vi ber er därför om i Jesu gudomliga namn att ni högst barmhärtigt drar tillbaka den avkunnade domen.”

[16] **Befälhavaren säger:** ”Om Jesus, mästaren, är villig att lägga in ett ord för er, då skall jag ta tillbaka mitt ord, men om Han är tyst, då dör ni till och med idag, utan dröjsmål. Ty jag hyser ingen tilltro till era ord, ty era hjärtans mening är en annan än det ni säger med munnen.

[17] **Vid dessa ord från överbefälhavaren störtar alla emot Mig och skriker:** ”Åh Jesus, du store mästare, vi ber dig, rädda och befria oss! Låt pryglar oss om du inte litar på våra ord att inte lägga några ytterligare hinder i din väg. Ty vi är alla nu övertygade om att du är Guds renaste budbärare till oss, Hans barn som tyvärr urartat riktigt ordentligt.

[18] **Jag säger:** ”Gå då hem i frid! Men bevare Mig för mera bravader, i annat fall kommer Jag inte längre att då säga till er: gå hem i frid.”

[19] **Alla lovade Mig det, och befälhavaren sade:** ”Eftersom Han gav er frid, så gör också jag det, och jag tar för tillfället tillbaka domen, men ve er om jag så hör det minsta om er.”

[20] **Fariséerna tackade Mig och befälhavaren högt och innerligt, och försvann hastigt hem under största tystnad, ty alla bävade de förskräckligt för Kornelius. Men i sina hjärtan ruvade de oavbrutet desto mer på hur de skulle kunna förstöra för Mig och hämnas på befälhavaren. Men på grund av att det inte gavs möjlighet till det var de tvungna att visa upp god min i elakt spel, ty deras vara eller icke vara var beroende av det. Detta var emellertid bra för Min sak, ty Jag kunde nu utan hinder predika evangeliet om Guds rike under en längre**

period fram till sent på hösten i alla städerna och marknadsplatserna i Galiléen, och bota alla slags sjukdomar och krämpor bland folket. (Matt. 9.35)

32. Ståthållaren Herodes girighet och hårdhet

[1] Det rådde stor misär bland folket, som försmäktade under alla sorters förtryck, särskilt på marknaderna och i byarna. Kroppsligt och själsligt var de utspridda och tynade bort bland vargarna, som får utan herde. (Matt. 9.36). Eftersom Jag djupt sörjde folkets förtvivlade belägenhet, talade Jag som Jag gjorde vid Sykars brunn: ”Skörden är stor men arbetarna är få. (Matt. 9.37). Be därför Herren om att sända arbetare för att bärga Sin skörd. Ty dessa stackare är mogna för Guds Rike och fältet som de står på är stort. De tynar bort och törstar efter ljus, sanning och frälsning! Men arbetare, arbetare! Var finns de? (Matt. 9.38).

[2] Lärjungarna sade: ”Herre, om Du anser oss dugliga, kunde vi då inte sprida ut oss och var och en av oss ta oss an en stad eller en marknad?” Jag sade: ”Vi är nu på väg till den fattigaste av byar. Så fort vi nått fram till den skall Jag välja ut de duktigaste och starkaste av er och skicka er till de olika trakterna och orterna, och då kommer ni att göra allt det, som Jag gör och har gjort inför er. Men låt oss nu skynda vidare till byn.

[3] På mindre än en halvtimme hade vi nått fram till den lilla byn, där vi möttes av en misär utan dess like. Föräldrar och barn gick bokstavligen omkring nakna, och täckte sin nakenhet med löv. När folket såg oss komma skyndade alla fram emot oss, stor som liten, gammal som ung, och bad om allmosor, ty nöden var stor bland dem. Barn grät och höll sina händer över sina magar, ty de var mycket hungriga efter att inte ha fått något att äta på två hela dagar. Föräldrarna var förtvivlade, delvis av sin egen häftiga hungersmärt, men ännu mera för att deras barn bad om bröd och mjölk.

[4] Petrus, som blev djupt berörd av denna åsyn, frågade en gammal man, som såg ut att vara rättskaffens: ”Min vän, vem har gjort er så ömkliga? Hur hamnade ni i denna svåra belägenhet? Kom det någon fiende och berövade er allt och, som jag märker, skamligt nog till och med skövlade husen? Ty jag ser endast väggar men inga tak eller loft ovanför dessa och

era spannmålsförråd, som jag visste att ni hade, är fullkomligt förstörda. Hur, hur gick detta till?

[5] **Mannen sade med tårfylld röst:** ”Åh ni kära och utan tvekan goda människor. Detta skedde på grund av ståthållare Herodes hårdhet och girighet. Hans far var Satans vänstra arm och han är dennes högra arm. Vi kunde inte skaffa fram de skatter, som han tio dagar tidigare hade krävt av oss. Hans fogdar gav oss en tidsgräns på sex dagar. Men vad vore sex dagar? Under den tiden åt fogdarna upp nästan allt av vårt bättre matförråd och eftersom vi omöjligen kunde samla in och betala den orimliga skatten - så tog de på den sjunde dagen allt vi hade, och endast med nöd och näppe slapp vi undan med detta bedrövliga liv. Åh vänner, detta är svårt, oändligt svårt. Om Gud inte hjälper oss kommer vi idag att dö av svält tillsammans med våra barn. Hjälp oss på det sätt ni kan! Om bara inte Herodes ondskefulla drängar hade tagit alla våra kläder så kunde vi ha gått ut för att tigga, men vart skulle vi kunna gå i detta tillstånd? För våra barn är detta alltför långt bort åt alla håll och som ni kan se är vi lika nakna som i livmodern. Åh Gud, åh Gud, varför måste vi ha gjorts så förskräckligt ömkliga? Vilken av alla våra synder inför Dig, åh Jehova, har framkallat ett sådant straff över oss?

[6] **Här stiger Jag fram till den gamle mannen och säger:** ”Min vän, orsaken till detta är inte er synd, vilken inför Gud är den mest obetydliga i hela Israel, utan Guds kärlek.

[7] **Ni var renast i hela Israel, men vissa världsliga begär klängde sig fortfarande fast vid er själ. Gud, som emellertid älskar er, såg detta och ville på en gång göra er fria från världen för att göra er förmögna att fullt ut införliva er himmelske Faders nåd. Detta har nu inträffat och ni går nu säkra från Herodes för alltid, ty från dem som han genom sin girighet fullständigt har plundrat kommer han aldrig mer att driva in skatter, eftersom de individer som har gjorts till tiggare är strukna från skatteregistret.**

[8] **Och se, därför har ni i ett slag befriats från världen! Det är Guds största välsignelse över er och ni kan nu i all innerlighet**

börja sörja för era själar.

[9] Men Jag säger er: ”Bygg i framtiden inte några storslagna hus, utan uppför torftiga skjul åt er, så kommer ingen att avkräva er skatter, förutom Roms kejsare, som är den ende, som är berättigad till detta. Och han kräver bara två till tre procent. Om ni har någonting, så kan ni ge detta. Om ni inte har någonting, så är ni fria. Men vi skall prata mer om detta senare.

[10] Gå nu till era hus utan tak. Där kommer ni att finna mat och kläder. Styrk er, ta på er kläder och kom sedan tillbaka hit så skall jag komma överens om ytterligare saker med er.

33. Ett mirakel med mat och kläder

[1] När alla de fattiga hör detta skyndar de med tacksamhet och tillförsikt till sina halvt förstörda hus och blir förbluffade när de ser borden fyllda i tillräcklig mängd med god förplägnad och även alla slags kläder för gamla och unga, stora och små, och för båda könen separat. De frågar varandra hur detta har gått till, men ingen vet svaret på det.

[2] Men när de till och med finner sitt skafferi fullkomligt påfyllt utbrister kvinnor och barn till männen: ”Detta har Gud gjort! Han som lät det regna manna i öknen i fyrtio år och på så sätt livnärde Sina barn i ett område med sten och sand, där det inte växte något gräs. Han skulle inte ha låtit oss dö eftersom vi alltid har bett till Honom. Åh, detta är helt visst: Gud överger aldrig någonsin den som bönfaller Honom.

[3] David, den store kungen, bad till Gud när han var förtvivlad, varvid Gud hjälpte honom att lösa sin mycket svåra situation. Och man har ännu aldrig hört att Gud inte nådigt lyssnar på den, som söker Hans hjälp. Det skulle ha varit makalöst förvånande om Gud inte hade besvarat våra böner i denna vår största nödsituation, ty Gud är alltid full av kärlek mot dem, som ropar till Honom: ”Abba, käre Fader!” Därför kommer vi att från och med nu älska Honom över allt, allt, allt! Han ensam är vår frälsare! Vår heligaste Fader har sänt oss allt detta från himlen genom sina heliga änglar.”

[4] Den gamle mannen, som råkade tillhöra just den familj hos vilken hela byn kom samman för att lyssna till hans visdom, eftersom han var väl bevandrad i skriften, säger: ”Mina barn, vänner och bröder! Det står skrivet: ”Från barnens och dibarnens munnar skall Jag prisas.” Och se, här har vi det mitt framför våra ögon och öron. Den käre Fadern har i sin stora barmhärtighet sett oss och har gjort detta för oss. Låt därför all vår kärlek och beröm från våra barns mun gå till honom, ty berömmet från våra munnar är inte tillräckligt rent för att vara tilltalande för den allsmäktige. Det är därför, som Han har förberett sig på våra barns mun. Men låt oss nu gå ut till

den unge man, som skickade iväg oss till våra hus och utan tvivel visste vad Gud hade gjort för oss. Han måste vara en stor profet. Kanske till och med Elias, som skall komma en gång till före den man hoppas på och redan sedan länge utlovats skall komma, Messias. "

[5] **Ett litet barn, som knappt hade lärt sig att tala, säger:** Fader, kunde inte denne Man Själva vara den betydelsefulle utlovade?

[6] **Den gamle mannen säger:** "Åh barn, vem lossade din tunga så tydligt? Ty nu talade du inte som ett barn, utan som en vis man vid templet i Jerusalem."

[7] **Det lilla barnet säger:** "Det vet jag inte, käre Fader. Jag bara vet att jag tidigare hade svårt att tala och att det nu är så väldigt lätt. Men varför överraskar detta dig, eftersom vi är omgivna av Guds mirakler?"

[8] **Den gamle mannen, som trycker det lilla barnet till sitt bröst säger:** "Ja, ja, du har rätt. Allt här är ett mirakel, och du har säkerligen inte fel om du tar den unge mannen för att vara Messias. Ty för oss är Han förvisso det! Men låt oss nu också gå ut till Honom och pliktskyldigast visa vår tacksamhet gentemot Honom i Jehovas namn, ty Han var uppenbarligen utsänd av Gud till oss. Så låt oss skynda oss ut till Honom."

[9] **Nu skyndar alla ut till Mig och de små barnen är de första att kasta sig framför Mina fötter och blöta ner dem med sina oskyldiga, rena tårar av tacksamhet och glädje.**

[10] **Men Jag blickar upp mot himlavalvet och säger med hög röst:** "Ni himlar! Se ner och lär av dessa små barn hur er Gud och Fader vill bli lovprisad! Åh du skapelse, så ändlöst vidsträckt och gammal du är och så oräkneliga dina visa medborgare är, och ändå kunde ni inte hitta vägen till er skapares, er Faders hjärta såsom dessa små barn! Därför säger jag er, den som inte kommer till Mig som dessa små, skall inte finna Fadern!

[11] **Därefter satte Jag Mig ner och välsignade och kramade om de små barnen. Och det lilla barnet sade till den gamle mannen, som var något förvirrad:** "Hur då? Varför? Hur ska

vi förstå detta? Fader, här finns mera än Elias, mera än din Messias. Här är Fadern Själv, den gode Fadern som gav oss bröd, mjölk och kläder.”

[12] Den gamle mannen börjar gråta, men det lilla barnet lutar sitt huvud mot Mitt bröst, som han börjar kyssa och klappa, och efter en stund säger han: ”Ja, ja, jag hör det, här i detta bröst slår den sanna, goda Faderns hjärta. Åh, om bara jag kunde kyssa det också.” Den gamle mannen säger: ”Men barn, var inte olydig.”

[13] Jag sade: Såvida ni alla inte blir så olydiga, så kommer ni aldrig så nära Faderns hjärta som detta kära lilla barn.”

34. Jesus utser de tolv apostlarna

[1] Evangelisten Matteus, och Johannes kommer till Mig och säger: ”Herre, denna gärning borde verkligen upptecknas eftersom den är så speciell och rent gudomlig.”

[2] Jag säger: ”Utförde Jag inte detsamma i Sykar, försåg Jag inte för bara några dagar sedan också Mitt hus på samma sätt som Min lärjunge Matteus hus? Ni ville uppteckna allt det men Jag tillät inte det, och detta på mycket goda grunder. Varför skulle denna gärning, som är likvärdig med de tidigare, nu upptecknas? Låt det vara. Jag ensam vet bäst vad världen behöver och kommer att berätta för er vad ni må uppteckna igen en ny gärning, och när. Och din tur, Min broder Johannes, skall inte komma ännu på ett bra tag.

[3] Men nu, Mina kära lärjungar, skall Jag mitt ibland er utvälja några som Jag redan nu skall sända till Israels städer för att predika Guds rike för folket. (Matt. 10.1). Simon Petrus, du är den förste. Simons broder Andreas, du är den andre. Jakob, Sebedaios son, du är den tredje och hans broder Johannes, du är den fjärde. (Matt. 10.2). Filippos, du är den femte. Bartolomaaios, du är den sjätte. Tomas, du den sjunde och tullin-drivaren Matteus, du är den åttonde. Jakob, Alfaios son, du är den nionde och Lebbeus, som också kallas Taddaios, du är den tionde. (Matt. 10.3). Simon Kananaios, du är den elfte och Judas Iskariot, du är den tolfte. (Matt. 10.4).

[4] Jag ger er tolv kraften att driva ut orena andar ur människor och att hela alla sorters smittsamma sjukdomar och övriga krämpor. Ni skall predika Guds rike överallt, men hålla tyst om vissa speciella gärningar.”

[5] Efter detta val frågade de tolv Mig vart de nu skulle bege sig, vilka vägar de skulle ta och vad de huvudsakligen skulle tala om.

[6] På denna fråga gav Jag dem följande omfattande svar, vilket de tolv utvalda inte uppskattade särskilt mycket, och de gjorde bruk av dessa anvisningar fullt ut först efter Min himmelsfärd.

[7] Men anvisningarna gavs också på ett sådant sätt att de huvudsakligen gällde tiden efter Min himmelsfärd, när de tolv, eller vid den tiden snarare alla de som spred Min lära, fick erfara det som Jag hade kungjort för de tolv.

[8] Innan Jag tar upp de omfattande instruktionerna till de tolv, måste Jag för en bättre förståelse av helheten emellertid nämna att evangelierna, inklusive Matteus och Johannes, såsom de föreligger för er på olika språk, endast är utdrag från det ursprungliga evangeliet och, således, inte ens på långt när innehåller allt det som Matteus och Johannes nedtecknade. Här och där framträder vissa små kompletterande meningar av senare samlare och de som kopierade, vilka uppenbart endast kunde ha lagts till senare, som till exempel är omnämnandet av den tolfte aposteln Judas Iskariot, som i Matt 10:4 är efterföljt av ”som senare förrådde honom.” Vid tiden för utväljandet hade Matteus, som skrev evangeliet i Min närvaro, ingen aning om detta och kunde omöjligt ha lagt till denna mening, vilket gjordes av någon senare som skrev av.

[9] De hebreiska såväl som de grekiska biblarna slår därför alltid fast: ”Evangeliet enligt Matteus, ”enligt Johannes” och så vidare.

[10] Därför bör ingen ta illa upp om han, när han läser Matteus och Johannes, stöter på liknande texter, vilka den egentlige evangelisten inte kunde ha upptecknat på sin tid eftersom sakförhållandet däri hände först mycket senare. Allt återges i den striktaste ordningsföljd och Jag har nämnt denna omständighet här på lämpligaste ställe för att förhindra negativ kritik från dem, som med tiden enbart kommer att stödja sig på förnuftet.

[11] Men som redan tidigare i detta avslöjande ges kompletterande förklaringar här och där, vilket är desto mer nödvändigt eftersom många viktiga fakta inte upptecknades helt korrekt - som en följd av kopiering och många saker, som inte föreföll tillräckligt autentiska för den som kopierade, utlämnades helt och hållet. Mängder av saker upptecknades vid den tiden, delvis från ögonvittnen och delvis utifrån hörsägen,

och således var det väldigt svårt för de människor som kopierade, fastän fullkomligt ärliga, att alltid hålla sig till den fulla sanningen.

[12] Och bortsett från några småsaker är därför de två evangelierna enligt Matteus och Johannes de renaste.

[13] Här kunde en kritisk förnuftsmänniska visserligen fråga: ”Var har det då blivit av själva originalet? Är det inte längre tillgängligt på jorden och borde det inte ha varit möjligt för Gud att än en gång dra fram det ursprungliga evangeliet i ljust ord för ord, med tanke på att det vid den tiden fanns otaliga människor, som var vederkvickta och uppfyllda av den Helige Ande?”

[14] Svaret är detta: Originalen har vist nog blivit avlägsnade av det enkla skälet att avgudadyrkan snart skulle ha praktiserats med sådana relik. Detta händer fortfarande, och till och med med falska och förmodade relik, fastän Min sant rena lära strängt förbjuder detta, med en varning för fariséernas surdeg. Föreställ er nu en historiskt bevisad äkta relik. Jag säger er att med en sådan skulle mer avgudadyrkan praktiseras än med den så kallade heliga gravkammaren i Jerusalem där, förutom platsen, inte ett sandkorn är autentiskt. Detta är det verkliga skälet till att alla original har avlägsnats.

[15] Vad beträffar den andra frågan, så är originalens anda fullt bevarad också i avskrifterna, och bokstaven saknar hur som helst betydelse, utan endast anden, som är oförändrad, betyder något. Eller kan det vara någon skillnad vad beträffar Guds Ande (dvs. inom Honom eftersom det endast finns en Guds Ande) om Han, som en och samme Ande, är aktiv på denna jord i en oändlig mångfald i de mest varierade former och i en ännu mer oändlig mångfald på en sol? Se, ändå är och förblir det alltid en och samma Helige Ande.

[16] Sålunda är det också med avskrifter av Mitt ord. De måste aldrig så olika ut på utsidan, men är ändå till sitt innersta djup genomsyrade av samme Ande, och det är allt som behövs.

[17] Ta andra länders religioner, till exempel turkarnas, persernas, hinduernas, kinesernas och japanernas, som en ytterlighet. Trots att de skiljer sig åt från den religion, som Jag gav endast åt barnen från alla himlars himlar, så råder ändå samme Ande i dem, om än mycket djupare dold.

[18] Men det bör vara uppenbart för alla måttligt vetenskapligt sinnade personer att inom den ofta väldigt tjocka och väderbitna barken, som många tror är trädet självt, återfinns all slags smuts, såväl som maskar och insekter, vilka får sin dåliga föda endast från barken. Men eftersom det är barken, som växer ut från det levande trädet och inte tvärtom, har det också något av trädets liv och det är därför förstaeligt hur så många maskar och diverse insekter finner ett högst marginellt och övergående livsuppehälle inuti den.

[19] Krig, förföljelser, förödelser utkämpas endast mot den magra och karga barken, medan trädets levande trä förblir friskt och sunt. Därför bör inget friskt trä bekymra sig över vad som sker inuti den i själva verket döda barken, ty barken skall kastas bort när träet tas in.

[20] Detta inskjutna klargörande var nödvändigt för en djupare förståelse för vad som skall följa senare. Och eftersom inget tvivel för tillfället kan uppstå kring det, så kan vi glatt återvända till huvudtemat.

35. Instruktioner för apostlarna

[1] Efter att ha utvalt de tolv lärjungarna som Mina budbärare och förelöpare, och att medelst Min handpåläggning ha överfört allehanda krafter till dem och även givit dem koncisa anvisningar om vad de skulle göra, bad ändå de tolv Mig enträget om att ge dem fullständiga anvisningar om vad de skulle göra, säga och undervisa och hur de skulle bete sig, och vilket öde de skulle röna då och då. Ty de hade alla en icke obetydlig rädsla för de många fariséerna och skriftlärd

[2] Tullindrivaren Matteus var den ende, som var lite modifierad, och han tog upp de tolv olika farhågor på följande sätt: ”Vad är det med det? Jag är grek och mig kan de inte göra så mycket emot. Dessutom kan jag tala för mig och har två starka armar och ovanpå det har jag intyg på att jag är romersk medborgare, som ingen uppkäftig jude kan lägga hand på. Och därför kan jag åtminstone formellt handskas med dem. Hemliga och mordiska förföljelser skall emellertid vår Herres allsmäktige Ande beskydda oss ifrån. Och därför har jag även mot de slugaste fienderna ett överflöd av de skarpaste vapen och jag fruktar därför inte ens hela helvetet. Men ni är till största delen galiléer, vilket är liktydigt med att vara emot tempeltjänarna, och ni är mer grekiska än judiska och räknar romarna som era vänner. Vad har ni att frukta under sådana omständigheter? Ändå måste vi vara fyllda av mod när det gäller att genomföra sådana oändligt viktiga saker. Må hela jorden gå i kras. En rättfärdig människa måste dödsföraktande stå emot detta och inte svaja som ett rö för vinden! Men även jag är helt och hållet för en uttömmande och fullständig anvisning för detta stora och heliga företag, därför att vi förvisso måste veta vad vi skall göra och säga.

[3] Efter detta upplyftande tal av Matteus, tullindrivaren, tog alla mod till sig och de började klia sig på axlarna, som om de hellre skulle flyga iväg än gå.

[4] Då ställde Jag Mig mitt ibland dem och sade till dem: ”Koncentrera er då energiskt: Jag vill kungöra allt för er och

inte undanhålla er något av det som ni behöver veta.

[5] Under ert första uppdrag kommer ni faktiskt inte att uppleva allt det som Jag berättar för er nu. Men efter att Jag med Min kropp har uppstigit från denna jord till Min himmel, för att göra i ordning eviga boningar åt er i Faderns hus, kommer ni att då uppleva allt som Jag uppenbarar för er för all kommande tid. Var därför uppmärksamma och försök begripa det som gäller nu och det som gäller efteråt.

[6] Men det Jag nu skall berätta för er, det kommer de, som fullt ut följer i era fotspår i Mitt namn, också mer eller mindre att begripa. Men du, Matteus som är skriftställare, försök få ner allt som Jag kommer säga, såsom du gjorde på Gerisim, ty detta får inte gå förlorat för världen, eftersom det kommer vara ett bitande vittnesbörd mot den.

[7] Skriftställaren Matteus förbereder sig nu för att skriva och Jag säger till de tolv:

[8] ”Först och främst, ta inte hedningarnas väg.

[9] Det vill säga, använd inte såsom hedningarna myndighetsutövning och undvik också okänt vildsinta folk, eftersom ni inte skall förkunna evangeliet om Guds rike till hundar och svin. Ty ett svin förblir ett svin, medan en hund alltid sniket återvänder till sin spya. Detta är alltså vad jag vill ha sagt, att Jag råder er att inte slå in på den hedniska vägen.

[10] Likaledes, gå inte till samaritiska städer. Varför? Hos dem har Jag redan satt en apostel och de har för det första inget behov av er och för det andra skulle ni bli illa mottagna av judarna när de finner ut att ni redan har gjort gemensam sak med deras mest hatade motståndare. (Matt. 10.5). Men gå modigt överallt till de förlorade fåren i Israels hus. (Matt. 10.6).

[11] När ni kommer till dem, predika, berätta och visa för dem på ett begripligt sätt hur himmelriket har kommit nära dem. (Matt. 10.7). Och om de lyssnar på er och tar emot er predikan, hela då deras sjuka, gör de spetälska rena, återuppväck de döda, varhelst detta är önskvärt såsom visats av er ande, kroppsligen och andligen, med alla och överallt. (NB Matteus skrev inte ner detta eftersom i påbudet att uppväcka de döda

skall huvudsakligen ett andligt uppvaknande förstås).

[12] Driv ut djävlarne och se till att de inte kan återkomma. Men framförallt, märk väl, godtag inte betalning från någon! Ty ni har fritt mottagit det från Mig och därför skall ni fritt ge det vidare i Mitt Namn!”(Matt. 10.8). Detta tillägg gjorde jag vid den tiden huvudsakligen för Judas Iskariots skull, som i hemlighet hade börjat räkna ut hur mycket betalning han skulle kräva för den ena eller andra tjänsten. För återuppväckande av döda, särskilt de döda, som hade betytt mycket för den mycket rike, avsåg han att begära tusen pund. Eftersom Jag genast lade märke till denna aritmetik i förrädarens hjärta, så lade jag omedelbart till det ovanstående supplementet på vilket den berörde reagerade med en sur min, vilket inte undgick Tomas, som konfronterade honom och inte kunde motstå att ge följande kommentar: ”Nu tar du på dig minen från en som ville kräva ockerränta men där rättvisa nu förstör hans planer.”

[13] Judas säger: ”Mitt ansiktsuttryck har inte du med att göra. Måste jag till slut hålla räkenskap inför dig för min min? Jag är kallad och utvald på samma sätt som du, varför håller du då jämt på och tillrättavisar mig?”

[14] Tomas säger: ”Jag tillrättavisar dig inte, men en fråga till dig emellanåt måste väl ändå vara tillåtet? Hur kom det sig att du inte hade en sådan sur min när Herren utrustade oss med alla slags krafter och visade oss hur vi kunde och skulle nyttja dem? Men så snart Herren sade att vi skulle göra det gratis så blir ditt ansikte surt som ättika. Varför det? Drabbades du av kramp så att dina kinder och din panna blev så surt förvridna? Tala öppet om du vågar.”

[15] Judas säger till Mig: ”Herre, kunde Du inte för en gång skull tillrättavisa honom, annars kanske hans oavbrutna insinuationer börjar förnärma mig?”

[16] Jag säger: ”Min vän! Om någon tillvitar den oskyldige en synd, så skrattar den senare bort den i sitt hjärta, ty där vet han att han är oskyldig. Om någon emellertid, till och med av en ren tillfällighet, anklagas för något som den personen icke

desto mindre är skyldig till, säg, kommer den människan också att skratta bort det? Åh nej. Jag säger dig att den personen i sitt hjärta kommer vara rasande på den, som av en tillfällighet påtalade hans skuld, och kommer säkert aldrig att bli hans vän! Så låt därför inte detta bekymra dig, annars kommer du till slut att erkänna dig skyldig.”

[17] När Judas hör dessa ord slår han genast på sin gladaste min för att inte visa sig skamsen. Men Tomas säger för sig själv: ”Jag känner dig, din rälv, du kommer inte undan”.

[18] Men Simon från Kana frågade: ”Herre, vad skall vi då göra om någon skulle erbjuda oss guld, silver eller kopparmynt för ett helande? Borde vi inte acceptera det heller? Det finns många fattiga till vars hjälp vi kunde komma med de pengarna.” Judas, som inte var påkallad, är enig och säger: ”Ja, ja, det är också min åsikt. Om någon skulle påtvingas guld, silver eller till och med koppar för en viss hjälp, då borde man väl ändå acceptera det av de skäl som Simon från Kana anförde?”

[19] Jag sade: ”Nej, inte så, Mina bröder. Jag säger er: Ni bör varken ha guld, silver eller koppar i bältet, ty en rejäl arbetare är värd sitt mål mat även utan allt detta. (Matt. 10.9). Men den, som inte vill arbeta fastän han är frisk, skall inte heller äta. Ty det står skrivet: Du skall slita för ditt bröd i ditt anletes svett. Men ingenstans står det skrivet att den, som är arbetsskygg, skall tillreda sin mat från allmosor bestående av guld, silver eller koppar. Ändå måste de svaga, gamla och sjuka hursomhelst enligt lagen tas om hand av hela samhället.

[20] Det kommer emellertid en tid då mänskligheten kommer att styras av guld, silver och koppar, som bestämmer dess värde inför världen. Men det kommer att bli en tid full av ondska. Trons ljus skall då slockna, medan kärleken till nästan skall växa sig kall och hård som koppar.

[21] Därför behöver ni inte ta med er någon väska eller två rockar och inte heller någon gångstav på färden, ty, som Jag har sagt, en rejäl arbetare är värd sitt mål mat. (Matt. 10.10).

36. Judas invändningar

[1] Men Judas frågade och sade: ”Detta är helt i sin ordning och människorna på landet skall sörja för oss, men förvisso skall vi även färdas till städerna och marknaderna, där den tidigare gästfriheten inte längre finns. Hur skall vi klara oss där och vad skall vi göra utan pengar?

[2] Jag sade: ”När ni färdas till en stad eller marknad, ta då reda på (eftersom ni vet vad ni klarar av) om det finns någon där, som är värdig er och som behöver det som ni kan ge. Om ni har funnit sådana, stanna hos dem tills ni ska vidare någon annanstans. (Matt. 10.11).

[3] Det säger sig självt att ni först stiger in i huset med en hälsning om frid (Matt. 10.12), ty äkta kärlek i en främlings hus inleds alltid med hövliga steg. Om ett hushåll, dvs. dess boende, är värdiga er så skall er frid komma över det. Om huset emellertid inte är värdigt er skall den friden vända tillbaka till er. (Matt. 10.13).

[4] Och där en boende i huset inte tar emot er eller lyssnar till era ord, så lämna genast det huset, och till slut också en sådan stad, och skaka av er dess damm från era fötter, som en gång ett kraftfullt vittnesmål emot den. (Matt. 10.14). Ty sannerligen säger Jag er, en gång på domens dag kommer Sodom och Gomorras land att klara sig bättre än en sådan stad. (Matt. 10.15).

[5] Ty se, jag skickar ut er som får bland rovlystna vargar. Var därför klipska som ormar, dock utan deras svek, som duvor, vilket är en bild av mildhet.” (Matt. 10.16).

[6] Därpå säger Judas: ”Herre, under så tveksamma förhållanden kommer vi inte särskilt långt. Vad har man för nytta av en framtida domedag i andevärlden, som ingen längre tror på? Om vi med Din gudomliga myndighet, som Du har tilldelat oss, inte kan eller får ådöma en så sträng yttersta dom som möjligt mot de rovlystna vargmänniskorna, så kan vi lika gärna stanna hemma! Ty även om vi måttligt högljutt vittnar om Dig inför sådana vargar, vilka särskilt städerna myllrar av,

kommer vi att bli gripna, bundna och släpade inför rådhuset och där bli hårt dömda. Och om domen inte är sträng skall man där prygla oss inför judarna i skolorna och till slut göra oss fria som fåglarna genom att kasta ut oss ur staden. Jag vill verkligen tacka Dig i förväg för en så fin present! Vad har man för nytta av all denna klipskhet, sanning och fullständiga ärlighet när man konfronteras med det blinda raseriets uppsåtliga våld.

[7] Där det finns en fullständig sanning och en äkta rättfärdighet, för vilken den nutida människan inte har det minsta intresse, där måste det romerska ordspråket även gälla för oss: ”Om så jorden går under, låt rättvisan ha sin gång. Låt den sanna dygden alltid finna sin säkra belöning. Men låt lögnen, avunden, sveket, girigheten, och all orättvisa alltid få sitt mest obevekliga straff.” Om vi skall åstadkomma någonting med den i allmänhet högst depraverade mänskligheten, så måste vi gå fram som änglarna i Sodom och Gomorra. Den som hör oss och tar emot oss i Ditt namn, låt honom bli belönad genom Din nåd, men låt en hemsökelse komma över den, som inte hör och tar emot oss. Men den som vill förfölja oss och dra oss inför en världslig domstol, låt en förtärande eld från himlen drabba henne och göra mot henne som det en gång gjorde mot sodomiterna!

[8] Om Du, Herre, tillät oss att handla på detta sätt, skulle vi arbeta fram avgjort goda resultat från vår pågående kallelse. Om vi emellertid inte tillåts att gå vidare med den helt och hållet depraverade och förstörda mänskligheten, då är alla våra ansträngningar och allt vårt arbete förgäves. Vi kommer till slut att stenas. Och Du själv, om det vore möjligt, kommer att dödas och våra otaliga fiender skall traska över våra lik, skrattandes och segerrusiga. I korthet, för att åstadkomma någonting med Satan måste man antingen bli hans fullkomliga herre, eller tjäna honom som en slav.”

37. Apostlarna lugnas ner

[1] Jag sade: ”Eftersom du tillhör denna jord talar du också som någon från denna jord. Men Han som är från ovan talar an-norlunda, därför att Han ensam ser och vet vad människan be-höver vid olika tidpunkter för att frigöra sin ande från Guds allmakt och vrede, för att uppnå äkta självständighet i evighet.

[2] Ty detta jordeliv ger anden varken liv eller frigörelse utan död, medan döden på denna jord betyder andens frigörelse till evigt liv och dess sanna, eviga frihet.

[3] Om Jag emellertid måste tala endast som en människa, så påstår Jag att allt detta och mycket mera redan har gjorts med mänskligheten. Men fråga er ändå var de gyllene frukterna därav är, enligt er åsikt?

[4] Vad var det som inte hände under Noas dagar och hur mycket bättrade sig många ändå tillfälligt, mera än vad de var före Noa? Och vad hände en kort tid efteråt vid Sodom och Gomorra?

[5] Och se, alla förutom morerna och kineserna i Fjärran Ös-tern, är hedningar och ättlingar till Lot, likt många skyter, som urartade som djur och befolkade jordens västra delar. Hur hittar du dem, trots den läxa som deras fader Lot fick lära sig?

[6] Res till Egypten och undersök folken, hur mycket lärde de sig genom de sju hemsökelseerna. Vad gjorde inte Moses och vad gjorde inte somliga profeter?

[7] I fyrtio år lät Jehova judarna, som urartat, tyna bort på ett ömkligt sätt under den babyloniska fångenskapen. De be-handlades som den sämsta sortens lastdjur och matades med svin- och hundkost, medan judarnas ljuvliga döttrar dag och natt skändades till döds av de tygellösa babylonierna medelst misshandel och allehanda tortyr, vilket också hände för poj-karna och ungdomarna, som hade blivit omskurna. Gå och fråga de högfärdiga judarna hur mycket de bättrade sig genom dylika lärdomar.

[8] Visa Mig den tid, det år, den månad, den vecka eller den dag då Herren inte tuktade den svekfulla mänskligheten, både

individuellt och kollektivt? Det finns inget hus i hela det judiska riket, som förskonades, så fråga dig därför själv hur mycket bättre människorna i själva verket blev av det?

[9] Därför kommer ditt råd för sent, eftersom allt detta redan har tillämpats här och har för den andliga vägen också åstadkommit det, som den måste åstadkomma. Ändå måste och kan det i grund och botten inte bli någon märkbar effekt för människans jordiska levnadsvillkor, ty det är inte på grund av detta som något någonsin har tillåtits från ovan.

[10] Men om Jag nu ämnade förkunna evangeliet om Guds rike med blixtar och donder, så skulle Jag inte ha behov av er för detta, därför att i himlen finns det ett överflöd av mäktiga änglar, som borde vara mera insatta än ni att sprida Guds rike på jorden på det sättet.

[11] Men den tid har nu kommit, som Elias visades när han låg gömd i grottan på berget. Det var inte i stormen och inte heller i elden, utan i den lätta brisen som Jehova rörde sig. Och tiden för Jehovas stilla bris i denna jords grotta är nu här. Därför vill eller kan vi nu ta med oss varken storm eller eld, utan enligt Guds eviga ordning utrusta oss med all tänkbar kärlek, mildhet och tålamod! Ändå bör ni inte bortse från att vara klipska. Jag är dock väl medveten om att ni går ut som lamm bland rovlystna vargar, men skall ändå, om ni är visa, utträtta mycket.

[12] Akta er därför för vissa (varg-)människor och beblanda er inte med dem, därför att det är de, som kommer att överlämna er åt domstolarna och även plåga (Matt 10:17) er i sina synagogor – och detta snarast, om ni är enfaldiga och inte tillräckligt klipska. Så länge som ett lamm befinner sig på balkongen till ett hus, dit vargen inte kan nå, så kan vargen trots sin blodtörst ändå inte göra något mot det. Men om lammet fräckt lämnar balkongen för att ta en närmare titt på sin fiende, har det endast sig själv att skylla om det blir sönderslitet (Matt 10:18) och uppslukat av vargen.

[13] Men senare, när Jag har stigit upp till himlen för att bereda eviga boningar åt er i Faderns hus, skall de faktiskt för

Mitt namns skull släpa er inför furstar och kungar, som vittnen emot dem och hedningarna (Matt 10:18), för att det skulle uppfyllas i enlighet med vad Jesaja, Min profet, profeterade för all tid och om de enfaldiga kungarna i relation till det nu bildandet av Mitt jordiska rike (Jesaja 32, 6–20):

”Dårens ord är idel dårskap och alla hans avsikter onda. Han handlar gudlöst och talar förvänt om Herren. Den hungrige låter han svälta, den törstande vägrar han vatten. Onda är skurkens vapen, skändliga är hans planer, när hans lögner fäller den hjälplöse, hans ord den fattige i rätten. Men den ädles planer är ädla, han träder upp för allt som ädelt är.

Sorglösa kvinnor, hör mina ord, ni obekymrade, lyssna till mig. En dag skall ni darra, ni obekymrade, när skördetiden är förbi och ingenting har bärgats. Bäva ni sorglösa, darra, ni obekymrade, klä av er nakna, bind säcktyg om livet.

Klaga över åkrarna, de härliga åkrarna, över de dignande vingårdarna, klaga över mitt folks marker, där törne och tistel skall ta överhand, ja, över husen där glädjen bor i den jublande staden. Palatset skall ligga övergivet, den brusande staden bli tom. Ofelhöjden och tornet blir öde fält för alltid, en tummelplats för vildåsnor, en betesplats för hjordar – tills ande från ovan utgjuts över oss.

Då skall öknen bli till en trädgård och trädgårdar räknas som skog. Rätten skall bo i öknen, rättfärdighet i trädgården. Rättfärdighetens verk är fred och välstånd, dess frukt beständig ro och trygghet. Rättfärdighetens verk är fred och välstånd, dess frukt beständig ro och trygghet.

Mitt folk skall få bo i ett fredligt land, i hem där de känner sig trygga och får vila sorglösa. Men skogen skall fällas och staden jämnas med marken. Lyckliga ni som kan så vid alla vatten och låta oxar och åsnor ströva fritt!”

[14] Men när denna världens gudlösa dårar, som Jesaja be-tecknar dem, utlämnar er åt de dåraktiga kungarna, bekymra er då inte för vad ni skall säga och hur ni skall svara, ty i den timmen skall det ges åt er, vad ni skall säga och svara. (Matt. 10:19). Ty det är inte ni som talar, utan Min Ande, Faderns

Ande, talar genom er. (Matt. 10.20).

[15] Detta gäller emellertid endast det ovannämnda, andra utsändandet, som ni kommer att tvingas utföra efter Min uppstigning. Men för tillfället skall er börda inte vara alltför tung.

[16] Ty som profeten säger i slutet, säger Jag också till er nu: Välsignade är ni som skall så vid stränderna, därför att för denna jord må ni faktiskt låta era åsnor och oxar vara i omlopp, det betyder er nit för godhet och sanning för vilket Jag har kallat och utvalt er. Där skall ni inte stöta på någon dåraktig kung och inte heller kvinnor fulla av stolthet och höghod, utan de fattiga, sjuka, besatta, lama, döva och blinda. Kroppsligen och än mera så själsligen. Gå och predika evangeliet om Guds rike för dem och hela alla som tror utan att dölja Mitt namn för dem.

38. Simon från Kana fråga

[1] **Simon från Kana säger:** ”Herre, Jag skulle vilja ta upp en fråga som åtminstone för mig förefaller viktig för vår handledning och sinnesfrid, vilken Du kanske är benägen att besvara för oss innan vi går ut. Jag ber att Du lyssnar på mig!

[2] **Jag säger:** ”Jag kan läsa av din fråga från ditt hjärta mer precist än vad du kan formulera den, men låt för dina bröders skull inte detta hindra dig från att ställa den. Ty frågan är verkligen av stor betydelse och värdig en sann och oförstörd jude. Fråga därför helt öppet vad som tynger ditt hjärta.”

[3] **Simon av Kana säger:** ”Nåväl. Om det är Din vilja att jag talar, låt då alla höra mig. Frågan lyder:

[4] Vi skall nu gå till dem som behöver vår hjälp. Vi skall predika vad Du lärde oss på berget. Denna din Bergspredikan är gudomligt ren och därför av en himmelsk godhet, som saknar motstycke. Men denna lära står mestadels i motsats till den gamla mosaiska.

[5] Jag känner till nästan alla platser längs den vidsträckta galiléiska stranden, och många gånger också inte mindre sällan deras invånare. Det finns visserligen många bland dem, som har sedan länge har kastat Moses och alla profeterna överbord för Pytagoras skull, men ändå är det inte dessa som skulle utgöra ett större hot mot Din lära. Bland dem finns emellertid även många familjer, som så att säga lever och dör för Moses och faktiskt ännu mer så för templet - och vanligtvis mer så föräldrarna än barnen - emedan det omvända inte sällan är fallet. Om därför barnen till några ytterst renläriga judar tar emot Din i stora delar tempel-fientliga lära, men inte deras föräldrar, vad blir då resultatet?

[6] Föräldrarna kommer att anklaga barnen för olydnad mot Mose lära och förbanna dem, en företeelse som inte är alltför ovanlig bland fanatiskt renläriga judar.

[7] När detta inträffar inför våra ögon, vilket tvivelsutan kommer att ske, vad skall då bli vårt svar? Ty det kan med säkerhet

tas för givet att sådana föräldrar kommer att förfölja och förbanna oss besinningslöst.

[8] I motsatt fall blir det naturligtvis lättare, eftersom barn lagligt sett aldrig kan vara herrar över sina föräldrar. Bredvid välsignelser skall vi nu därför bildligt talat sprida missämja, stridigheter, vrede, hat, hämnd och bli hatade, förföljda och fullständigt förbannade av tusentals. Vem skall gottgöra sådan skada och avlägsna den tusenfaldiga förbannelsen från våra länder?”

[9] Jag säger: ”Bekymra er inte för mycket om det. Ty se, från himlen kommer inte bara den milda, livgivande vårsolen, utan även storm, hagel, blixtar och åska.

[10] Alla prisar solstrålarna men ingen vill prisa haglet, stormen, blixten och åskan. Och vintern kommer för tidigt för alla, ändå är vintern mer välgörande för alla än våren, och storm, hagel, blixtar och åska är lika nödvändiga som aftonrodnadens milda strålar.

[11] Jag säger er: För Mitt namns skull skall det ske och måste ske, att en broder skall skicka den andre i döden och således en far sitt barn, och barnen skall bli rasande på sina föräldrar och bringa dem om livet (Matt. 10:21). Och ni måste själva bli hatade av alla i världen, såsom det är nu, för Mitt namns skull.

[12] Men den av er som inte förkrossas av detta utan håller ut till slutet, kommer att bli räddad (Matt. 10:22), ty Satans tass släpper inte så lätt taget om sitt byte. Har ni förstått Mig?

[13] Judas säger: ”Det blir bättre hela tiden. Om detta utsäende måste dra på oss allas hat, Gud hjälpe oss då vid ett sådant åtagande. Lycka till, de som hatar oss kommer att se efter oss och bevara oss så som den varma sommaren gör med snön. Herre, om detta är på Ditt fullaste allvar, då säger jag som en enkel men icke desto mindre ganska erfaren och begåvad man till Dig: Var snäll och stanna hemma med oss, ty detta frö kommer inte att spira och bära frukt. Lyssna här, om vi har nått en stad där alla hatar oss som döden själv efter vår predikan och våra gärningar, vad finns då kvar för oss att

göra? Skall vi då tyst låta oss dödas för det? Om så också, vem skall då sprida Ditt ord? Ha, tänk på vad Du ber om! Ser Du inte att Du för den självlysande himlens skull gör Dig helt omöjlig, och därmed blir Din egen värste ovän och förföljare? Var, var i hela världen finns den som, medan han hatar mig till döds, kommer att lyssna på min predikan, som fyller hans hus med missämja, hat, ursinne och dödlig hämnd? Berätta vad som skall göras under sådana oundvikliga omständigheter?

[14] Jag säger: ”Du talar såsom du förstår det, men vi talar såsom vi förstår det. Du förstår allt på ett grovt jordiskt sätt, medan diskussionen här är andlig, från himlen.

[15] Om du eller någon annan emellertid skulle bli så rädd för människorna, fly då från den stad där de förföljer er till en annan. Ty sannerligen säger Jag er: Ni skall inte ha predikat i alla städer i Israel förrän Jag kommer till er igen som Människosonen (Matt. 10:23), som En som tänder domen för alla, en förtärande eld i hans hjärta, och väcker den onda masken i ogärningsmannens bröst varvid elden inte skall släckas och masken inte dö. Ni själva skall emellertid rättfärdigas, men ve alla dem, som en gång förföljde och lade hand på er.”

[16] Judas säger igen: ”Ja, när vi väl har blivit dödade skall Du säkerligen följa oss. Men om Du nu har givit oss makten över onda andar och kraften att hela alla sjukdomar, varför ger Du oss inte samtidigt makt över de onda människorna, som inte sällan är ilsknare än alla de onda andar, som likt parasiter har tagit sin boning i människornas kroppar? Ge oss makt att kalla fram eld ur jorden under deras fötter som förföljer oss, så skall vi inom kort omvända hela världen för Dig.”

[17] Jag säger: ”Och skulle du vara förmer än din mästare och herre? Jag säger emellertid till er alla: Lärjungen är inte förmer än sin lärare och tjänaren inte förmer än sin herre (Matt. 10:24). Det är fullt tillräckligt för lärjungen att vara som sin mästare och tjänaren som sin herre.

[18] Men om din mästare och herre inte använder sig av extrema våldsmetoder för att tvinga på människor Sin lära,

varför skulle Hans lärjungar och tjänare vilja detta? (Matt. 10:25).

[19] Därför skall ni inte vara rädda för dem, eftersom ni känner dem. Eller menar ni att det ni kommer att göra är fördolt för Mig? Jag säger er: Det finns ingenting gömt som inte skall komma inför Mig och ingenting så dolt att Jag inte visste om det. (Matt. 10:26).

[20] Eftersom det emellertid inte kan döljas för Mig vad de planerar att göra eller gör mot er, så kan ni i alla lägen räkna med Min hjälp. Överger lejoninnan sina ungar, eller riskerar hon inte vid fara sitt eget liv för varje unge, som kunde tas ifrån henne? Därför kommer säkert också Jag att veta hur Jag vid tider av fara skall skydda er med Mitt liv.

[21] Frukta därför inte världsliga människor. Vad jag lärde er på natten skall ni säga till dem på dagen. Och vad Jag i hemlighet berättade för den ena och den andra av er i ert hjärtas öra, det skall ni ropa ut från hustaken (Matt. 10:27) och frukta därför inte dem, som visserligen kan döda människans kropp men inte kan döda själen, som ensam lever och har liv och vilken de inte kan skada på något sätt.

[22] Men om ni redan fruktar, frukta snarare Honom som är Herre över era själar och kan döma desamma till helvetet, när Han vill! (Matt. 10:28) Och Honom känner ni redan, ty det är Han som nu berättar detta för er.

[23] Se där framför oss: en ladugård med tak. Se hur skatorna skuttar på den. De flyger upp och faller sedan bokstavligen ner från taket. På marknaden köps de för en kopparslant. Så litet är deras värde. Men ändå faller ingen av dem från taket till marken utan er Himmelske Faders vilja. (Matt. 10:29).

[24] Men Jag säger er: hårstråna på ert huvud är räknade (Matt. 10:30), ändå trillar inget av utan er Faders vetskap och vilja. Om Fadern emellertid bryr sig om sådant, som för er verkar så ytterst alldagligt, tar Han då inte hand om de av er som sprider Hans ord och nåd?

[25] Därför är er rädsla fåfång och ni bör aldrig frukta, ty ni är bättre än många sparvar. (Matt. 10:31).

[26] Gå därför utan fruktan ut och bekänn Mig inför människorna. Sannerligen, den som bekänner Mig inför människorna skall också Jag bekänna inför Fadern i himlen. (Matt. 10:32). Men den som av fåfänglig fruktan förnekar Mig inför människorna, honom skall också Jag en dag förneka inför Fadern i himlen. (Matt. 10:33).

[27] Judas tar nu åter till orda, och säger: ”Allt detta är klokt och fint sagt och säkert också helt sant, men till vilken nytta tjänar allt detta? Läran är förvisso förunderligt strålande, ren och sann, därom behöver vi inte tvista, medan dina gärningar mer än tillräckligt vittnar för oss, som är samlade här, vem som i själva verket utför dem. Men under givna normer kommer läran samt gärningarna knappast någonsin att bli allmänt accepterade, utan vara huvudorsaken till stridigheter i varje hushåll där den införs. Den kommer antingen att bli nitiskt förföljd eller till och med fullständigt förbjuden av staten, vilket gör oss till en omöjlighet. Vad händer då? När vi, som sprider Din lära och Dina gärningar på jorden, förvisso snart har upphört att finnas till antingen genom stening eller svärdet, genom eld eller faktiskt på korset eller i lejonets kula, vem skall då ta vår plats och fortsätta för oss?”

39. Ett löfte till den trofaste

[1] Jag sade: ”Jag har redan sagt åt dig att du alltid talar såsom ditt världsliga förstånd bjuder dig. Att ge världen dess fred skulle innebära att ge den ännu mer död än den redan är fullkomligt genomsyrad av.

[2] Om du ska återge en blind hans syn, blir han då seende om du sliter ut hans ögon, eller kommer den lame att kunna gå rakt om du hugger av hans defekta fot, eller skall den stumme kunna tala om du skär av hans tunga, kan pest botas med mera pest eller ett brinnande hus släckas med mera eld?

[3] Se, just så förhåller det sig med världsliga människor för närvarande. De är andligen döda och har inget annat liv än det djuriska naturtillståndet. Deras själar är endast kött och deras ande är så gott som död, och liknar andarna som bor i stenarna och som kopplar ihop lös materia medelst sin tilldömda orubblighet så att dessa blir stenar av alla sorter och former - mjukare och hårdare, några genomskinliga och andra inte och färgade i enlighet med deras inneboende ande.

[4] Men om du ville frigöra andarna från stenarna, skulle du lyckas att få detta till stånd med ljummet vatten? Absolut inte! Jag säger dig: med en så mild och fridsam behandling skall stenen stadigt förbli vad den var. Här måste till en mäktig eld, så att andarna inom stenen hamnar i ett kraftigt bråk. Först då sliter de själva av materiens bindningar och befrias. Och se, så måste det också vara här.

[5] Det som befriar andarna från stenen, dvs. elden, striden, det mäktiga trycket och tunga, hårda slag, det väcker också människornas hjärtan som har blivit hårda som sten, och befriar dem, speciellt de mäktiga och rika, vilka har hjärtan hårda som diamant, som ingen jordisk eld kan mjuka upp.

[6] Lägg därför på minnet vad Jag säger: släpp den befängda villfarelsen att Jag, genom er, Mina lärjungar och tjänare, har kommit med fred till jorden för världsliga människor, istället för snarare med svärdet! (Matt. 10:34).

[7] Förstå Mig rätt. Jag har kommit för att väcka den

fortfarande mjukare sonen till liv emot hans faders mera okuvliga hårdhet, den mer försynta dottern mot hennes dominanta mor och den blida svärdottern mot hennes elaka och avundsjuka svärmor. (Matt. 10:35). Sannerligen, människans värsta fiender skall bli de i hennes eget hushåll! (Matt. 10:36).

[8] Sannerligen, sannerligen säger Jag er: den som älskar sin far eller mor mer än Mig är Mig inte värdig. (Matt. 10:37). Och den som har söner och döttrar och älskar dem mer än Mig är Mig inte värdig. Den som inte villigt bär sin börda på sina axlar och följer Mig - även om det skulle tynga ner honom likt romarnas döds kors - är Mig helt ovärdig och kommer inte att få del i Guds rike. (Matt. 10:38).

[9] Sannerligen säger Jag er: den som söker denna världs liv, och även lätt finner det, skall förlora det eviga livet. Och på domens dag, som följer på att han släpper sin kropp, kommer Jag inte att uppväcka honom till evigt liv, utan kasta honom i helvetet för evig död.

[10] Men den som inte söker världsligt liv, utan till och med utifrån sann och ren kärlek till Mig undviker och föraktar det, han skall finna evigt liv. (Matt. 10:39). Ty Jag skall genast uppväcka honom efter hans kropps död, dvs. på den första dagen i det nya livet i den andliga världen, och leda honom in i Mitt eviga kungarike och pryda hans huvud med den eviga, odödliga visdomens och kärlekens krona och han skall sedan regera med Mig och den eviga, oändliga himlens alla änglar över hela den materiella och andliga världen.”

40. Människans gudomliga hemlighet

[1] **Simon från Kana frågar:** ”Herre, skulle Du inte vilja berätta för oss var himlen, där änglarna bor, i själva verket är belägen, även hur stor den är och hur stor materiens värld kunde vara, som Du nämnde?”

[2] **Jag säger:** ”Vän, du är blind om du inte ser och förstår detta. Om Jag nämnde att himlen är oändligt stor, hur kan du då fråga om dess storlek? Det andliga himmelriket är överallt lika oändligt vidsträckt som detta oändliga universum av vilket du med dina ögon endast ser en onämnbart liten del.

[3] Denna jord, den stora solen, månen och stjärnorna är alla enorma världar, vissa av dem många tusen miljoner gånger större än denna jord. Allt detta tillsammans är, i förhållande till den vidsträckta materiella världens skapelse, i omfattning och vidd inte ens så mycket som den minsta dagdroppen jämfört med den enorma ocean, som är så vidsträckt att en god seglare skulle behöva leva dubbelt så länge som Metusalem för att segla över hela dess yta. Men den materiella världen fram tills nu, med allt som redan skapats, har likväl en gräns bortom vilken det existerar en oändlig, evig rymd, jämfört med den absolut oändliga expansionen i alla riktningar, av vilken den ovan tidigare nämnda materiella världens skapelse är som ett ögonblick i jämförelse med evigheten.

[4] Sålunda är den andliga världen lika oändlig som den eviga rymden, som inte slutar någonstans.

[5] Även om rymden för evigt inte någonstans har något slut och därför sannerligen är oändlig i alla riktningar, finns det i dess högst oändliga djup och avstånd inte en enda punkt där Guds Andes vishet och makt inte är lika närvarande som här nu bland er. Guds sanna barn, som kommer att utmärka sig genom sin sanna kärlek till Gud, den helige, evige Fadern, och även i sin rena kärlek till sin nästa, skall på den andra sidan i Faderns stora hus få makten och kraften att för alltid fylla den oändliga rymden med fler och fler nya skapelser.

[6] Men ni har fortfarande alltför liten förståelse och kan inte

fatta det Jag nu har berättat för er. Men likväl säger Jag er: Inget dödligt öga kan se, inget öra kan höra och inget jordiskt sinne kan någonsin förstå det, som på den andra sidan i himmelriket väntar dem, som har blivit värdiga att kallas Guds barn.

[7] Ty, inför Guds sanna barns ögon skall jordarna, solarna och månarna flyta likt glimmande damm.

[8] Var därför inte bara åhörare, utan handla efter Mitt ord.

[9] Endast genom gärningen skall ni känna igen, huruvida orden som Jag har talat och fortfarande talar till er, kommer från en människas mun eller från Guds mun.

[10] Men precis som ni själva bör vara fullständiga utövare av Mitt ord - om ni i era hjärtan vill uppleva vem Han är som gav er denna lära och kärlekens bud – så bör ni uppmana alla dem till handling, för vilka ni förkunnar Mitt ord. Ty så länge som ordet bara fastnar i hjärnan har det inget högre värde än en åsnas gnäggande, som också kan höras av andra.

[11] Endast när ordet tränger in i hjärtat blir det levande, griper tag i viljan, som är kärlekens tyngdpunkt, och driver hela människan till handling.

[12] Genom att göra så reser sig en ny människa inuti den gamla och Mitt ord blir sannerligen nytt kött och blod.

[13] Och endast denna nya människa i er kommer att ljudligt kungöra för er att Mina ord sannerligen är Guds, som i alla tider har samma auktoritet, kraft och verkan som för evigheters evigheter sedan. Ty allt som ni ser, känner, luktar, smakar och hör är i själva verket inget annat än Guds ord.

[14] Han som för evigheter sedan ur Sig Själv befallde världarna, solarna och månarna att finnas till, och placerade dem i deras vida banor, Densamme placerar nu er i det eviga livets nya banor.

[15] Men Jag säger er vidare att den som tar emot er tar också emot Mig, men den som tar emot Mig tar också emot Den som har sänt Mig till er (Matt. 10.40), vilket ni borde förstå på rätt sätt.

41. Apostlarna sänds ut för första gången

[1] Men Jag har mer att säga er: ni är medvetna om hur det, oavsett tro, nu finns profeter, liksom det funnits i alla tider och alltid skall finnas till världens slut och för varje folk på jorden. Därför att genom profeterna allena, oavsett om alla förbindelser mellan himlen och jorden må ha klippts av, kvarstår icke desto mindre ett hemligt band, som ingen mörk kraft förmår att bryta.

[2] Det har förvisso alltid funnits, finns och kommer alltid att finnas falska profeter bland de äkta, men detta påverkar väldigt lite, om alls, äktheten hos en profet, som väckts upp av himlen, eftersom den äkta profeten kommer att avslöja lögnaren för världen och denna skall inte undgå bestraffning från himlen.

[3] När en äkta profet kommer till ett hus och blir mottagen som en sådan, då skall den som har tagit emot honom som en äkta profet, eller som en budbärare i profetens namn, lyssnar på och följer hans ord i sitt hjärta, få en profets belöning på den andra sidan i Guds rike. Och den som tar emot en rättfärdig i en rättfärdigs namn, det vill säga där en sådan har rykte om sig att vara rättfärdig och är värd en sådan titel, eller i frånvaron av ett sådant rykte, den som tar emot honom erkänner honom som sådan utan att utsetta honom för en prövning för att se om han i själva verket är rättfärdig, denne skall i himmelriket en dag få en rättfärdigs lön. (Matt. 10.41).

[4] Och dessutom säger Jag ånyo till er: se på dessa små som kärleksfullt omger Mig. Den som så mycket som, i en lärjunges namn, ger en bägare vatten åt den minste av dessa små, sannerligen säger Jag er, för en sådan obetydlig gärning skall han likväl inte bli utan belöning. (Matt. 10.42).

[5] Nu har ni allt som ni behöver för att göra det som Jag har utvalt er för att göra. Gå nu till alla städer, som Jag har visat er och undervisa dem som bor där så att de får kännedom om Guds rike, och gör som och vad Jag har anbefallt er. Er

belöning kommer inte att bli oansenlig.

[6] När ni har uträttat vad ni anbefallts att göra i Israels städer, som det inte finns många av, återvänd då till Mig igen, så att Jag må inviga er i Guds rikes djupare mysterier. Ty er är det givet att förstå sådana mysterier, som genomsyrar Guds rike.”

[7] Petrus säger: ”Herre, ska vi tolv gå tillsammans eller var för sig in i den ena eller andra staden, såväl som till marknader och byar?”

[8] Jag säger: ”Det får ni bestämma själva, men det bästa för er är att åtminstone gå två och två eller tre och tre, så att den ene kan vittna för den andre. Och Min ande i er skall verka mer kraftfullt när ni samlas två och två eller tre och tre i Mitt namn, och undervisar och verkar så.

[9] Men att ni alla bör hålla ihop är för det första inte nödvändigt och skulle för det andra göra det svårare att bli inbjudna till ett hus, beroende på utrymme och vad de kan tänkas bjuda på. Dela därför upp er två och två eller tre och tre. Men välj först städerna, marknaderna och byarna och bestäm sinsemellan vilka som ska ge sig i kast med den ena eller andra.

[10] Ni kan på så sätt framträda i fler städer och vinna mycket tid, vilket gör det möjligt för er att återvända tidigare till Mig. Om ni är flitiga blir ni lätt klara om sju veckor, eller ännu tidigare. Men gå nu, eftersom varje timma är viktig!”

[11] Judas Iskariot säger: ”Herre, solen har nästan gått ner. Dagen varar knappt en halvtimme till och härifrån är det långt till alla platser. För att nå den närmsta byn skulle vi behöva traska omkring i två timmar. Skulle det inte vara lika bra om vi bröt upp tidigt i morgon?”

[12] Jag säger: ”Nej, Min vän, varje minuts fördröjning är en fara. Redan efter solnedgången idag kommer ni att nå fram till en marknad bortom bergen i öster, där man behöver er hjälp och där ni alla blir väl emottagna. Men stanna inte där mer än tre dagar, inte så lättvindigt på andra ställen heller. Håll ihop tills dess, men dela sedan upp er vid den nyssnämnda marknaden.”

[13] Efter dessa ord gav sig de tolv kvickt iväg och de boende

i den här förstörda lilla byn, som därefter genom Min nåd återuppbyggts genom ett mirakel, skickade med dem två vägvisare, som tog dem till närmaste väg till marknaden.

42. Apostlarnas första missionsarbete

[1] När de tolv efter några timmar, som gick fort, hade nått den nyssnämnda marknaden, fann de invånarna hopträngda i grupper framför porten till marknaden där dessa tjöt och lispade. Några beklagade sig högljutt, ty Herodes skattefogdar terroriserade marknaden, plundrade husen och från de föräldrar, som inte kunde betala, tog de deras bästa och vackraste barn och band ihop dem med rep som boskap och kastade upp dem på skattevagnarna, som drogs av oxar. När lärjungarna fick reda på denna styggelse vände de sig till Mig i sina hjärtan.

[2] Och när de i sina hjärtan tydligt hörde orden: ”Vad ni än önskar skall också genast ske”. När de hörde detta sade de till marknadsstadens ytterst förtvivlade invånare: ”Frid vare med er. Må Guds rike, vilket vi sprider i Herrens namn, vara med er. Kom med oss till er marknad så skall vi klara upp era problem med dessa orättfärdiga och högst hjärtlösa skattefogdar!”

[3] **Invånarna säger:** ”Åh, där kommer man inte att lyssna på er. Därför att de som tvingar till sig de orättvisa skatterna är inte människor, utan de vildaste rovgiriga djur, som kommer att angripa er på ett ytterst våldsamt sätt.”

[4] **Petrus säger:** ”Kära bröder, ta emot det som vi ger er. Allt annat skall Herren uträtta. Men förvänta er inte guld och silver från oss, utan det vi har det skall ni få från oss. Men låt oss nu skynda till marknaden, så att barnen inte må lida för länge.”

[5] När lärjungarna tillsammans med invånarna rör sig mot denna plats lägger de märke till flera vagnar lastade med personliga tillhörigheter, vissa med barn och andra med får och kalvar, och att skattefogdarna redan signalerar om att ge sig av utan att bry sig om de hopbundna barnens skrik och jämmer.

[6] Nu går Petrus fram till skattefogdarnas befäl och säger i en ytterst uppfordrande ton: ”Din eländige skurk! Med vilken

rätt begår du dessa avskyvärda handlingar? Vet du inte att det över dig bor en allsmäktig Gud som kan förgöra dig och dina medbrottslingar på ett ögonblick? Ta avstånd från era avskyvärda handlingar och lämna tillbaka allt, annars skall ni på stället få smaka på skärpan i Guds vrede!” **Skattefogdarnas befäl säger till Petrus:** ”Vem är du som vågar tala till mig i en sådan ton? Är du kanske händelsevis omedveten om den makt jag besitter genom Herodes, som innehar denna genom att vara ställföreträdare för kejsaren i Rom? Vet du kanske inte heller om att jag genast kan få vem som helst, som kommer i min väg, dödad utan rättegång?! Stig genast tillbaka! Ett ord till så hinner svärdets egg ifatt dig!”

[7] **Petrus säger:** ”Nåväl, eftersom du - trots att du är en son till Jakob - inte längre är en människa utan ett vilt rovdjur, så må Guds dom komma över dig och dina medbrottslingar. Amen!”

[8] **När Petrus med stor nit hade uttalat detta kom det eld upp ur jorden och förtärde ögonblickligen befälet. När hans medbrottslingar såg detta blev de så förskräckta att de föll ner framför Petrus, och lovade att göra vadhelst han befälde, bara han inte straffade dem på detta förfärliga sätt.**

[9] **Petrus säger:** ”Lämna då tillbaka allt och gå i frid. Men låt er aldrig någonsin sukta efter en sådan tjänst för en Herodes igen, därför att vid första ingripandet kommer det, som händert befäl inför era ögon, att också hända er.”

[10] **Vid dessa ord lösgjorde skattefogdarna genast barnen och släppte dem fria, och gjorde detsamma med all boskap, såsom fåren och kalvarna, tillsammans med allt de hade avkrävt från detta ställe, som de, tillsammans med Herodes, inte hade någon rätt till alls. Därför att denna marknad hade mestadels romarna köpt sig fria från Herodes ett år tidigare, vilket också hade gjorts på andra ställen, på grund av Herodes gränslösa förtryck. Men Herodes genomförde hemliga räder som ogiltigförklarade återköps-dokumenterna och gav hans skattefogdar fullmakt för indrivning genom nya urkunds-dokument, som förband honom att redovisa detta för kejsaren.**

[11] Petrus förklarade nu för skattefogdarna vilken orätt de begick mot sina bröder, och dessa började förbanna Herodes och klandra sig själva för att ha varit så blinda att de kunnat hjälpa en sådan tyrann.

[12] Petrus började emellertid undervisa om Guds rike och se, alla skatteindrivarna, nästan hundra totalt, omvände sig och följde Petrus. Det var en god fångst, ty just dessa skatteindrivare blev ytterst aktiva på egen hand och bidrog avsevärt till det snabba spridandet av Min lära.

[13] De boende vid denna marknad behöll emellertid apostlarna hos sig i tre dagar och lät sig även döpas i Mitt namn. Ty alla, som bad om dopet, döptes också med vatten i Mitt namn av apostlarna.

[14] De hade faktiskt inte ännu blivit anmodade av Mig att göra så, men visste att det inte var emot Min vilja.

[15] Invånarna gjorde allt de kunde för att tjäna lärjungarna på bästa möjliga sätt och erbjöd dem till slut även pengar för att ha botat deras sjuka. Lärjungarna tog dock inte emot några, inte något annat heller, vilket förvånade de forna skattemännen, som sade: ”Er osjälviskhet övertygar oss till och med mer än era mirakulösa gärningar om att ni är Guds budbärare, ty denna världs människor är fyllda av det svartaste egenintresse.”

[16] Judas gjorde naturligtvis stora ögon när han såg hur mycket guld som erbjöds honom, men Tomas var hela tiden vid hans sida så den penning-hungrige lärjungen vågade denna gång inte ta emot något, vilket han i hemlighet sörjde över.

[17] Efter tre dagar delade emellertid lärjungarna här upp sig två och två och mellan tio och femton av de omvända skattemännen följde med dessa, och gjorde ett gott arbete åt lärjungarna, ty de hade stort mod och kände ingen fruktan för människorna.

[18] De tolv gjorde nu som Jag hade anbefallt dem och skötte sig väl överallt.

[19] Och vad gjorde Jag Själv efter att sänt ut lärjungarna med de givna instruktionerna?

43. Till sjöss. Herrens svar

[1] Efter att lärjungarna lämnade platsen där Jag gav dem instruktionerna, som beskrivits, stannade Jag kvar tills solen gick ned och välsignade de stackars föräldrarna och deras barn. Med de många kvarvarande lärjungarna, som omgav Mig, drog jag sedan vidare till städerna runt den Galiléiska sjön, där vissa av dem bodde och var födda. Och överallt där helade Jag de sjuka och undervisade och predikade om det som Jag hade anmodat de tolv att undervisa och predika om. (Matt. 11.1).

[2] Men Johannes, som hade döpt vid Jordanfloden, hade vid denna tid redan kastats i fängelse av Herodes efter påtryckningar från prästerna i Jerusalem, som hade gjort kraftfulla framställningar till Herodes i detta syfte. Ty de kunde inte förlåta Johannes för att ha fördömt dem som ormar och huggormars avföda. Men själva vågade de inte angripa predikanten i öknen, ty de var medvetna om att han bland folk ansågs vara en stor profet. Därför vände de sig till Herodes, naturligtvis med guld och genom allehanda officiella förordningar och Herodes lät fängsla honom med svepskälet att han var en galning, som uppviglade folk med samhällsfarliga idéer och på många sätt gjorde dem galna.

[3] Men i själva verket brydde sig Herodes inte lika mycket om det som Johannes predikade, som att göra ett gott byte. Herodes höll därför inte Johannes i alltför strikt förvar utan lät alla få tillträde till Johannes i fängelset för en skälig summa. Döparens erkända lärjungar behövde bara betala en stater (en slags mynt av lågt värde, övers. anm.) per vecka, medan andra fick betala ett silvermynt för en dags besök.

[4] Och i en stor sal, som hade omvandlats till ett stort allmänt fängelse, förbjöds inte Johannes av Herodes att predika och slå på stora trumman, ty detta inbringade desto mer pengar till Herodes.

[5] Herodes besökte ofta Johannes och till och med uppmuntrade honom att föra ännu mer oväsen än han gjorde i

öknen i Betabara, eftersom han nu gick säker från prästerna och fariséerna, och han till och med bekände sig vara Johannes vän och beskyddare.

[6] Johannes var visserligen i sin ande medveten om vem han befattade sig med vad gällde Herodes, men han tog vara på en sådan möjlighet och fortsatte att predika i fängelset och hans lärjungar hade obehindrat tillträde till honom, självfallet för den ringa avgiften av en stater per vecka. Präster från templet fick betala ett pund om de ville besöka Johannes och när de frågade Herodes varför han tillät Johannes att fortsätta predika i fängelset, så svarade den listige räven värdig en Herodes: ”Detta gör jag av statsmannamässiga skäl, för att spåra upp alla anhängarna till denne för staten ytterst farlige man.” För detta svar höjde prästerna Herodes till skyarna och överöste honom med guld, silver och ädelstenar. Ty de dryftade sinsemellan: detta är vår man, honom måste vi stödja på varje sätt, ty han är förutbestämd att befria oss från detta profetpatrask.

[7] Men Herodes, som var född grek, var endast ute efter pengar och var inte det minsta intresserad av något annat. Näst pengar brydde han sig bara om vackra bihustrur. För deras skull kunde han till och med vara grym, om de så önskade, men utan pengar kunde för övrigt ingen få ut något av honom, men för pengar stod han till förfogande för varje oförutsedd situation.

[8] Utifrån denna tillförlitliga skildring av Herodes framgår det tydligt för alla varför Johannes kunde ha sina lärjungar omkring sig i fängelset och hur han - genom sina lärjungar och andra som besökte honom regelbundet - kunde ha kunskap om Min verksamhet i Galiléen.

[9] Eftersom Johannes i fängelset hörde hur jag undervisade och verkade, skickade han två av sina mest erfarna lärjungar till Mig (Matt. 11.2) för att fråga Mig: ”Är Du verkligen Den som skall komma, eller skall vi vänta på någon annan?” (Matt. 11.3).

[10] Man kommer här att fråga sig och säga: ”Hur kunde det komma sig att Johannes, som först gav Mig det

betydelsefullaste och mest lysande vittnesmålet, ställde en sådan fråga?” För den, som kan tänka lite ovanför det materiella, var skälet till detta ytterst enkelt och till och med högst naturligt.

[11] När Johannes lärde känna Mig, förstod han också helt och fullt att Jag obestridligt var den utlovade Messias och att hela det judiska folket hade så gott som friköpts redan genom Min blotta närvaro, och att de världsligt storas makt för evigt var ett avslutat kapitel. När han emellertid hamnade i fängelse och för varje dag blev mer och mer övertygad om att de världsligt storas makt inte upphört utan tvärtom ökat, så började även Johannes i tysthet att så smått tvivla på Min äkthet.

[12] Ty han tänkte: om denne Jesus från Nasaret verkligen är den levande Gudens utlovade Son, hur kan Han nu svika mig och inte befria mig från fängelset och hur kunde Han tillåta att detta skedde?

[13] Ändå hörde han sedan från dem som besökte honom vilka oerhörda gärningar Jag utförde och därför skickade han ut till Mig de två av sina mest erfarna lärjungar, som ställde frågorna ovan till Mig.

[14] Men Jag, som tydligt insåg skälet till varför Johannes lät Mig utfrågas på detta sätt, svarade lärjungarna helt kort och sade till dem: ”Gå och berätta för Johannes vad ni ser och hör (Matt. 11.4). De blinda ser, de lama går, de spetälska blir rena, de döva hör, de döda återuppstår och de fattiga får evangeliet predikat för sig (Matt. 11.5). Och saliga är de som inte tar anstöt av Mig.” (Matt. 11.6). Då visste de två lärjungarna inte vad de skulle säga till Mig.

44. Herrens vittnesmål om Johannes

[1] Efter en stund frågade den äldre av de två Mig hur det kunde komma sig att Johannes måste försmäkta i fängelset, eftersom han aldrig hade syndat mot Gud eller någon människa.

[2] Jag sade: ”Han kunde också bli fri, om han så ville. Månen är verkligen till mycket stor hjälp på natten. Men om den vill tävla med solen om sin ställning, som om dess ljus även på dagen, bredvid solen, vore lika viktigt som solen själv, då tar månen gruvligt miste. Ty när solen väl är uppe, kan man mycket väl klara sig utan månens sken. Förstår ni detta?

[3] Vem förhindrade Johannes från att följa Mig när Jag kom till honom vid Jordanfloden och han tydligare förstod vem Jag var? Han stannade i sin öken och gjorde oupphörligt botgörelse på ett stelt och onyanserat sätt, trots att han aldrig hade syndat. Varför gjorde han detta? Han fick sig själv utlämnad till Herodes. Nu får han se hur han kommer överens med den räven.

[4] Säg emellertid också till honom att Jag inte kom för att ta makten ifrån de världsligt stora, utan att godkänna att de innehar dessa maktpositioner. Men den som söker ifrågasätta Mig kommer att få utkämpa en hård kamp.

[5] När de båda lärjungarna hörde dessa Mina ord, sade de inget mer utan tog avsked och gav sig genast av på sin väg till Johannes i Jerusalem, och underrättade genast honom.

[6] Men Johannes slog sig för bröstet och sade: ”Ja, det är Han. Han har rätt. Han måste växa och Jag minska och dö bort från denna värld.”

[7] Vid orten Seba, en fiskeby belägen vid Galiléiska sjön, var de många människorna som bodde där, liksom de som hade följt Mig dit, ändå storögda över Johannes Döparen och sade: ”Hur kunde han ha begått en synd? Åh Herre, var det faktum att han inte följde Dig, efter att ha känt igen Dig, en större försyndelse från hans sida, som han nu måste sona? Herre, gör vi orätt som dömer så?”

[8] Men Jag svarade dem: ”När fullmånen lyser om natten så går alla ut för att beundra och glädja sig åt dess ljus. Men när solen visar sig, medan månen ännu lyser med sitt svaga sken på himlen, då vänder sig alla bort från månen och kisar med ögonen mot det mäktiga solskenet, och prisar detsamma i varje strålände daggdroppe, ty en vattendroppe under solens sken lyser upp mer bländande än tio månar om natten.

[9] Men begår månen en synd om den förmörkas av solen under dagen och för att till och med en daggdroppe skänker betraktarna mer ljus än hela månen?

[10] Jag säger er alla, att låt den som har öron höra. Människosonen är också en sol och Johannes är Hans måne. Månen lyser sannerligen i er andliga natt och vittnade om ljuset, som nu har kommit till er, vilket ni i ert mörker ännu inte har förstått. Men om månens glans blir matt när dagens sol skiner ibland er, hur kan ni tänka på honom som syndig?”

[11] Sannerligen säger Jag er, inte sedan Adam har det bland människor funnits en renare själ, som har bebott och gett liv åt en kropp.

[12] Men nu frågar Jag er alla, då det inte finns en enda av er som inte gick ut i öknen där Johannes predikade och döpte – ni hörde alla hans predikan och de flesta av er lät också döpa er: vad gick ni ut i öknen för att se?

[13] Gick ni kanske ut för att se ett rö som vajar för vinden? (Matt.11:7). Eller gick ni ut för att se en man i mjuka kläder? Se, de som bär mjuka kläder bor i kungapalatsen, och inte i Betabaras karga öken. (Matt.11:8). Eller gick ni ut för att se en profet?

[14] Sannerligen säger Jag er: Johannes är mer än en profet. (Matt.11:9). Ty det är om honom det står skrivet: ”Jag sänder Min ängel före dig, som skall bereda vägen för dig.” (Matt.11:10). Förstår ni nu vem han är?

[15] Sannerligen säger Jag er ännu tydligare än Jag redan har sagt: bland alla som från begynnelsen har fötts av en kvinna, har ingen trätt fram som är större än denne Johannes Döparen. Icke desto mindre säger Jag er också att från och med nu

kommer den minste i Guds rike att vara större än honom (Matt.11:11).

[16] Men märk väl också detta: från Johannes Döparens dagar tills nu och framgent kommer Guds rike att få utstå våld och de, som sliter det till sig med våld, våldför sig mot det. (Matt.11:12).

[17] Alla profeter liksom Mose lag har gjort förutsägelser om Johannes (Matt.11:13). Han var den siste profeten före Mig.

[18] Om ni godtar det, så är denne Johannes Elias som skulle komma före Messias. (Matt.11:14). Han har också kommit och profeterat före Mig och har förberett Mina vägar, som ni själva har förstått. Berätta nu huruvida ni vet vem Johannes är.

45. Johannes Döparens ande och själ

[1] **Folket säger:** ”Herre, om så är fallet är det fel av Dig att lämna honom i fängelset. Av Dina gärningar att döma, vilka endast Gud men ingen människa kan åstadkomma, skulle det säkert ha varit lätt för Dig att befria döparen, eftersom han arbetade för Dig. Herre, Du borde göra detta nu och inte låta honom sitta kvar i fängelset.”

[2] **Jag säger:** ”Han, som kommer själv, åstadkommer mer än genom att sända en budbärare eller ett brev. Johannes ande är stor och större än någon ande som någonsin har verkat i en kropp på denna jord, men hans kropp tillhör denna jord och genom dess svaghet har en svag själ utvecklats, och det är bra så.

[3] Ty en så stark ande kan sannerligen utveckla en stark själ, men Johannes kött och själ är svaga. Därför sände han alltid budbärare i sitt eget ställe och då åstadkommer aldrig budbäraren eller brevet det som en person gör själv, i vilken det bor en själ och en ande.

[4] Därför att Jag får inte och kan inte hänga Min egen styrka och makt på någon, vare sig detta sker genom att någon kommer och tar densamma själv, eftersom ingen för Min del är utesluten från att ta antingen liv, eller dom, vilket han vill, och sålunda inte heller Min myndighet eller kraft för en god sak.

[5] Men den som inte kommer själv, honom förunnas inte annat än nådens ljus, genom vilket han skulle finna vägen till Mig, här eller på den andra sidan, och längs vägen inser att Jag Själv är vägen till livet och Livet självt.

[6] Som ingen annan bemästrade Johannes visserligen nästan sitt kött. Han såg välsignelserna framför sig men tog dem ändå inte med kraft. Varför inte? Måste han vara sådan?

[7] Här framför er står Han som uttalar ”Måstet”, där det är nödvändigt. Men denne Ende säger er också att Han i detta avseende inte uttalade ett måste för Johannes.

[8] Att hans varelse var kallad för att bereda en väg för Mig, för folkets skull, var ett sorts ”måste”, bakom vilket det icke

desto mindre doldes en oändlig frihet, vilket ni emellertid inte kommer att begripa i ert kött. Men att han inte borde ha till-låtits att följa Mig när han såg Mig och förstod vem Jag var, i detta fanns varken ett ”skall inte” och ännu mindre ett ”får inte”. I denna situation hörsammade hans ande en invändning från själen varvid han tvivlade på Mig och därför för en andra gång skickade budbärare till Mig. Den som frågar har ännu inte klarhet, ty varje fråga förutsätter antingen en fullständig brist på kunskap eller ett tvivel på om det, som man vet, är sant. Om Johannes hade haft allting fullständigt klart för sig, så skulle han inte ha skickat budbärarna till Mig.

[9] Ingen människa före honom hade förvisso levt ett så strängt liv som han – ty han åt och drack ingenting under många dagar om han kände det minsta sinnliga begär i sitt kött, och var därför jordens största botgörare - utan att någonsin ha syndat. Icke desto mindre säger Jag er alla: en syndare, som aldrig gjort bättring men som full av kärlek i sitt hjärta kommer till Mig, håller Jag högre än Johannes!

[10] Ty den som säger till Mig: Herre, jag är en syndare och inte värdig att Du stiger in i mitt hus, är Mig kärare än nittionio rättfärdiga, som inte behöver göra bot och lovprisar Gud i sina hjärtan för att de inte är syndare och därför är bättre än en aldrig så stor syndare. Jag säger er: deras belöning skall inte bli alltför stor i Mitt rike.

46 Tullindrivaren Kisjonas omvändelse

[1] Då Jag hade slutat tala, steg en tullindrivare fram till Mig från folksamlingen vars hjärta sedan länge glödde för Mig, även om han var medveten om att ha begått mången synd. Denne föll ned på sitt ansikte framför Mig, och sade:

[2] ”Åh, Herre, här i stoftet framför Dig ligger en som verkligen är en stor syndare, men som ändå vågar älska Dig bortom all måtta. Se, Herre, det är redan mitt på dagen. Min högsta önskan är att bjuda Dig och Dina lärjungar på lunch, om bara Jag vore värdig att Du kommer in under mitt tak! Jag och mitt hus är alltför orena och syndfulla för Dig, men det finns ren mat och dryck i mitt skafferi. Åh, visa barmhärtighet mot en syndare som mig och låt mig bjuda er på maten med rena händer.”

[3] Jag sade: ”Kisjona! Stig upp, Jag skall gå med dig in i ditt hus och delta i lunchmåltiden där. Må en stor välsignelse vederfaras ditt hushåll, inte för dina synders skull utan för din äkta kärlek och ödmjukhet. Därför är också alla dina synder dig förlåtna, som om du aldrig hade syndat.”

[4] Därefter reste sig tullindrivaren Kisjona upp och Jag steg med honom in i hans hus tillsammans med många lärjungar. Över hundra serverades och det rādde inte heller någon brist på vin av bästa sort.

[5] Men förutom Mina lärjungar hade en stor grupp människor från alla orter i Galiléen såväl som från Judéen, kommit samman, vilka gjorde Mig sällskap till Kisjonas hus. Och då det inte fanns mer plats i huset, lät Kisjona dela ut bröd och vin till dem ute i det fria, för att de hade kommit tillsammans med Mig.

[6] Vid sådana tillfällen saknades naturligtvis inte fariséerna, som följde mig överallt från Kapernaum. Eftersom de ånyo såg Mig muntert och gladlynt äta och dricka och hur Jag vid bordet vänligt skakade hand med de ångerfulla skatteindrivarna, och kallade dem Mina kära vänner, även fast de av judarna betraktades som ärkesyndare, så kom detta återigen att

bli droppen för fariséerna och andra renlärliga judar.

[7] Men det som förargade dem mer än något annat var att Jag efter måltiden gick arm i arm med tullindrivarna för en promenad i den vackra, stora trädgården vid sjön och också mycket uppriktigt visade stor omsorg om Kisjonas fem väluppfostrade döttrar, ty de var verkligen fyllda av den mest innerliga kärlek till Mig. Jag kallade dem kärleksfullt ”Mina kära brudar”, vilket för fariséerna föreföll oerhört syndigt.

[8] När Jag mot slutet av kvällen, ovanpå detta, accepterade en inbjudan att stanna över natten och frivilligt erbjöd Mig att stanna tre dagar eller till och med ännu längre hos Kisjona, var detta den slutgiltiga skymfen mot fariséerna och de renlärliga judarna. ”Så”, sade de, ”med ett sådant patrisk, med sådana ärkesyndare och tullindrivare som han umgås med, och äter och dricker som deras vän, blir nästan berusad och spelar fin herre med ärkesyndares syndiga döttrar, och smickrar dem för att slutligen predika Guds evangelium för dessa ärkehorror, istället för att kalla på oss att gripa och bränna dessa monster. Detta vore just en bra Messias. Och nu vill han till och med stanna med de fem frodiga hororna, som har förfört Honom, Gud vet hur länge.

[9] Nu går vi. Varför ska vi hänga runt honom längre? Nu vet vi exakt vad han håller på med. Vi har varit runt honom ganska länge nu. Har någon sett honom be? Vem har någonsin sett honom fasta? Han iakttar inte sabbaten. Det som han betraktar som sin vän och glädjeämne är den värsta sortens kättare och hedningar, greker och romare, tullindrivare och ärkesyndare och frodiga och glada horor, följt av en god måltid och mången bägare av det bästa av viner!

[10] Med andra ord, först och främst är han inget annat än en slug magiker från Pytagoras skola och förstår därmed hur han ska handskas med detta. Dessutom är Han en insmickrande pratmakare, något alla magiker måste vara för att sälja sina varor. Visserligen tar han inte emot några pengar, men är detta så berömvärt? Åh, alla magiker gör så under sitt första år, för att tidigare nå ryktbarhet. När de väl har nått denna,

har ofta kungar inte nog med dyrbarheter för att göra sådana skickliga yrkesutövare nöjda.

[11] Men varför skulle denne alls behöva pengar? Äta och dricka får han göra för ingenting, så mycket han vill – och därutöver behöver han inget! För det andra är han en frossare och suput och umgås med syndare, och njuter av ett behagligt liv. Och för det tredje har han inget behov av en Gud och Hans bud, eftersom han anser sig själv vara Gud eller åtminstone Hans Son, vilken vår Abrahams, Isaks och Jakobs Gud förmodas ha avlat genom den beryktade Maria från Nasaret. Vem av oss är dum nog att inte omedelbart syna bluffen av en sådan nybakad, typisk hednisk magiker-fars?

[12] För att uttrycka oss kort, vi är vakna och det är hög tid att avlägsna oss från honom, annars kanske han kommer åt oss, så att vi är utom räddning från djävulen. Titta där, se bara hur han smickrar den förhatlige tullindrivarens fem döttrar och hur dessa formligen tillber honom! Om han skulle komma till Jerusalem idag slår jag vad tusen pund mot en starter på att denne profet och frälsare, snart skulle göra den intimaste bekantskap med alla horors drottning, den världsberömda Maria från Magdala, och kanske även med Maria och Marta från Betania (Matt 21:17; Matt 26:6), som förmodas ha flest besök av Jerusalems greker näst efter Maria från Magdala.”

[13] **En annan, med något skarpare ögon, säger till den förste – en farisé:** ”Du har inte helt fel, men om du erinrar dig en liknande händelse i tullindrivaren Matteus hus, så dömde vi på samma sätt även där, ändå blev vi så ordentligt träffade av hans visdom att vi inte kunde hitta på ett enda svar. Vad händer om han skulle ta upp det med oss igen? Kommer du att försvara oss då?”

[14] **Den förste säger:** ”Jag vet detta lika väl som du, ty jag fick också genomlida det. Han kommer att hitta på mängder av bortförklaringar och är dessutom en insmickrande pratkvare och chefsmagiker. Men vårt förnuft måste visa oss vägen, och säger nu: ”Gå innan ni blir som djävulen!” Och vi

kommer förvisso att följa ett sådant råd från förståndet? Eller vill vi verkligen bli som djävulen? Vid Gud, nej! Det vore oändligt fjärran oss, ty vi har Abraham som fader, vars fader är Gud och därför vill vi inte att denne magiker duperar oss så som han gör med hedningarna!”

[15] **Den andre säger igen:** ”Men hans lära är ren och överensstämmer med människans natur helt och fullt och inget djävulskt kommer fram. Här är jag inte helt överens med dig, eftersom Moses lärde i grunden ut samma sak som denne nasarén.

[16] Att älska Gud över allt och sin nästa broder som sig själv, att inte löna ont med ont, att göra gott även mot sin fiende och att välsigna dem som förbannar oss och på samma gång vara ödmjuk och full av mildhet. Här kommer sannerligen inget djävulskt att kika igenom!”

[17] **Den förste säger:** ”Inte för dig, för du är redan av djävulen. Vet du inte att djävulen är som farligast precis när han framträder som en ljusets ängel?”

[18] **Den andre säger:** ”Om gamla kvinnosagor som denna är rättesnöret i ditt liv, då kan man inte prata med dig. Var finns oxen eller åsnan som antingen har sett Satan klädd som en ängel från Gud, eller talat till en? Du och alla dina gnällspikar är sannerligen inte rättvisa mot denne man!

[19] Vi känner inte till något dåligt om honom, utan bara mycket gott och till och med mirakler, som man aldrig hört talas om. Varför skulle vi döma honom bara för att vi ser honom beblanda sig lika mycket med syndare som med rättfärdiga, och visar dem mycket tålmod och stor kärleksfull fördragsamhet?”

47. Liknelsen om barnen vid marknadsplatsen

[1] Efter detta tal lämnar ärkefariséerna och de renläriga judarna den andre med hans mer måttfulla anhängare, och tar ganska sent landvägen till Kapernaum, ty sjöns vågor gick höga och de litade inte på skepparna fastän dessa försäkrade att det skulle vara tryggt.

[2] Men hela sällskapet, på runt etthundrafemtio personer totalt, som var okunnigt om den rätta vägen, kom inte långt utan hamnade på en plats där en oöverstigligt hög klippa sköt ut mot sjön och gav upphov till enorma bränningar. Alldeles ovanför klippan reste sig en hög och brant bergskedja, över vilken det inte gick att ta sig vidare från denna del av sjön. Och följet hade därför inget annat val än att vandra tillbaka den långa vägen på runt två timmar, och anlände inte till tullindrivaren Kisjonas förgård förrän vid midnatt, i becksvarta natten med regnstorm och åska och blixtar, för att där söka skydd och tak över huvudet, ty hela gruppen var dyblöt in på bara skinnet och helt utmattad. Och tullindrivaren och hans tjänstefolk tog väl hand om dem och gav dem torr inkvartering, vilket de genomblöta i högsta grad uppskattade.

[3] De blöta steg upp ganska sent dagen efter, lite trötta, och torkade sina kläder i solens strålar.

[4] Det var sabbat, men Kisjona och hans husfolk arbetade ändå och utförde sina sysslor likt andra dagar. Och vid middagstid var borden uppdukade med all slags vällagad mat.

[5] Kisjona bjöd även de blöta och trötta, men de tackade inte bara nej utan började klaga och utslunga förbannelser över sådana som skändade och bröt mot sabbaten, ty en rättfärdig jude skulle varken röra vid eller äta någonting före solen hade gått ned – och han tilläts endast dricka tre gånger per dag.

[6] Eftersom de inbjudna återgäldade tullindrivarens vänlighet på detta sätt, vände sig den senare till Mig och frågade: ”Herre! Vad skall man göra med dessa dårar? Jag ville göra gott mot dem men de förbannar mig för det. Säg mig

huruvida Gud lyssnar på dessa dårars förbannelser, till förfång för dessa, som förbannas av dem.

[7] Jag sade: ”Åh jo, men inte till förfång för dem som förbannas av dem, utan för dem, som förbannar. Den som har öron att höra med, låt honom höra. (Matt. 11.15) Jag skall berätta för er hur det i själva verket står till med dem. Tror ni att de iakttar sabbaten för att detta anbefalldes av Moses? Eller tror ni att de fastar på grund av det?

[8] Jag säger er: i deras hjärtan är inte Moses och alla profeterna värda tre stater, utan de vill ses som Arons värdiga efterträdare av folket som betalar tiondet och mycket pengar.

[9] Hur kan Jag beskriva detta eländiga släkte? Är de inte som små barn, som sitter vid marknadsplatsen och ropar ut (Matt. 11.16) till sina lekkamrater: ”Vi sjöng för er, men ni ville inte dansa. Vi sjöng klagosånger, men ni ville inte gråta.” (Matt. 11.17) Men jag menar här inte med sådana små barn fariséerna och de renläriga judarna, utan dessa som är med oss här, ty dessa är de som igår i sina hjärtan ville hålla kvar dessa dårar och gudsförnekare här, och dårarna har hånat dem och Mig. Sjomännen ville ta dem över sjön till Kapernaum eftersom vinden var god, men dessa dårar litade inte på sjömännen. De gick, och en svår storm drev dem tillbaka hit igen. Nu har ni inbjudit dem till middagsmålet, och de förbannar er.

[10] Ni kära små barn som är här inför Mig och sitter vid det sanna livets marknad, Jag säger er: sjung inte längre för dessa dårar, ty de är andligt förlamade och vill därför inte dansa. Bry er inte heller om att sjunga klagosånger, deras hjärtan är stenar och har inga tårar.

[11] Johannes, som vi talade så mycket om igår och som Jag vittnat om på ett högst rättvisande sätt, kom och levde ett sådant strängt liv att han knappt åt något annat än gräshoppor och vildhonung, vilket han mödosamt skaffade sig från jordhålor. Och dessa människor, såväl som andra av samma slags patrisk, sade honom rakt upp i ansiktet att han var besatt av djävulen (Matt. 11.18) som livnärde och underhöll honom om natten.

[12] Och har inte Johannes mer än nog spelat pipa och sjungit klagosånger som ingen före honom? Men se, dessa och många av deras sort ville varken dansa eller gråta.

[13] Nu har genom Mig den sedan länge utlovade Människosonen kommit in i världen. Denne äter och dricker. Och vad säger de nu? Igår hörde ni själva vad de tänkte om Mig när de skrek: ”Se på honom! En frossare och en vindrinkare och därtill en tullindrivares och syndares vän.”

[14] Men Jag säger er: sådan visdom måste rätt bedömas av era barn. (Matt. 11.19) Det sägs att deras egna barn förklarar dem som dumbommar, och så blir visheten, som de serverar oss rätt bedömd av deras barn; men så har också Min blivit, ty dess barn förstår och tar emot denna, och därmed har bägge sorters visdom, den falska och den sanna, blivit tillräckligt rättfärdigade.”

[15] Här stiger fariséerna och ärkejudarna upp och säger till Mig: ”Akta dig, du är fortfarande en jude. Vi har den lagliga rätten att förgöra dig som en ärkekättare, för du vill förstöra Moses och undergräva profeterna. Ve dig om du inte ger upp sådana strävanden. Vi har kejsarens tillåtelse att bruka romersk lag och varje guvernör måste gå med på våra krav.”

48. Herrens uttalande om Korasin, Betsaida och Kaper-naum

[1] Vid dessa hot, steg Mina lärjungar över till Mig och sade: ”Herre. Hur kan Du lyssna på detta? Har du inte tillräcklig makt att förstöra sådan ohyra? Människorna i Sykar jagades bort flera gånger när de försökte sätta sig upp emot Dig, ändå hade Du inte utträttat så mycket i Sykar som i Kapernaum.”

[2] Jag sade: ”Jag skulle naturligtvis ha mer än tillräckligt med makt för det. Men livets Herre behöver inte hålla domstol här, ty efter detta liv kommer ett annat som inte har något slut, varaktigheten är densamma vare sig det är gott eller ont. Och för den eviga tiden avkunnar Jag nu sannerligen en rättvis dom och fördömer alla de städer, i vilka Jag hade utträttat så mycket gott och nu mottager en sådan belöning, som ni just har hört.

[3] Och efter alla Mina predikningar har de inte bättrat sig (Matt. 11.20) och de har förblivit stumma i sina hjärtan över alla Mina gärningar. Därför, ve dig Korasin, ve dig, Betsaida! Om sådana gärningar hade utförts i Tyros och Sidon, hade de i sina dagar omvänt sig i säck och aska! (Matt. 11.21)

[4] Men Jag säger er: i den andra världen skall det på domens dag bli lindrigare för Tyros och Sidon, än för dessa! (Matt. 11.22)

[5] Och du, stolta Kapernaum, som har blivit upphöjd till himlen, skall kastas ner till helvetet! Ty om sådana gärningar hade utförts i Sodom, som har utförts här, hade den staden stått kvar ännu idag! (Matt. 11.23)

[6] Men Jag säger er igen: på domens dag i den kommande världen skall det bli lindrigare för Sodom land än för dig (Matt. 11.24), du stolta, hårda, och övermåttan otacksamma stad! Har Jag helat tusentals av era sjuka och uppväckt era döda, för att ni nu skall förbanna Mig?! Ve dig tusenfaldigt på domens dag på den andra sidan! Där skall du få erfara, vem Han var, som du har förbannat!”

[7] Efter denna Min straffpredikan, fick många en syn och såg hur det skulle gå på domens dag för sådana städer, som nu

hade blivit fördömda av Mig, och såg Min gestalt bland molnen och såg en förbannelse lämna Min mun och träffa de fördömda städerna.

[8] När denna syn hade passerat förbi för de mestadels omyndiga, det vill säga, okonstlade, enkla kärleksfulla människorna av bäge könen, som omgav Mig, föll de ner framför Mig och lovordade och prisade Mig.

[9] Men Jag lyfte Mina händer över dem, välsignade dem och sade. ”Också Jag, som människa, prisar Dig, Fader och Herre över himmel och jord, för att Du har dolt detta för de världsligt visa och klipska och uppenbarat det för de omyndiga. (Matt. 11.25) Det är sannerligen välbehagligt för Dig och Mig, helige Fader. (Matt. 11.26) Ty det Du gör, det gör också Jag, eftersom vi från evighet ju har varit En. Jag var aldrig någon annan än Du, helige Fader och det som är Ditt, har också varit Mitt från evighet.”

[10] Vid dessa sista ord började alla gripas av en stor fruktan. Ty tills nu fanns det många lärjungar i Mitt följe, som inte hade haft några som helst tvivel om Min gudomlighet, men ändå var det precis dessa, som greps av den största fruktan.

49. Uppväckandet till evigt liv

[1] Natanael, som så att säga blev talesman för dem som lämnades kvar - eftersom han utan att ha blivit kallad av Mig, nedtecknade ett evangelium på det grekiska språket, som han behärskade och detta var faktiskt mer omfattande än alla andras, som befattat sig med detta - kom över till Mig helt skräckslagen, och sade: Herre! Du allsmäktige! Även jag fick synen och såg de mest fasansfulla saker, så att inte ens griffel-stiftet kunde hindra att mig från att bli rädd. I min djupaste kärlek till Dig, Du evigt helige, ber Jag Dig att säga mig om detta på fullt allvar kommer att äga rum på den andra sidan, såsom jag och många andra såg det?”

[2] Jag sade: ”Frukta inte, ty du har inget att frukta! Den som lever och handlar som dig skall på den andra sidan, som också redan här, väckas upp till evigt liv. Och domens dag för alla dessa infaller just när de uppväcks till evigt liv, antingen här eller på den andra sidan.

[3] Alla bör därför sträva efter att redan här bli väckta, ty den som redan är väckt i sitt kött kommer varken att se eller känna eller smaka köttets död och hans själ kommer inte att fyllas av bekymmer.

[4] Men ve dessa och alla senare motståndare till Min ordning. Sannerligen, dessa skall tusenfalt känna vem Han var som de försökte motsätta sig, och tynga ner Honom och Hans vittnen med alla möjliga slags förbannelser.

[5] Jag kan sannerligen säga och göra så, ty till er säger Jag: Allt har Min Fader givit Mig. Men ingen känner Sonen, som är Jag, förutom Fadern. Och just därför känner ingen Fadern, förutom Sonen och den som Han vill uppenbara Honom för.” (Matt. 11.27)

[6] Natanael säger: ”I så fall känner inte ens vi, Dina mest trofasta lärjungar, Dig på långt när, även om Du redan har avslöjat mycket för oss om Dig Självt och vem Du är?”

[7] Jag sade: ”Ni känner Mig visserligen i den mån som Jag Självt har uppenbarat och visat Mig för er. Ändå fattas det er

fortfarande mycket. Först när ni erkänner Fadern kommer ni också helt och fullt att erkänna Mig, och detta kommer att ske när Jag har stigit upp från jorden till Min himmel. Därifrån skall Fadern hämta upp er till Mig, som Jag nu tar er till Fadern. Och den som Fadern inte hämtar upp, han skall inte heller komma till Mig, Sonen. Sannerligen säger Jag er: vid den tiden måste alla själva lära sig av Gud, vem Sonen är. Och den som inte undervisas av Gud kommer inte till Sonen och får inte evigt liv genom Honom.

[8] Men Sonen är inte strängare än Fadern, ty det som görs genom Faderns kärlek är detsamma som görs genom Sonens kärlek, och precis som Faderns kärlek är Sonen, så är Sonens kärlek också Fadern.

[9] Men Sonen talar till er såväl som till alla människor: Kom till Mig ni alla ni, som sliter ont och nedtyngs av tunga bördor, så skall Jag vederkvicka er. (Matt. 11.28)

[10] Ta på er Mitt ok, lär av Mig hur ni ska bära det och gör som Jag gör – ty Jag är mild och har ett ödmjukt hjärta – då skall ni finna vila och all rädsla skall vika hädan. (Matt. 11.29)

[11] Ty Mitt ok är mildt och Min börda är lätt, ty Jag vet vad ni kan åstadkomma.”(Matt. 11.30)

50. Herren visar upp och tar itu med fariséernas ondska

[1] Lärjungarna lugnades av dessa ord, medan fariséerna och ärkejudarna började fråga sig vad det var de hade sett, och hur de kunde ha blivit så påtagligt uppskakade.

[2] De som tillfrågades berättade emellertid samstämmigt vad de hade sett. Då började fariséerna att bli misstänksamma och frågade ut varandra och sade: ”Hur kan en trollkarl framkalla en uppenbarelse endast för vissa men inte för andra? Varför såg bara de som följer Honom, men inte vi? Om vi, som Mose trofasta följare, fördöms (att döma av uppenbarelsen), och i vilken mån, av Honom som också ger sig ut för att vara jude, då vore det från Hans synvinkel mer tillrådligt att visa oss synen, skrämma oss och göra oss till lärjungar. Men Han är klyftig nog att inte göra ett skådespel inför oss, av rädsla för att vi skulle genomskåda Honom och kalla detta vid dess rätta namn, och därigenom öppna ögonen på många av Hans följare, som då ser vem deras högt prisade Mästare är. Vi kommer att bli tvungna att vidta mer effektiva åtgärder mot denne alltmer hotfulla människa, annars växer han oss över huvudet, och gör så att romarna kommer och förgör var och en av oss.”

[3] Jag säger med hög röst till dem: ”För detta har ni varit mogna länge och det skulle bara krävas ett ord från Mig till överbefälhavaren så skulle ni i övermorgon hänga från skampålen i tusental! Tror ni att Jag inte känner till era hemliga sammansvärjningar mot kejsare Tiberius? Åh, på intet vis! Jag vet dagen och timmen och hur den överenskomna signalen för hela Judéen, Galiléen och inom Jerusalems murar kommer att se ut! Men Jag säger er att det kommer att gå riktigt illa för er när det gäller detta. Och ståthållare Pontius Pilatus, som svingar ett skarpt svärd, skall ge er er belöning för era bekymmer utanför Jerusalems murar, och Herodes får mycket att stå i för att återfå ståthållarens gunst!

[4] Vidta för all del, i er ytterst stora blindhet och ondska, mer effektiva åtgärder mot Mig och Mina lärjungar så vet Jag också vad Jag före Min tid skall göra mot er!

[5] Johannes kallade er för ormyngel och huggormar! Jag har ännu aldrig givit er ett sådant namn, men nu ger också Jag er detta namn och skriker till er: ”försvinn!”, annars låter Jag björnarna komma ut från skogen att göra mot er vad som på Elishas tid* gjordes mot de lösdrivande pojarna, som bespottade denna profet! Ty för er har den sista gnuttan av barmhärtighet försvunnit från Mitt hjärta.

[* Finns beskrivet i 2 Kung 2:23-25]

[6] Om ni endast på något sätt hade hädat mot Mig, skulle Jag förlåta er. Men ni förhävde er och gick till angrepp mot Min Ande, som kallas Kärlek och är Min Fader för evigt, och denna synd kommer inte att förlåtas er, varken här eller på den andra sidan! Försvinn därför härifrån så att Jag kan tillbringa de återstående få dagarna med Min vän Kisjona, utan att antastas mera!

[7] En farisé säger: ”Vi får inte låta Dig försvinna ur sikte, eftersom vi har blivit satta att bevaka Dig av vår överordnade.”

[8] Jag säger: ”Ja, ni bevakar Mig som vargar runt en fårskock. Men om ni framhårdar i era föresatser, skall Jag genast låta björnar komma efter er från bergen och låta dem övervaka och tukta er!”

[9] I det ögonblicket hörs ett kraftigt vrål, som från många björnar, från de närliggande bergen. När de hörde detta, tog fariséerna och ärkejudarna snabbt sin tillflykt till sjön, besteg snabbt fiskebåtarna och sköt ut dem från stranden. Men en kraftig motvind driver dem tillbaka till stranden, där några björnar här och där kan ses. I nästan två timmar kämpar de mot vinden som envist driver dem tillbaka mot stranden varje gång de avlägsnar sig med några meter då vinden av och till mojar. Efter två timmars förtvivlad kamp mot vinden och sjön, kommer till slut ett större skepp, som tar upp de förtvivlade och som nästan kollapsat av utmattning och seglar iväg med dem och detta i en mäktig storm, som när som helst hotar att sluka skeppet. På detta sätt plågas de hela dagen och hela natten, och når inte fram till Kapernaums kust förrän vid

middagstid nästföljande dag.

[10] Där frågas de grundligt ut av sina överordnade om vad de hade sett, hört och upplevt. Men de är stumma och vågar inte tala, ty de hade fått en betydande respekt för Mig och vågade för tillfället inte företa sig någonting mot Mig.

51. Bergets skälvande svar och dess effekt

[1] De överordnade i Kapernaum utsåg emellertid andra och skickade iväg dem efter Mig. Men även dessa fick kämpa mycket mot stormen, ty det var nästan i början på hösten, som kallades hundens dagar och vid denna tid stormade det alltid i Galiléen, och mer så på sjön än på land. Först den femte dagen kom de så fram till platsen där Jag uppehöll Mig och begärde att få tala med Mig. Men Jag tillät dem inte detta, eftersom Jag visste vad de hade för ärende, och lät dem få veta att Jag skulle bli kvar ännu längre och sedan besöka närliggande platser och att de måste hålla tyst annars skulle det gå illa för dem!

[2] Men just då var det dagen efter sabbaten, det som idag är söndag, och en ytterst klar och vacker dag som sådan, och Kisjona kom fram till Mig och föreslog för Mig och alla närvarande, att vi skulle bestiga ett väldigt högt närliggande berg.

[3] Detta var ett ännu icke namngivet berg. Eftersom vetenskapen om jordytans utseende vid denna tid ännu var i sin linda så hade därför de flesta berg, dalar, platåer, sjöar, bäckar och mindre floder inga allmänt kända namn, utan endast de namn, som de givits av människor, som bodde runt omkring. Det största problemet hade man alltid med att namnge berg.

[4] Berg som inte var friliggande, såsom Tabor, Libanon, Ararat eller Sinai, utan hängde samman med en stor och vidsträckt bergskedja, hade vanligtvis inga egna namn, förutom ett lokalt och tillfälligt namn, inte sällan benämnt efter någon förmögen ägare av bergslandskapet, som lät sina hjordar beta där. Om egendomen skiftade händer, namngavs ett sådant berg istället efter sin nya ägare. Och så var det med detta berg som - eftersom det tillhörde tullindrivarens egendom och egentligen snarast tillhörde Grekland (det vill säga politiskt som en romersk provins) - blev uppkallat efter sin ägare.

[5] Det var därför som den här platsen var en viktig tullstation, belägen på gränsen mellan Galiléen och Grekland, ty därifrån ledde en tämligen väl stenlagd åsnestig från Galiléen till

Grekland, vilken användes av tusentals olika handelsmän, som transporterade sina många varor med kameler, mulor och åsnor.

[6] När de nyanlända fariséerna hörde att vi just skulle bestiga det höga berget, frågade de Kisjona om de fick lov att ansluta sig till sällskapet. Kisjona sade: ”Om ni hyser eller kan hysa välvilja, då är detta berg, som tillhör mig helt och hållet och som har en utsträckning på längden på tjugo timmars resa och fem timmars på bredden, rymligt nog för er också. Men eftersom det finns fientliga spioner för prästerskapet i Kapernaum och Jerusalem och eftersom jag - som grek och nu brinnande anhängare till denna, enligt min övertygelse, enda heliga läran av denne helige Mästare bland mästare - inte kan förstå hur jag alls skall kunna nyttja er, bör jag till varje pris undvika ert sällskap. Fråga ert hjärta. Om detta är rent, så får ni följa med. Är det orent, så är det bäst att ni genast återvänder dit ni kom ifrån.”

[7] **Fariséerna säger:** ”Vi är rena och bär inte på någon falskhet i våra hjärtan. Vi bekänner oss till Moses och är judar, såsom också Jesus är jude, och kan inte förstöra Mose lag. Men eftersom det från alla håll och kanter florerar enorma rykten kring Hans gärningar och lära, måste vi vara mycket uppmärksamma på att Hans lära och gärningar inte går emot Mose lära. Om de bekräftar Moses och profeterna, då skall vi godta dem, men om de står i motsättning, så säger det sig självt att vi måste vara emot dem.”

[8] **Tullindrivaren säger:** ”Så som ni just talade, så talade också era förfäder till profeterna och stenade dem sedan som gudsförnekare. Och såvitt jag vet så var det endast några få som inte stenades. Ändå lyfter ni vid varje tillfälle fram profeterna och skryter om dem. Ändå var era förfäder precis som ni är och ingen av er är en hårsman bättre än era förfäder, som stenade profeterna. Därför litar jag inte på er inför denne helige Profet bland profeter.

[9] Ni kallar visserligen er själva för bekännare av Moses, men i era gärningar är ni längre från Moses än denna jord är från

himlen. Skärskåda därför er själva om ni är värdiga att bestiga detta mitt berg tillsammans med oss.”

[10] Jag säger till Kisjona: ”Låt dem följa med! När det blir för mycket för dem, så kommer de visserligen att vända tillbaka, ty ingen av dem har ännu bestigit ett berg. Kanske skall detta höga bergs rena luft rena deras hjärtan något.”

[11] Kisjona var nöjd med det och vi startade vår vandring uppåt, med alla försiktighetsåtgärder vidtagna.

[12] Och de fem döttrarna saknades inte heller och de var som fågelungar omkring Mig, och frågade Mig allt möjligt om den ursprungliga skapelsen och hur sådana berg skapats. Och Jag förklarade allt för dem efter deras förmåga att förstå. Även de många lärjungarna, såväl som den stora folkmassan, som följde oss, lyssnade på våra diskussioner, till deras förtjusning.

[13] Men Natanael, som var den, som var mest tagen av Min gudomlighet, talade av och till till berget, och sade: ”Åh du berg, känner du vem det är, som sätter Sin fot på dig?” Och varje gång Natanael ställde en så upphöjd fråga till berget, så kunde alla förnimma hur berget skälvde.

[14] Men fariséerna blev mycket uppskrämda och började försöka förmå människorna att inte våga sig högre upp, eftersom detta kunde vara ett uråldrigt heligt berg, som ingen ovärdig fick beträda, på det att berget annars skulle börja skälva och visa sitt ursinne och fördärva för alla på grund av en ovärdig!

[15] Men människorna sade: ”Då är det bäst att ni själva vänder tillbaka, ty detta berg, som vi ofta har bestigit, har ännu aldrig skälvt.”

[16] Då började fariséerna knorra över folket. Och berget skälvde åter när fariséerna knorrade, varför dessa vände om och sprang så fort de bara kunde ner från berget tillbaka till det öppna landskapet, varvid vi blev av med de tröttsamma följeslagarna.

[17] Vi fortsatte sedan stillsamt vår vandring och nådde mot kvällen Kisjonas vidsträckta gård uppe vid i fjällen, där vi också slog läger för natten. På grund av att kvinnorna blivit

helt utmattade, gav vi oss först på den andra dagen av för att bestiga det här bergets högsta topp, från vilken man hade en fantastiskt vacker och vidsträckt vy över hela Judéen, Samarien, Galiléen och en stor del av Grekland.

52. Den andliga världen

[1] Vi tillbringade en dag och en natt på toppen och njöt av mycket, som var storslaget och förunderligt.

[2] Det fanns naturligtvis ingenting att förundras över för Mig ty inom Mig ligger – och måste ligga – den ursprungliga orsaken till alla oräkneliga fenomen och händelser. Men för alla dem, som var med Mig var det ett stort och gränslöst överflöd av alla härliga och förunderliga saker.

[3] För det första, den ytterligt vackra och vida utsikten, som fick oss att stirra oss blinda på denna hela dagen. För det andra, när solen hade gått ner lät Jag människornas inre syn öppnas, så att de kunde se in i den stora andliga världen.

[4] Så förvånade alla blev över att ovanför jorden se en hel värld fylld av varelser, som lever och handlar där, och mycket vidsträckta, högst behagfulla områden och platser, som fram emot midnatt gav ett väldigt övergivet och sorgligt intryck.

[5] Jag bad emellertid i hemlighet alla andar att hålla tyst om Mig.

[6] Många av lärjungarna diskuterade livet efter den fysiska döden med andarna, och andarna gav dem handgripliga bevis på att det efter den kroppsliga döden fortfarande finns ett annat och mer fulländat liv och hur detta är beskaffat.

[7] Även Kisjona sade: ”Nu är alla mina önskningar uppfyllda. Jag skulle ge hälften av allt jag äger och av detta berg, vilket står på min jordiska egendom, om jag bara kunde få hit några av de främsta saduccéerna och esséerna, som inte tror på ett liv efter den kroppsliga döden. Hur skönt skulle det inte vara att se dessa visa män slå sina pannor fullkomligt blodiga mot den andliga världen! En gång i tiden var jag själv helt hänförd av deras läror, men gav så småningom upp dessa efter att en högst besynnerlig uppenbarelse av min avlidne far lyckligtvis fått mig på bättre tankar.

[8] Det är märkvärdigt. Man kan sannerligen umgås och samtala med dessa varelser som med sina likar. Men det som förvånar mig är att man - bland så många andar, av vilka jag

personligen känner igen vissa väldigt väl - inte kan se någon patriark, profet eller kung.”

[9] Jag sade: ”Min käre vän och broder, dessa är lika levande som de i andevärlden, men för att de inte skall föräras en form av gudomlig vördnad av miljoner och åter miljoner andar, hålls de isolerade från andra andar på ett speciellt ställe, som kallas Limbo ¹, där de helt och fullt förväntar sig att just under denna tid släppas fria av Mig för att sedan installeras i Mina änglars ursprungliga bonings himmel – vilket förvisso skall äga rum inom kort.

[10] På samma gång utgör emellertid dessa patriarkers, profeters och rättfärdiga kungars andar en slags vaktstyrka mellan själva helvetet och den andliga världen, för att förhindra helvetet från att förmörka, förorena och leda dem vilse.

[11] Satan tilläts förvisso att då och då vandra i den materiella världen för att ställa till med ofog, men tillträdet till denna andliga värld är för evigt förseglad för alla djävlar. Ty där det verkliga livet en gång har tagit sin början, där förblir döden avlägsen för evigt. Satan, djävul och helvete är domar och sålunda döden själv och har därför inget att göra i Livets Rike längre. Förstår du verkligen detta?”

[12] **Kisjona säger:** ”Herre, jag förstår så gott detta nu låter sig göras och i den mån som Din nåd tillåter detta. Men det finns naturligtvis en enorm mängd under ytan, som jag förmodligen kommer att begripa fullt ut, först när jag en gång själv blir bosättare i denna dystra snarare än vänliga värld. I riktning mot morgonsol och middagssol ser denna andevärld ytterst vacker och vänlig ut, men mot kvällen och midnatt ser den eländigare och sorgsnare ut än den vidsträckta öknen, där en gång det mäktiga Babylon var beläget. En sådan syn förstör morgonens och middagens behag.

[13] Jag sade: ”Du har rätt. Det är verkligen som din känsla säger dig. Men andarna, som du nu ser i hundratusental, ser

¹ Boningen för de rättfärdiga själar som levde innan Jesu Kristi ankomst

inte kvällen och natten på det sätt som du gör, ty en ande kan vid varje given tid endast se det som svarar mot hans innersta.

[14] Eftersom varken kvällen eller natten emellertid svarar mot deras innersta, ser de varken kvällen eller ännu mindre natten. Först när de en gång fullständigt blir som Mina änglar, kommer de att kunna se allt såsom du gör nu.”

[15] **Kisjona säger:** ”Herre, detta är något dunkelt, och jag förstår det fortfarande inte, men jag gissar att det för närvarande inte är nödvändigt. Men eftersom Du, åh Herre, nu är så generös med dessa underbara uppenbarelser, vad sägs om att, bredvid dessa oräkneliga andar, visa oss några änglar? Jag har hört så mycket om ärkeänglar, keruber, serafimer och har läst så mycket i skriften och gjort mig alla slags föreställningar om dessa, vilka troligtvis var högst oriktiga och därmed falska. Åh Herre, du kunde nu sörja för att jag får en riktig föreställning, om det vore Din heliga vilja.” **De fem döttrarna som ständigt var runt omkring Mig bad Mig också om det.**

[16] **Men Jag sade:** ”det tänker Jag göra, men inte förrän efter denna jords midnatt. Men fortsätt nu att tala med andarna, men røj bara inte Min närvaro här för dem.”

[17] **Med ett sådant löfte var alla nöjda och längtade efter att midnatt vore förbi.**

53. Tre andar från månen talar om världen på månen

[1] Men Kisjona, som kunde en gnutta astronomi, började utifrån stjärnornas placering beräkna huruvida midnatt ännu var förbi. Ty vid den tiden var det fortfarande långt till dagens klockor varför man använde sig av visserligen opålitliga beräkningar av stjärnornas placeringar.

[2] Kisjona säger efter en stund: ”Enligt mina beräkningar bör midnatt ha passerats nu?”

[3] Jag säger: ”Min vän, dina beräkningar duger inte till någonting, eftersom vi ännu har en timma kvar till midnatt. Därför är det bättre att inte göra beräkningar, ty stjärnorna rör sig på ett helt annat sätt än du tror. Din beräkning är till och med felaktig i sig själv och därför är det inte troligt att du utifrån stjärnornas läge och rörelse kommer fram till när det är midnatt. Människor som kommer att gå i land med detta måste först födas, och än är denna tid inte inne på långt när.

[4] Men efter olika samtal blev det ändå midnatt och halvmånen steg upp. Kisjonas döttrar frågade Mig hastigt vad månen i själva verket var och hur den kunde tillta och avta på det viset.

[5] Men Jag sade till dem: ”Mina älskade döttrar, alldeles bakom er står tre andar från månen. Fråga dem! De kommer att berätta exakt vad månen är och hur den ständigt ändrar sitt ljus, och ibland förlorar det helt och hållet.”

[6] Nu frågar den äldsta genast de tre andarna om månen och dessa säger: ”Min sköna, att du frågar oss om månen är som att vi frågar dig om jorden, som du bor på. Även om du inte vet varför det är mörkt på jorden just nu, så frågar du inte om det. Hur kan du fråga om månen, som är så mycket längre bort från dig än jorden, som bär dig?”

[7] Ty se, vår måne är en värld, precis som din jord. Din jord är rund som en glob och det är vår också. Din jord är till hälften upplyst av den stora solen, det är vår måne också. För dig varar natten i genomsnitt tretton av dina korta timmar och ungefär samma för dina dagar. Men på månen varar en natt

och en dag vardera lika länge som fjorton dagar och nätter på din jord. Och detta förklarar månens ständigt förändrade fas, sett från din jord – och detta är en stor skillnad mellan månen och din mycket större jord.

[8] Men det finns en annan stor skillnad mellan din jord och månen, och den består i att månen endast är bebodd av varelser som mig på den ena sidan, som inte är synlig för dig, emedan din jord är beboelig och mestadels bebodd överallt.

[9] Åh, livet på månen är inte lika välsignat som på din jord. Där råder intensiv köld och mycket outhärdlig hetta, stor hunger och inte sällan brännande törst. Ha därför ingen längtan efter den lilla men ytterst svåra världen, på vars fält inget vete eller majs växer, och ännu mindre vin.

[10] Men på den sidan, som du alltid kan se, bor inga köttsliga varelser, varken djur eller människor, utan olyckliga, hjälplösa och nästintill hjälplösa andar. Och nu vet du så mycket som du behöver veta.

[11] Men ha ingen önskan att lära dig mer om månen, ty sådan kunskap skulle till slut göra dig väldigt olycklig!

[12] Förbliv i kärleken och släpp taget om all visdom, ty det är bättre att äta vid kärlekens bord, än att slicka i sig den knappa daggen från månens visdoms-stenar.”

[13] Efter denna beskrivning avlägsnar sig de tre andarna från månen, och döttrarna frågar Mig förtroligt om det såg ut så på månen, som de tre mån-andarna hade berättat.

[14] Och Jag sade: ”Ja, Mina högst älskade döttrar, just så är det och ibland ännu mycket värre. Men låt oss nu alla lämna månen åt dess färd och titta i riktning mot morgonsolen.

[15] Jag skall nu dra samman många änglar från himlen och ni skall se dem komma därifrån. Rikta därför era ögon dit.”

54. De tolv apostlarnas återkomst

[1] Alla riktade nu sina blickar mot öster där det blev ljusare och ljusare i takt med den uppstigande solen – självfallet endast för den inre synen, fastän även det köttsliga ögat blev påverkat.

[2] Efter att det blivit stadigt ljusare i öster framträder en liten stund senare till slut gestalter i perfekt mänsklig form, vilka lyser starkare än solen och vilka flyter genom luften emot oss. Men i ljuset av dessa tre änglar, som på grund av sin fasthet och ljus är allmänt kända som ”keruber”, blev den andliga världen nästan fördunklad, och andarna såg ut som en diffus dimma, som svävade runt bergstopparna.

[3] När de tre keruberna hade kommit mitt ibland oss, dämpade de sin utstrålning en aning och kastade sig ner framför Mig, och sade: ”Herre! Vem i alla eviga, oändliga himlar är värdig att se Ditt heliga ansikte? Till Dig allena all ära i evighet och oändlighet!”

[4] Men Jag sade till dem: ”Dölj er själva och skynda ner till en plats där Mina tolv budbärare väntar. De har fullgjort Min vilja och det är tillräckligt. Hämta dem därför och för hit dem.”

[5] I detta ögonblicket beslöjade sig de tre änglarna, avlägsnade sig snabbt och hämtade inom en kort stund de tolv utskickade till Mig på bergstoppen.

[6] De tolv, förutom Judas, var uppfyllda av glädje för att nu på detta mirakulösa sätt ha blivit förda till Mig från långt avstånd.

[7] Endast Judas sade: ”Jag betackar mig för sådana färder för all framtid. Denna varade förstås bara några ögonblick, men jag var rädd och så var det luftdraget!”

[8] Änglarna hade emellertid endast låtit Judas få känna detta, medan de övriga elva inte kände någonting alls av detta.

[9] Denna begivenhet levde sedan kvar länge i folkmun, nämligen att de tolv apostlarna fördes till Mig på berget från långt avstånd av de tre änglarna.

[10] Många uppe på berget började icke desto mindre att känna fruktan, och sade: "Vid himlen, det som händer här är för mirakulöst, det är nästan outhärdligt!

[11] Medan andra sade: "Detta kan endast Jehova Självt åstadkomma."

[12] Men de tolv berättade mycket om vad de hade upplevt på den korta tiden.

[13] Jag befälde emellertid de tre änglarna att skaffa fram tillräckligt med bröd och vin, eftersom de tolv var hungriga och törstiga efter att inte ha ätit och druckit på hela dagen. Och änglarna gjorde genast vad Jag hade befallt dem, och tog fram tillräckligt med bröd och vin. De tolv tog bröd och vin och åt och drack vad de behövde och blev styrkta.

[14] De fem döttrarna ville emellertid provsmaka sådant bröd och vin och bad Mig om det. Men Kisjona bannade dem för att vara glupska, och sade: "Att vara glupsk är också en synd. Därför är självförnekelse i allt nödvändigt, annars kan ingen människa bli dygdig, utan vilket det inte kan finnas något liv."

[15] Men Jag sade: "Min vän, låt denna dina döttrars synd för alltid bli dem förlåten, ty synder som i princip inte är några synder är lätta att förlåta. Dina döttrar är i själva verket hungriga och törstiga, och bröd och vin finns i överflöd för alla här. Och låt därför alla avnjuta det efter sitt behov, när de mest behövande tolv har blivit styrkta."

[16] Detta gjorde Kisjona och hans fem döttrar fullkomligt tillfreds. Varpå Jag bad de tolv apostlarna att i all hast dela ut bröd och vin, och de gjorde genast detta.

[17] Allt som allt var det den här gången ungefär åtta hundra personer på berget, som hade en mycket rymlig topp, med en flat klippa som var ungefär tio meter hög och som sköt ut från denna, och som också var väldigt lätt att klättra upp på från söder.

[18] Alla åt och drack och blev mätta, och berömde och prisade Mig för att så mirakulöst ha blivit styrkta. Och Kisjona talade ner från den nyss nämnda klippan, vilken han hade klättrat upp på:

[19] ”Lyssna på mig, vänner och bröder! Vi känner till skriften från Moses ända fram till vår tid, och även böckerna om ”Jehovas Krig”, som nämns av Moses och många andra profeter, vilka vi erhöll från Persien och läste översättningarna av, eftersom de erkändes av många visa män. Men av alla mirakler som beskrivs däri, är inte ett jämförbart med vad som nu äger rum framför våra ögon. Detta har aldrig tidigare skådats vare sig i Israel eller i hela världen. Vem är det därför som Han måste vara, som utför sådana gärningar, som förvisso ingen förutom Gud kan utföra?

55. Skillnaden mellan vetenskap och tro

[1] Efter dessa ord kallar Jag ner Kisjona från hans tio meter höga predikstol, och säger till honom i enskildhet: ”Håll tills vidare tyst om detta och røj Mig inte i förtid! Ty det finns många här som ännu inte har nått din mognadsgrad och de får ännu inte få klart för sig vem Jag faktiskt är annars blir deras andliga frigörelse under dom, från vilken sådana själar därefter knappast någonsin skulle kunna resa sig.

[2] Det är fullt tillräckligt att många nu börjar få en föraning om vem Jag är, och de flesta tar Mig för en stor profet och några för Guds Son – vilket Jag nu är till Mitt yttre. Mer än detta skulle för tillfället vara till mycken skada. Därför låter vi dem också just nu tycka och tro detta, och du får inte ge ut mera om Mig än så.”

[3] **Kisjona säger:** ”Ja, Herre, så är det förvisso, men jag är också människa. Att inte bara tro utan minsta tvivel, utan att rakt igenom bli helt uppfylld av vetskapen om vem Du är, vore inte det också en dom över min själ?

[4] Jag säger: ”Dig har Jag förberett genom ord och undervisning. När Jag kom till dig för några dagar sedan tog du Mig för en väldigt klok och mycket förnuftig läkare, och när du såg Mig utföra ovanliga handlingar, började du ta Mig för en profet genom vilken Guds Ande verkade. Men du är en man som är väl bevandrad i alla läroskolor, och du drevs att ta reda på hur Jag hade uppnått en sådan fulländning. Sedan uppenbarade Jag för dig vad människan är och vad som finns inom henne, och dessutom vad människan kan bli när hon fullt ut har förstått sig själv, och därigenom uppnått sin andes mest fulländade frihet att leva ut.

[5] Men sedan visade Jag dig också att Gud Självt är en Människa och det är därför som du också är en människa – liksom alla varelser som dig. Och sedan visade Jag dig i hemlighet att Jag Självt är den Människan och att varje människa är kallad att bli och för evigt vara det Jag Självt är. Du blev förvånad, och visste från och med då vem Jag är.

[6] Och se, detta var en avsiktlig förberedelse av din själ och ande, så att du nu utan att skadas kunde se Mig skapa en jord, eller människor utav stenar. Ty du har frivilligt godtagit, och detta på ett helt vetenskapligt sätt, att Gud kan vara en Människa och att en människa kan vara en gud. Och därför kan det inte längre förvirra din själ och ande att fullkomligt förstå att Jag ensam är den Ende Sanne Guden och från evighet Skaparen av alla saker.

[7] Men det förhåller sig helt annorlunda med andra människor, som på det hela taget inte är mottagliga för den vetenskapliga ansatsen. Dessa har bara tro och ytterst liten förståelse.

[8] Själens tro är dock närmare livet än det mest fulländade intellekt. Om tron emellertid är en framtvängad sådan blir den därigenom genast också en boja för själen. Men om tron sålunda är fjättrad, så kan det inte bli tal om andens utveckling inom denna.

[9] Men i det fall intellektet först kom till insikt om vad som var rätt, som i ditt fall, förblir själen fri och tar till sig intellektets förståelse i den mån, som den kan tolerera och smälta denna.

[10] Och en äkta, fullkomlig och levande tro utvecklas alltså genom ett rätt utbildat intellekt, från vilken anden inuti själen tar emot den rätta näringen, och ständigt blir starkare och mäktigare, vilket kan förnimmas av varje människa vars kärlek till Mig och till nästan ständigt blir starkare och mäktigare.

[11] Men, som redan nämnts, eftersom människans intellekt ganska ofta är underutvecklat har människan endast tron, vilket i dess begränsade tillstånd endast är lydnad under hjärtat och dess vilja, så att säga. Och en sådan måste behandlas med försiktighet, så att denna inte blir förstelnade vanföreställningar, eller landar i de gräsligaste villospår, såsom tyvärr endast alltför uppenbart är fallet med alla hedningar och andra i denna tid.

[12] Och nu förstår du varför Jag bad dig komma ner från klippan tidigare, när du hade för avsikt att röja Mig för

människorna. Därför att ingen blind bör leda någon annan, utan hellre en med ett skarpt intellekt, annars faller bägge ner i avgrunden.

[13] Jag säger er, var flitiga och skaffa er ordentliga kunskaper om allting. Undersök allt ni stöter på och ta vara på det som är gott och äkta så blir det lätt för er att begripa vad som är sant och att ge liv till den tidigare döda tron, och göra denna till en livets sanna lykta.

[14] Jag säger er och därmed också till alla: om ni vill dra nytta av Min lära i era liv, så måste ni först förstå den och först därefter handla i enlighet med sanningen.

[15] Såsom er Fader i Himlen är fullkomlig, så måste även ni vara fullkomliga, annars kan ni aldrig bli Hans barn.

[16] Ni har läst Matteus skrift och därigenom Min bergspredikan; där lärde Jag lärjungarna att be och detta med att åkalla "Vår Fader".

[17] Den som ber en sådan bön i sitt hjärta, men inte förstår den rätta betydelsen av den, är som en blind som lovprisar solen, men trots dess mäktiga ljus inte kan se eller göra sig en föreställning om den. Han syndar naturligtvis inte genom detta, men det är i realiteten till ingen nytta för honom, ty han lever fortfarande kvar i samma mörker.

[18] Om ni därför verkligen vill utbilda ett mänskligt hjärta för livet, så glöm inte att intellektet måste utvecklas på ett tillbörligt sätt, annars gör du honom till en blind soldyrkare, vilket är till ingen nytta."

56. Moses redogörelse för skapelseakten

[1] Efter detta klargörande tal, om vilket Kisjona sade att det inte gav rum för fler frågor, började det gry i öster för den kommande dagen. Och på bergstoppen, där vi hade det ganska behagligt, smög en bister morgonbris in, varför Kisjona föreslog att vi skulle ta oss ner till närmaste bergshyddan tills solen hade stigit upp på himlen.

[2] Jag sade: ”Bry er inte om det. Den lätta morgonfrosten på denna topp kommer faktiskt inte att skada någon, utan snarare vederkvicka allas lemmar. Dessutom varar den inte särskilt länge och det måste så vara, ty annars skulle en viss slags andar, som inte beskrivs närmare här, ge upphov till dåligt väder under dagen, om de inte förhindrades från att komma upp till ytan av de mäktiga fredsänglarna.”

[3] Kisjona nöjde sig med detta och vi dröjde oss kvar på bergstoppen ända tills det blev middag. Efter middagstid tog vi oss emellertid ner till boskapsgården på berget igen, där vi stannade ytterligare två dagar, och diskuterade vitt och brett om vilket ansvar människan har för sitt liv, vad jorden och stjärnorna var för någonting och alla andra slags frågor.

[4] Mycket av detta skulle de mörkare judarna och fariséerna, som blivit kvar hos Mig, fortfarande inte hålla med om, men dessa protesterade inte mot någonting. Ty dessa judar och fariséer, som redan den första dagen av Mitt besök i tullindrivaren Kisjonas hus hade vänt sig till Mig, var i själva verket mera vakna och bättre andar och nyktrare tänkare och hade redan höga tankar om Mig och tog emot Mitt Ord som gudomligt. Dessa skall därför inte jämföras med de som drevs tillbaka till Kapernaum, och inte heller med dem, som fyra dagar tidigare hade drivits ner till slättlandet på grund av bergets skalv.

[5] Men även om de ovannämnda bättre judarna och fariséerna redan tillhörde Mina ganska beslutsamma efterföljare, så ryckte de på axlarna åt vissa av förklaringarna till jordens verkliga och gradvisa skapelseakt och allting i och på denna,

såväl som oräkneliga andra himmelska kroppar, och de sade till sig själva: ”Är inte detta raka motsatsen till Moses? Var finns de sex skapelsedagarna och var finns sabbaten under vilken Gud vilade? Vad finns då Mose redogörelse för skapelseakten av allt det som utgör alla världens delar? Om nu mirakelgöraren från Nasaret ger oss en helt annorlunda lära, som gör Moses förlegad, vad skall vi då säga om det? Men om Han gör sig av med Moses, så gör Han sig också av med alla profeterna och till slut även med Sig Själ, ty om det inte finns någon Moses, då är inte heller profeterna någonting, och därför inte heller den förväntade Messias, som Han ger sig ut för att vara.

[6] Men i grunden är denna lära korrekt, och skapelsen kunde utan tvekan ha gått till så som Han nu beskriver, snarare än så som Moses berättat.

57. Skapelsens första dag

[1] Jesus: ”Står det inte skrivet: ”I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Jorden var öde och tom, djupet täcktes av mörker och en gudsvind svepte fram över vattnet*.

[2] Gud sade: ”Varde ljus!” Och ljuset blev till. Gud såg att ljuset var gott, och han skilde ljuset från mörkret. Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Det blev kväll och det blev morgon. Det var den första dagen.

[3] Se, dessa är Mose ord. Om ni skulle ta dessa ord i dess materiella betydelse måste ni vid första anblicken genast se hur orimligt detta är, vilket med nödvändighet måste skjutas i förgrunden.

[4] Vad betyder i själva verket himmel och jord, om vilka Moses säger att allt skapades i begynnelsen? Himlen betyder det andliga och jorden det materiella i människan. Hon är fortfarande öde och tom – som i ert fall. Vattnen betyder er bristfälliga kunskap om alla ting, ovanför vilka Guds Ande visserligen svävar, men vilken ännu inte är inom dessa.

[5] Eftersom Gud emellertid alltid ser att det i er materiella världs djup finns ett skrämmande mörker, säger Gud till er, vilket till och med nu uppenbarar sig: ”Varde ljus!”

[6] Därefter börjar det dagas inom er, och Gud ser verkligen hur gott ljuset är i ert mörker, men det är bara ni själva, som inte kan och vill kännas vid detta. Av detta skäl sker därför en uppdelning inom er, dag och natt blir sannerligen åtskilda, och genom dagen inom er, känner ni igen era hjärtans tidigare natt.

[7] Människans första naturtillstånd är sen kväll, alltså natt. Men eftersom Gud ger henne ljus, betyder ett sådant ljus för henne en verklig gryning, och ur människans kväll och gryning utspringer sannerligen människans första dag i livet.

[8] Försök därför förstå att om Moses - som ändå hade blivit invigd i all slags egyptisk vetenskap - i sin skrift hade avsett att visa på tillkommandet av den första jordiska dagen, så hade han med all sin vetenskap och visdom lagt märke till att

ingen dag någonsin kan uppkomma ur kväll och morgon. Den verkliga natten följer alltid helt säkert på kväll, och dagen kommer endast efter morgonen.

[9] Vad som därför ligger mellan kväll och morgon är natt. Endast vad som ligger mellan morgon och kväll är dag.

[10] Om Moses hade sagt: "...och därför uppstod den första dagen ur morgonen och kvällen", så kunde ni förstå detta i dess materiella mening, men av goda symboliska skäl sade han det precis motsatta, och detta betecknar människans kväll och natt, vilket också är förståeligt eftersom ingen ännu har upplevt att ett barn kan besitta högsta form av visdom.

[11] När ett barn är fött, befinner sig dess själ i fullkomligt mörker och därmed natt. Barnet växer icke desto mindre, och får all slags undervisning och tar till sig alla slags insikter på grund av detta. Och se, detta är skymning jämförbart med kväll.

[12] Ni säger förvisso att det gryr också på morgonen, och Moses kan därför ha sagt: "Och från gryningen och en verkligt ljus morgon uppkom den första dagen."

[13] Till detta säger Jag: förvisso, om han hade använt sig av andliga överensstämmelser för att förmedla rena dumheter till mänskligheten. Men Moses visste att endast aftonen motsvarar människans jordiska tillstånd. Han visste att det med människans världsligt intellektuella utveckling förhöll sig exakt så, som det förhåller sig med den fysiska aftonens gradvis avtagande ljus.

[14] Ju större deras strävan efter världsliga ting är med hjälp av människans intellekt, desto svagare är kärlekens rena gudomliga ljus och det andliga livet i deras hjärtan. Därför kallade också Moses ett sådant världsligt ljus hos människorna för afton.

[15] Först när Gud i Sin barmhärtighet tändar ett livets ljus i hjärtat börjar människan förstå intigheten av allt det som hon tidigare hade förvärvat genom sitt intellekt – hennes andliga kväll, varpå hon gradvis börjar förstå hur hennes skatter i aftonens skymningsljus är lika förgängliga som själva detta ljus.

[16] Men Guds rätta ljus, som tänts i människornas hjärtan, är den morgon som med och ur den föregående aftonen ger upphov till den första sanna dagen inom människan.

[17] Från denna Min nuvarande förklaring måste ni emellertid nu inse vilken stor skillnad det måste finnas mellan dessa två respektive ljus, eller snarare insikter, ty alla insikter från den världsliga aftonens ljus är bedrägliga och därför också förgängliga. Endast sanningen varar för evigt och bedrägeriet måste slutligen bli till intet.

58. Skapelsens andra dag

[1] Herren: Men det kan ändå lätt bli så att det gudomliga ljuset utgiuter sig över aftonljuset i människans hjärta och blir så förtärt eller åtminstone uppblandat att det till slut inte längre är möjligt att veta vad som är materiellt eller gudomligt ljus inom människan.

[2] Gud gjorde sedan en uppdelning mellan de två vattnen, som vittnar om de två typerna av kunskap med vilka Jag nu tillräckligt har gjort er bekanta med, och Han skilde så de två vattnen åt.

[3] Men själva den delningen är den egentliga himlen inom människans hjärta som uttrycker sig själv i äkta och levande tillit och aldrig någonsin i innehållslöst och tomt intellektuellt grubbleri.

[4] Av denna anledning benämner Jag också honom, som har den mäktigaste och orubbligaste tron, för en klippa, och Jag placerar honom som en ny befästning mellan himmel och helvete, och denna befästning kommer några mörkrets makter aldrig någonsin att övervinna.

[5] När denna befästning placeras inom människan och hennes tro tilltar och blir ännu mäktigare, då blir - genom en sådan tro - intigheten i förståelsen utifrån naturliga sinnen oavbrutet mera uppenbar. Förståelsen utifrån de naturliga sinnena förflyttar sig då och underordnar sig trons herravälde, och med detta uppstår det en annan och mycket ljusare dag utifrån människans kväll och den stadigt ljusnande morgonen.

[6] I denna andra dags tillstånd, har nu människan redan känt igen det som ensamt måste visa sig vara den slutgiltiga sanningen för evigt, men den rätta ordningen saknas ändå fortfarande hos henne. Människan fortsätter att hela tiden blanda ihop det materiella med det rent andliga, och förändligar ofta naturen alltför mycket och eftersom hon tror att det materiella också bär på något andligt, så är hon därför ännu inte beslutsamt på den rätta gärningens sida.

[7] Hon påminner om en värld av vatten, som visserligen på alla sidor är omgiven av luft, som strålar av ljus – men är inte klar över om denna hennes vattenvärld har kommit till ur den omgivande strålande luften, eller om den senare kommit till från vattenvärlden. Det vill säga att hon är inom sig själv ännu inte tillräckligt klar över om hennes andliga förståelse utvecklats ur hennes sinnliga förståelse, eller om denna utvecklats från en möjligtvis redan existerande andlig förståelse hos människan, som är aktiv i det fördolda. Eller för att tala klarspråk, hon vet inte om tron uppkommer ur kunskap eller kunskapen ur tro, och vad som är skillnaden dem emellan.

[8] I korthet, hon kan inte göra klart för sig om hönan kom före ägget eller fröet före trädet.

[9] Gud kommer då återigen till människans hjälp, förutsatt att människan på den andra dagen av sin andliga utveckling har gjort vad hon har kunnat med den styrka, som har lånats henne och som därmed är hennes. Och denna extra hjälp består i att tillhandahålla ett överflöd av ljus, som börjar befrukta alla frön som är lagda i människans hjärta, och som likt solen på våren påverkar detta, inte bara genom sin större ljusstyrka utan genom värmen.

[10] Denna värme kallas emellertid kärlek, och utgör på samma gång jorden i andlig bemärkelse, i vilken fröet börjar gro och skjuta ut sina skott.

[11] Och se, detta är vad som står skrivet i Moses, att Gud hade befallt att vattnet skulle samlas på vissa avdelade platser så att de torra fasta markerna på detta sätt blir synliga, endast från vilka frön kan växa upp till levande och uppfriskande frukter.”

[12] Och det står. ”...Gud kallade det torra landet jord, och vattnet som samlats på vissa platser, kallade han hav”.

[13] Sedan uppstår frågan tills vems nytta Gud har benämnt det så? Han hade sannerligen inte behövt detta för Sig Själv, eftersom det vore lite för löjligt att förvänta sig att den högsta gudomliga visdomen skulle finna ett speciellt nöje i att namnge det torra landet som ”jord” och det på vissa platser

avdelade vattnet som ”hav”, eftersom detta var något som en människa kunde klara av.

[14] Ändå kunde Gud säkert inte ha gett namn åt det torra landet och vattenmassan för någon annans skull, eftersom det förutom Honom Självy, under denna skapelseperiod, inte fanns någon annan varelse som förstod Honom.

[15] Ett sådant yttrande av Moses kan därför omöjligtvis ha en materiell utan endast en andlig betydelse, och har endast en potentiellt återblickande andlig betydelse i förhållande till det förutvarande skapandet av världarna – det vill säga från det andliga till det materiella – vilket endast är möjligt att förstå med änglars visdom. Men såsom det står, har det en rent andlig betydelse och visar på hur i början enskilda människor och samhället i stort utvecklas över tid och perioder från deras nödvändiga ursprungliga materiella tillstånd till det gradvis renare andliga.

[16] Människan blir därför särskild även i sitt materiella tillstånd. Kunskaperna har sin plats – de är människans hav, och kärleken, som uppkommer ur insikterna - som en jordmån kapabel att bära frukt, och tvättad helt ren av alla de rättfärdiga insikterna, med sin styrka ständigt förnyad på grund av frambringandet av att allt större överflöd av alla sorters utvalda frukter.”

59. Skapelsens tredje dag

[1] Herren: När människan därför erfar att hon är omgiven av kärlek från alla håll och blir klarare och klarare upplyst och får värme från kärlekseldens låga, som hela tiden ger henne mer och mer näring, så växer människan i motsvarande grad i styrka och förmåga att handla.

[2] I detta tillstånd kommer alltså Gud åter till människan, givetvis - som ni själva förstår - som Ande, och säger i hennes hjärta, som evig kärlek till människans kärlek: "Låt jorden grönska: fröbärande örter och olika arter av fruktträd med frö i sin frukt skall växa på jorden."

[3] Vid ett sådant bud från Gud i hjärtat, får människan en fast vilja, styrka och självförtroende och skrider till handling.

[4] Och se! Hennes rätta insikter höjer sig likt regntunga moln över det stilla havet och drar sig över torra land, och bevattnar och befruktar det. Och jorden börjar bli grön och frambringar alla sorters gräs och fröbärande örter, och alla sorters fruktträd och buskar och fröer, vilka bär frukt - det vill säga, det som nu det rätta förståndet, upplyst av himmelsk visdom, betraktar som helt gott och sant, det vill och önskar då också genast kärleken i människornas hjärtan.

[5] För precis som det frö, som läggs i jorden, snart spirar och frambringar mångdubbel frukt, precis så verkar de rätta insikterna - om de läggs ner i hjärtats livgivande jord.

[6] Fröet verkar dock på så sätt att det väcker kärleksen, som slumrar i jorden, och denna samlas sedan alltmer runt fröet och orsakar att det utvecklas och blir till en mogen frukt. Kort sagt, den rätta förståelsen skrider till handling endast i hjärtat, och från den handlingen uppkommer alla slags gärningar. Och det är ur detta som Moses, ur djup visdom, talar i sin Första Mosebok, som vi redan tidigare har framställt ordagrant i kapitel 1, vers 11 och 12.

[7] Människans tidigare kväll, upphöjd till rätt förståelse genom ljuset från himlen, leder sålunda till aktivitet, som måste följas av gärningar. Och detta är den tredje dagen i hjärtats

och människans utveckling till en hel människa, som är den andliga människan kring vilket allting kretsar, och för vars skull Moses och alla Guds profeter kom till denna värld, precis som nu Jag Själv. Jag tror att detta ämne nu är tillräckligt klart för dig?”

[8] En av fariséerna säger: ”Upphöjde och klokaste vän och mästare! För min del skriver jag under på vartenda ett av Dina ord, som är riktade till oss alla, eftersom de är fullständigt sanna och måste vara det. Men gå till Jerusalem och förklara Första Mosebok för templet på detta sätt, så kommer Du och alla Dina efterföljare att bli stenade, såvida Du inte försvarar Dig med Din uppenbart gudomliga makt. Men om Du skulle drabba samman med tempeltjänarna med denna kraft, så blir de genast dömda och det torde vara en liten skillnad mot att redan från början förinta dem med blixtar och eld från himlen.

[9] Trots en sådan sannerligen vis och skarpsinnig förklaring av skapelsens tre första dagar, vilka beskrivs i Första Mosebok, vore det hur som helst en våghalsig uppgift, som sagt, att vara rakt på sak utan minsta spår av motsägelse. Men nu kommer den fjärde dagen, på vilken Gud enligt texten bevisligen skapade solen, månen och stjärnorna. Hur kan du förklara det på ett annat sätt? I alla avseenden är solen, månen och stjärnorna med oss och ingen människa vet hur dessa stora och små ljus på himlavalvet kommit till annat än vad man kan läsa i Första Mosebok.

[10] Nu är frågan: var finns nyckeln till motsvarigheten med vilken denna fjärde dag uteslutande syftar på människan?”

[11] Jag säger: ”Min vän, har du inte ofta hört och själv upplevt att det finns långsynta och närsynta såväl som halvt och helt blindade människor, och de som är blindade som fladdermöss i fysisk bemärkelse? De långsynta ser bra på avstånd men dåligt på nära håll. De närsynta å andra sidan ser bra på nära håll men dåligt på avstånd. Med de halvt blindade är det hälften natt och hälften dag, det vill säga de ser visserligen föremål ganska bra med ett öga, men eftersom det andra ögat är blint är det

självklart att sådana seende endast kan se i halvljus. De helt blinda ser inte längre något föremål, varken på dagen eller på natten, fastän de på dagen upplever ett dunkelt och svagt sken så att de kan skilja dagen från natten. De som är blinda som fladdermöss upplever inget dunkelt sken och kan inte längre skilja dagen från natten.

[12] Och se, precis som människor är så olika beskaffade när det gäller deras fysiska syn, precis så, fast ännu mycket mera, påfallande olika beskaffade är de när det gäller deras andliga syn. Och också du har själv ett stort synfel som faktiskt är mycket större i ditt själsliga än i ditt fysiska öga. Sannerligen säger Jag dig: din själ är utomordentligt kortsynt!

60. Skapelsens fjärde dag

[1] Hur läser du Första Mosebok? Står det inte skrivet: ”Och Gud sade: ’På himlavalvet skall ljus bli till, och de skall skilja dagen från natten och utmärka högtider, dagar och år. De skall vara ljus på himlavalvet och lysa över jorden.’ Och det blev så. Gud gjorde de två stora ljusen, det större ljuset till att härska över dagen och det mindre till att härska över natten, och han gjorde också stjärnorna. Han satte ljusen på himlavalvet att lysa över jorden, att härska över dag och natt och att skilja ljus från mörker. Och Gud såg att det var gott. Det blev kväll och det blev morgon. Det var den fjärde dagen.”

[2] Se, detta är bokstavligen skapelseberättelsen om den fjärde dagen, vilket enligt Första Mosebok ger upphov till den fjärde dagen.

[3] Till och med om du bara med enbart dina naturliga förståndsgåvor tittar lite närmare på denna fråga, så måste du vid första anblicken slås av vilket nonsens det rör sig om, om du tar orden bokstavligen.

[4] Enligt Första Mosebok skapade Gud ljuset redan på den första dagen. Och ur kvällen och morgonen kom den första dagen. Säg Mig, vilken typ av ljus var det som på ett adekvat sätt gav upphov till dag och natt i tre dagar? Den fjärde dagen sade Gud igen: ”Varde ljus i himlen” Frågan är: vilken typ av ljus skall skilja dag och natt åt? Har inte det ljus som skapades den första dagen åstadkommit detta i tre dagar? Varför mer ljus den fjärde dagen för samma resultat? Dessutom talas det endast om ”ljus”, men en måne och sol omnämns inte på minsta sätt. Dessa ljus ger också upphov till tecken. Men vilka tecken? Slutligen årstider. Vilka? Och dagar och år. Vilka dagar och år? Är inte natten något? Räknas inte natten lika som dagen?

[5] Dessutom är jorden sfärisk och har alltid dag på ena sidan och natt på den andra. Enligt jordens rotation från kväll till morgon (väst till öst) runt sin egen axel kommer det alltid att vara dag där marken befinner sig i solen, eller mer precist, där

jordens stadiga vridning skjuter jorden under solen, som det tycks.

[6] Om jordens naturliga dag obestridligt uppstår genom dess egenartade rörelse, där solen inte gör annat än lyser på en punkt, och genom sitt ljus åstadkommer dag varhelst dess ljus tränger genom, och därför varken kan eller vill styra över dagen genom detta. Frågan är: hur kan Moses med sitt ljus ha menat solen och månen? Och hade han menat den fysiska solen och den fysiska månen, så skulle han för att förtydliga sin uppenbarelse för mänskligheten kallat dessa två ljus vid namn, eftersom alla människor redan på Mose tid kunde säga namnet på dessa två himlakroppar.

[7] Förutom detta talar Moses om ett himlavalv, som i den fysiska yttre rymden faktiskt inte existerar någonstans, på det att solen, månen och alla stjärnorna såväl som den här jorden flyter fritt i etern, utan begränsning någonstans, och upprätthålles på sina ändamålsenliga platser genom den lag som är nedlagd i dem, och har fri rörlighet utan fäste i något himlavalv.

[8] Ty det finns endast ett fäste i den oändliga och fria rymden, och det är Guds vilja, genom vilken den förra genomgående är fylld med en oföränderlig lag.

[9] Om det, som i era ögon verkar vara ett enormt utspjutt, blått valv, med solen, månen och stjärnorna, på något sätt var fästade vid detsamma, hur kunde de då röra sig och som i fallet med de välkända planeterna, ständigt ändra sina positioner?

[10] De övriga stjärnorna, som ni kallar fixerade, förefaller givetvis vara fästade vid någon form av himlavalv, men det är inte så. De är endast så avlägsna från jorden och deras banor så utsträckta att de ofta knappt genomlöper dessa på hundratusentals år, och för detta skäl uppfattas deras rörelser inte ens på hundra mänskliga livstider. Och detta är skälet till att de för er förefaller vara fixerade. Men i verkligheten är det annorlunda och över hela den oändliga rymden står inget så kallat himlavalv att finna.

[11] Det himlavalv, som Moses syftar på, är den gudomliga ordningens fasta vilja, som är ett resultat av den rätta förståelsen och kärleken, som är livets välsignade jord. Eftersom en sådan vilja emellertid endast kan utgå från den sanna gudomliga kärlekens fruktbara fullkomlighet i människans hjärta - precis som detta utgår från det himmelska ljus som Gud har låtit strömma in i människan när Han delade upp den senares inre mörker i kväll och morgon - precis så är himlen inom människan den rätta kärleken och den rätta insikten och det rätta intellektet, vilket tar sig uttryck i levande tillit. Och den fasta viljan inom den gudomliga ordningen är himlavalvet i människan. Och till ett sådant valv – om det är i enlighet med Guds kärlek-vilja och den rätta ordningen – sätter Gud nu ljus från himlarnas himmel, vilket är den rätta Faderskärleken i Guds hjärta. Och då lyser ljusen upp viljans ljus, och reser upp det till änglarnas insikt om himlarnas himmel, och därtill reser upp den skapade människan till en icke-skapad, som genom sin egen fria vilja inom den gudomliga ordningen, hade förvandlat sig själv till ett Guds barn.

61. Fortsättning på skapelsens fjärde dag

[1] (Herren): Ty om människan bara är en skapad varelse så är hon temporär, förgänglig och kan inte bestå, eftersom varje människa i sitt materiella tillstånd blott är en lämplig behållare inom vilket en riktig människa kan utvecklas först genom Guds oavbrutna medverkan.

[2] När väl den yttre behållaren har nått rätt utvecklingsnivå, i vilket syfte Gud har sörjt för densamma med alla nödvändiga delar och egenskaper i överflöd, så uppväcker eller snarare utvecklar Han Sin Ande, som inte är skapad utan evig, inuti människans hjärta. Och denna Ande är, till vad den uträttar, det som Moses förstår, och vill skall förstås, med de två stora ljus, som Gud sätter på himlavalvet - på det sätt och aldrig på något annat sätt - som det även förstods av alla patriarker och profeter.

[3] Detta oändliga, evigt levande ljus i människans himlavalv, som inte är skapat, blir då den sanna dirigenten för den verkliga dagen inom människan, och lär den tidigare behållaren att fullt ut förvandla sig själv helt och hållet till dess icke-skapade gudomliga väsen och därmed göra hela människan till ett äkta Guds barn.

[4] Varje skapad människa har emellertid en levande själ, vilken förvisso även den är ett andeväsen, med den nödvändiga förmågan att förstå vad som är gott och sant, och ont och falskt, och att tillägna sig det goda och sanna och fördriva det onda och falska från sig själv. Ändå är den inte ett icke-skapat utan ett skapat andeväsen, och kan, som sådan, aldrig av sig själv uppnå att bli ett Guds barn.

[5] Men om hon enligt de lagar som givits henne accepterat det goda och sanna i sitt hjärtas fulla ödmjukhet och anspråkslöshet och från den av Gud inympade fria viljan, då har - för att tala klarspråk - en sådan ödmjuk, anspråkslös och lydig vilja blivit ett himmelskt valv, ty själen har utvecklat sig själv i enlighet med det himmelska som har placerats inuti den, och sedan blivit fullt kapabel att anta dess icke-skapade

gudomliga karaktär.

[6] Den rent gudomliga eller icke-skapade Guds Ande, som nu beständigt placerats i ett sådant himmelskt valv, är det stora ljuset. Människans själ, som emellertid förvandlats till ett nästintill lika stort ljus genom det stora ljuset, är det andra, mindre ljuset, som likt det icke-skapade stora ljuset placerats i samma himmelska valv och förvandlats till ett samverkande icke-skapat ljus, men utan att förlora något av sin naturliga beskaffenhet och istället tillägna sig oändligt mycket i en helt och fullt renad andlig mening. Ty av sig själv kan människans själ aldrig se Gud i Hans renaste gudomliga väsen, och den renaste icke-skapade Guds Ande kunde omvänt inte se det naturliga, ty för Honom existerar inget materiellt-naturligt. Men genom den ovannämnda fullkomliga föreningen mellan den renaste Anden och själen, kan den senare nu genom den nya anden, som han har tagit emot, nu se Gud som Sitt renaste ärke-andliga väsen.

[7] Detta är vad Moses säger, att ett stort ljus skall styra över dagen och det mindre ljuset över natten, för att bestämma tecknen, det vill säga att genom all visdom bestämma grunden för varje företeelse och alla skapade ting, och därför även bestämma tiderna, dagarna och åren, vilket betyder: att i alla fenomen känna igen Guds visdom, kärlek och nåd.

[8] Stjärnorna som Moses också nämner är de oräkneliga användbara insikterna om alla enskilda ting, vilka senare givetvis alla flödar ut från förståelsen i stort, och därför placerats i samma himlavalv som de två huvudljusen.

[9] Och se, detta är till slut skapelsens fjärde dag som Moses talar om i Första Mosebok, som icke desto mindre har utgått från samma kväll och morgon i människan, liksom de tidigare tre.

62. Skapelsens femte och sjätte dag

[1] För att ni i detta hänseende inte skall fråga Mig vidare om skapelsens femte och sjätte dagar, berättar Jag nu för er kortfattat att den efterföljande skapelsen av hela djurvärlden och slutligen människan själv, inte betyder något annat än att allt det som människan bär på som materiell varelse, vaknar till liv och förverkligas helt och fullt.

[2] Hennes hav och alla hennes vatten vaknar till liv och människan blir medveten om och skymtar inom sitt nu rena gudomliga, icke-skapade ljus de kreativa idéernas och formernas otaliga och oändliga rikedom och blir på detta sätt medveten om sitt rent gudomliga ursprung. Och genom att berätta om skapandet av de första människorna, visas betydelsen av att människan fulländas eller att man kan bemäktiga sig att bli ett Guds barn i fullkomlig mening.

[3] Självklart frågar du nu i hemlighet i ditt hjärta: ja verkligen, allt detta är helt gott, vist och strålande, och ingen kan tvivla det minsta på att detta är hela sanningen: hur uppstod då denna jord, som förvisso inte kan ha funnits till så här i evighet? Hur blev den igenvuxen av gräs, örter, buskar och alla slags träd? Hur och när kom alla djuren till?

[4] Och hur blev människan en invånare på denna jord? Var det verkligen endast ett människopar som skapades, som i Första Mosebok, eller placerades människor av olika färg, form och karaktär ut samtidigt på denna jord?

[5] På en sådan inte helt orimlig fråga kan Jag endast säga som Jag sade tidigare, nämligen: om du är uppfylld av änglarnas visdom, så kommer du även bakåt i tiden att kunna spåra hela den materiella skapelsen ur dess rent andliga betydelse, som Moses lägger fram i Första Mosebok. Du kommer då att upptäcka att den materiella skapelsen under motsvarande utsträckta perioder naturligtvis uppstod nästan exakt i samma ordning såsom det berättas i Första Mosebok – uppkomsten av det första människoparet infaller under samma period, grovt räknat, och deras prövning och förökning följer

slutligen precis den ordning som berättas om i den text som utspelas i Första Mosebok, utom med några få undantag, som gömts i motsvarande bilder.

[6] Men som sagt, i avsaknad av änglarnas visdom kommer du inte att upptäcka detta, om du så äger visdomen från alla jordens visa, vilka också redan hade utbytt de mest skiftande uppfattningar och åsikter om detta ämne.

[7] I denna värld är emellertid sådan kunskap hur som helst inte till någon särskild nytta för någon, eftersom människan sällan förbättras nämnvärt i sitt hjärta genom stor kunskap, utan snarare förvärras, vilket är desto vanligare. Ty inte sällan blir den bildade stolt och högfärdig, och ser med förakt ner på sina bröder från sin inbillat ouppnåeliga höjdpunkt, likt en gam över sparvar och andra små fåglar, som om dessa endast funnes till för att han skulle fånga dem och sluka deras möra kött.

[8] Sök ni därför Guds Rike och dess rättfärdighet i era hjärtan före någonting annat, och oroa er lite om något annat, ty alla dessa saker tillsammans med änglarnas visdom kan ges er över en natt. Jag litar på att ni nu har förstått mig helt.

63. Slutet för Jerusalem

[1] Efter att farisén och dennes trosbröder hade fått en så lång utläggning om Första Mosebok av Mig, stod de alla som för-lamade framför Mig. Och efter att helt märkbart verkligen an-strängt sig för att fundera djupt på det, sade den högste fa-risén: ”Herre. Alla Mästares Mästare i allting, jag och vi alla ser nu - inte utan mycken besvikelse - att Du har helt rätt i allting och att allt som Du säger är den fullständiga, rena san-ningen. Men jag sade inte ”inte utan mycken besvikelse” för intet, ty denna visdom är för helig och upphöjd för en ond, självisk värld, och i frånvaro av speciella mirakler kommer Du att predika för fullständigt döva öron. Och om Du utför mi-rakler, kommer Du att ha blinda åskådare och uppnå föga.

[2] Om människan måste vara fri till vilja och handling, för att kunna formas till en sann människa, då kan Du predika och utföra mirakler hur mycket Du vill, och knappast kunna omvända en på hundra. Därför att om någon i grund och bot-ten redan är för dum och inte har någon utbildning inom nå-got område som är nödvändigt eller användbart, så kan han omöjligen begripa Din lära. Om han emellertid bara besitter en smula mer än vad som är tillräckligt, och därför har ett utvecklat intellekt, vare sig det gäller skriften eller inom ve-tenskapen och konsten, och kombinerar detta med någon världslig fördel eller kanske ännu mera ett personligt rykte, då kan Du låta Jehova tala för Dig under blix och dunder. Men sådana människor kommer ändå att göra vad våra förfäder gjorde i öknen under Moses, där de - medan Moses på Sinai talade med Jehova under blix och dunder, och från Honom tog emot de heliga budorden - hade gjutit en gyllene kalv, som de sedan på hedniskt vis dansade runt och därigenom dyr-kade.

[3] Om jag inte hade vetat hur fariséerna är funtade, särskilt i Jerusalem - de skriftlärda såväl som prästerna och leviterna - skulle Jag knappast våga tala så till Dig. Men Jag känner dessa människor bara alltför väl och har egentligen avlägsnat mig

ganska långt från templet och besöker det inte längre.

[4] Om Du emellertid återvänder till Jerusalem igen, ta då med Dig en stor dos allsmäktighet, annars kommer Du att bli stenad som hädare. Ty den som önskar vara endast en hårsman klockare än den lägste tempelstädaren, blir genast fördömd som kättare och hädare. Och om han inte ändrar sig, tillsammans med en anseelig offergåva, väntar honom stening utan nåd vid den förbannade platsen utanför stadsmuren.

[5] För Jerusalem, säger jag Dig min gudomlige vän, finns endast ett botemedel – det som Sodom och Gomorra fick genomgå. Bortsett från det finns ingen frälsning för denna stad och dess invånare.”

[6] Jag sade: ”Min vän, det som du berättar för Mig har jag känt till sedan länge. Ja, Jag säger dig, detta kommer även att bli slutet för Jerusalem. Men innan dess måste allt som har förutsagts om den staden först äga rum, så att hela skriften uppfylls och dess mått blir rågat. Och från och med nu kommer du inte räkna sjuttio år, innan det inte finns en sten kvar ovanpå en annan. Om någon då frågar: ”Var stod templet en gång i tiden?” kommer det inte att finnas någon som kan ge besked till dem, som forskar om sådant.

[7] Många profeter mördades innanför denna stads murar. Jag känner dem alla. Deras blod ropade ut till de högsta himlarna efter hämnd mot sådana ogärningsmän, men det mått med vilket helvetet beskärts för denna stad är ännu inte helt fullt, och därför har den ännu förskonats. Nu kommer emellertid dess mått snart att vara rågat, och den skall inte längre förskonas.

[8] Men innan vi lämnar detta berg, ger Jag er alla ett bud som ni strängt måste följa, och det består i att ingen av er får till någon där nere sprida ut någon del av vad ni har sett på detta berg, förrän Jag genom anden har givit er denna befogenhet. Den som inte håller detta Mitt bud skall bestraffas med ögonblicklig stumhet, ty människorna nere på slättlandet är ännu inte på långt när mogna, och själva är ni inte det heller i tillräcklig grad.

[9] Men diskutera bland era likar, det som Jag har lärt här, som om det inte utgick från Mig, utan kom från er själva. Först efter att era vänner har omfamnat er lära på ett levande sätt, kan ni öga mot öga släppa på varifrån ni fått en sådan lära, och vilka tecken som föregick den.

[10] Men glöm då inte att i Mitt namn förmedla till de undervisade samma bud och samma påföljder som Jag här har givit till er alla.

[11] Under den korta tid som återstår för oss på berget skall ni emellertid ännu bevittna mirakulösa ting, ty Jag törstar efter att göra er så starka som möjligt i er tro, men behåll det nämnda budet med hänsyn till vad ni tillåts att se och höra. Ty genom att icke följa detta bud, kommer det hotade straffet över er under ett år.”

64. Judas Iskariot rapporterar om sin resa genom luften

[1] Judas Iskariot säger: ”Herre, det är ett strängt bud. Vem kommer att kunna hålla sig rigoröst till det?”

[2] Jag säger: ”Gud har även gjort det till en tvingande och oföränderlig lag att dö och drar inte tillbaka Sitt heliga Ord, trots mycket mänskligt lidande. Just nu kan du prata och vända och vrida på detta hur mycket du vill, men till slut måste du ändå dö. Först på den andra sidan kommer du att inse hur absolut nödvändigt det var att dö.

[3] Och se, just så är det med varje bud som utgår från Guds mun. Om du gör det till ditt eget bud så kommer du enkelt att kunna hålla det. Men om du ålägger dig att följa ett annat bud än det som Jag ger dig, så blir det svårt för dig att hålla Mina bud. Därför att där ett bud står i motsättning till ett annat, blir det svårt och till slut omöjligt att lyda det ena eller det andra. Förstår du detta?

[4] Jag säger dig: ge akt på dig själv och se på fullt allvar till att det med tiden inte uppstår ett motsägande bud inom dig, vilket skulle kunna bli din död.

[5] Judas säger: ”Men vad betyder då detta? Du talar faktiskt ständigt som om det rörde sig om egyptiska hieroglyfer, som fortfarande knappast någon vis man kan läsa, och än mindre förstå. Vad är i grund och botten ett motsägande bud? Hur kan jag ge mig själv en lag som någon annan givit mig? Jag kan antingen beakta det eller inte beakta det och det beror på min fria vilja och inte på ett motsägande bud.”

[6] Jag svarar: ”Jag säger dig, om du förblir lika dåraktig som du nu är, så är det bättre för dig att återvända till Betania, ty på det där sättet är du irriterande och motbjudande för Mig.

[7] Var kommer då lagarna ifrån? Kanske någon annanstans ifrån än från viljan hos Honom som har makten och befogenheten att skapa och se till att lagarna efterföljs? Men har inte varje människa den fullständiga makten att göra som hon vill? Om hon vill göra de eviga lagarna till sina egna, då är hon säker på att lätt kunna hålla dem. Om hon inte vill det, då har

hon sin egen vilja som motsägende bud och måste till slut stå ut med den eviga lagens straffpåföljd.”

[8] Trots att Judas fick sur uppsyn, när Jag sade detta till honom, säger han ändå: ”Nu förstår jag och det är gott så. Men då Du ofta uttalar Dig i förtäckta ordalag, så blir jag rädd och orolig och då måste jag alltid fråga tills saken står klar för mig, speciellt när det rör ett bud, som det kan vara ganska svårt för vissa av oss att hålla och för mig själv, vilket jag inte är rädd för att erkänna. Men se, Herre, när någon annan frågar Dig, svarar Du dem genast högst vänligt, ändå blir Du alltid ovänlig, när det är jag som frågar, och jag vågar nästan inte fråga Dig igen, även om det är aldrig så viktigt att göra det.

[9] Se, jag kan fortfarande inte komma över min besynnerliga resa genom luften i förrgård och detta med sådan otrolig hastighet, att man inte kunde uppfatta något annat på marken än en strimma, som skjuter förbi med en ofantlig hastighet. Nu vill jag få reda på mer av Dig hur detta var möjligt, ty jag var möjligtvis den som var längst bort härifrån och så långt bortom den avlägsna kusten att det skulle ha krävts fyra eller fem dagar att gå.

[10] Jag hade just avslutat en predikan i en grekisk by, men hade olyckligtvis inte funnit särskilt många öron och hjärtan, som var positivt inställda, trots att jag helade några av deras sjuka. Jag blev irriterad och lämnade det dumma tillhålet. Men när jag befann mig runt tusen steg från byn – eftersom broder Tomas inte ville följa med mig till Grekland – kom en virvelvind emot mig och innan jag visste ordet av var jag högt uppe i luften. Därefter föste en obeskrivlig vindstöt mig i denna riktning och det med den nämnda hastigheten, så att jag, som sagt, i denna flygtur inte kunde urskilja det minsta på jordens yta – inte ens mer av själva sjön än som en ljusblixt. Jag hade inte ens tid att tänka på hur det skulle gå för mig om en klippa skulle dyka upp framför mig, mot vilken jag skulle ha lösts upp i hundratusentals små droppar. Men så förvånad jag blev, åh Herre, att efter en sådan häftig resa genom luften sätts ner så mjukt på marken framför Dig.

[11] Därför skulle jag vilja att Du med några få ord berättar hur sådant var möjligt.”

[12] Jag säger: ”Min vän, om du vet vem Jag är, hur kan du fråga hur sådant är möjligt för Mig, eller med vilka hjälpmedel det utfördes? Är inte allt möjligt för Gud? Se, molnen. Vem bär upp dem? Du hörde Mig tidigare, när Jag för alla förklarade hur jorden, månen, solen och de många andra stjärnornas är beskaffade, vilka enligt er förståelse är oändligt stora solar.

[13] Ty se, dessa stora och därmed ofantligt tunga himmelska kroppar flyter fritt genom eterrymden, oändligt utsträckta i alla riktningar, och har en rörelsehastighet som är fantastisk, efter vad du kan föreställa dig.

[14] Sedan är frågan vem som bär alla dessa oräkneliga i en oföränderlig ordning genom den fria, oändliga rymden? Tänk på det och du skall snart inse hur löjlig din fråga är. Och därför är denna din fråga tillräckligt tydligt besvarad.”

[15] Tomas stiger fram och säger: ”Om du bara någon gång kunde komma på en fråga som är Herren värdig. Gick inte alla vi som blev utsända igenom samma flygresor hit? Vi vet emellertid att Han ville ha det på det sättet och därför, även om det är en högst ovanlig resa hit genom luften, är det därmed fullständigt förklarat för oss. Om din tro hade varit starkare på vad och vem vår Herre och Mästare Jesus är, skulle en sådan fråga inte falla dig in även i din värsta och mest dåraktiga dröm.”

[16] Judas säger: ”Har du tagit mig på bar gärning igen? Nåväl, ta mig då om det ger dig nöje. Jag är åtminstone inte upprörd den här gången för jag inser själv att jag har besvärat Herren med en väldigt dåraktig fråga, vilket jag emellertid är säker på att i framtiden inte göra om.

[17] Tomas säger: ”Då kommer vi att bli väldigt goda vänner och bröder och jag kommer inte att mästra dig mera.”

[18] Jag säger: ”Var bara tysta nu, ty Kijona har förberett en måltid och vi skall skänka vår kropp nödvändig styrka! Efter måltiden visar det sig vad det finns att göra mera. Och låt det så vara och förbli.

65. Varför måste människor födas?

[1] Alla beger sig nu till hyddorna för att delta i måltiden, och alla är på gott humör och därför muntra och gladlynta.

[2] För att jag skulle vara införstådd, säger Kisjona efter måltiden till Mig att han - innan det blev kväll - bara avsåg att besöka några särskilda platser på sitt fjäll för att ge herdarna deras lön och vid ett sådant tillfälle också kunde se hur det stod till med hans får och hur mycket ull som herdarna redan hade samlat in.

[3] Jag säger: ”Du vet, i morgon är det dagen före sabbaten, vilken Jag vill tillbringa på dessa berg, men eftersom vår måltid drog ut på tiden och dagen bara varar ytterligare två timmar, så låt oss idag bara vara glada tillsammans här och diskutera några viktiga saker. Och i afton kommer ni ändå att få uppleva ganska mycket. Det är därför Jag vill att vi skall stanna här tillsammans idag.

[4] Kisjona säger: ”Herre, varje önskan från Ditt hjärta är ett heligt bud för mig. Nu skall jag först och främst genast ställa en fråga och den rör de tre män som för två dagar sedan kom till oss i stor prakt, och som svävade genom luften snarare än förflyttade sig till fots över bergsängarna. Dessa tre män har nu konstant varit i vårt sällskap, och de har pratat med oss och ätit och druckit med oss, och har varit ytterligt tillmötesgående och tjänstvilliga och de ser ut som oss själva, bortsett från en mer nobel skepnad.

[5] Det verkar nästan som om de kommer stanna hos oss, vilket skulle glädja mig oändligt mycket. Jag hade tidigare omfamnat och kysst dem och se, de hade ben och en helt igenom fast och stark kropp, vilket förundrade mig storligen.

[6] Min fråga är därför att av Dig få reda på hur detta är möjligt. Tidigare var de bara andar, medan de nu är fysiska människor som vi. Var kommer deras kroppar ifrån? Och om dessa genast fick kropparna och som - som det visar sig - är mycket mer fullkomliga än våra, kunde inte då alla människor komma till världen på detta sätt, istället för genom mödosamt

födelsearbete?”

[7] Jag säger: ”Till att börja med skulle du inte kunna se och fysiskt känna dessa tre änglar, om Jag inte hade ordnat om denna händelse för dig på ett sådant sätt att din själ, förenad med sin ande, uppenbarligen kunde se det andliga med det kroppsliga, och se och uppfatta detsamma, som om det vore på det sinnliga planet och därmed fysiskt. Likväl är och förblir den fullständigt andlig och har inget fysiskt i sig.

[8] Människor och andar är emellertid åtskilda från varandra, på så sätt att en ande, liksom dessa tre änglar, från tidernas begynnelse hade använt sin frihet inom Min ordning på ett vist sätt och därefter aldrig någonsin syndat emot denna. Men en stor del av andarna, som är alltför stor för att du skulle kunna förstå det, hade missbrukat sin fria vilja och därför slungats in i domen, som hotade. Och ur sådana andar, som hela jorden består av, liksom alla oräkneliga världar såsom solen, månen och stjärnorna, framträder denna jords fysiska människor som genom en oföränderlig naturlag, såväl som de från alla andra världar. Och detta längs den välbekanta vägen av föregående fortplantning och efterföljande födelse, och de måste därför först bli uppfostrade och därefter upplärda i att bli människor och, efter att ha släppt taget om kroppen, bli utvecklade till rena och fullständigt fria andar.

[9] Eftersom människans köttsliga kropp huvudsakligen bara ges till anden som har lyfts upp från domen för att hon skall genomgå en ny prövning av den fria viljan - som i en helt egen värld - kan du nu lätt förstå att en köttslig kropp vore onödig för de fullkomliga andarna, eftersom köttet endast är medlet och inte målet, och kan heller aldrig vara det, eftersom allt till slut kommer att bli rent andligt och aldrig materiellt igen.

[10] Jag säger er: denna jord och hela denna fysiska himmel såsom solar, månar och världar, skall en gång förgås, efter att alla andarna som hålls fångna inuti dem genom köttets väg skall ha blivit rena andar, men de rena andarna förblir för evigt och skall inte och kan aldrig förgås, vilket Jag och Mitt Ord inte heller kan. Säg Mig nu om du har förstått detta!”

66. Kvinnans fall och dess dåliga inverkan på människan

[1] **Kisjona säger:** ”Åh Gud, åh Gud. Vilka djup av visdom. Vem har någonsin hört något liknande? Ja, en sådan framställning kan sannerligen endast ges av Gud. Här slutar alla de visas visdom i all tomhets absoluta tomhet. Nej, detta är förvisso för mycket på en gång, för en stackars fullödlig dödlig syndare som mig.

[2] Genom denna uppenbarelse blir hela Första Mosebok plötsligt tydlig och förståelig, som av en magikers mästerliga trollslag, så att säga.

[3] Nu förstår jag vad det betyder: ”Och Gud formade Adam som den första människan på denna jord av lera från jorden.” Ur Sin eviga ordning ville Gud att andarna, som var fångar och under dom inuti jorden, av jordens formbara lera bygger en kropp, som motsvarar deras andliga form, med vilken de kan röra sig fritt och känna igen sitt jag och genom detta Gud, för att frivilligt underordna sig den gudomliga ordningen, för att uppnå sin ursprungliga andliga karaktär, nämligen att bli helt rena andar och därför lika de ursprungliga ärkeänglarna.

[4] Ja, nu står allt verkligen klart för mig. Och det står att kvinnan skapades av Adams revben. Så klart även detta är! Precis som bergen på motsvarande sätt utgör jordens mera hållfasta och oeftergivliga partier, som därför innehåller de mera envisa andarna, precis så hade människans envisare delar, så att säga, placerat sig själva i människans ben, vilka står i full överensstämmelse med jordens berg.

[5] De envisare andliga delarna hos mannen, såväl som de mer sinnliga och arroganta, avskildes från honom genom Guds visdom och makt och framställdes i en kvinnlig form som liknar mannens, och står i levande överensstämmelse med honom eftersom hon härstammar från mannen och kan enligt Guds allsmåktiga vilja genom fortplantningsakten ha en levande frukt uppväckt inom sig. Och eftersom ett större lidande har ålagts henne som människans envisare andliga del, kan hon fullända sin ande genom att mannen och kvinnan till

slut blir ett, vilket kan hända enligt skriften och så sker också.
[6] För med uttrycket att man och kvinna då endast har en kropp menas inget annat än: medan kvinnans karaktär är den envisare delen av mannen, blir den genom den jämförelsevis hårdare prövningen så småningom jämbördig med hans mildare andliga del och det är vad som menas med uttrycket att mannen och kvinnan har en kropp. Herre, vad säger Du om detta?

[7] Jag säger: Detta är absolut sant och gott. Det är så det är och sålunda så som skriften skall förstås. Då skulle det vara lätt att tala med alla människor och från himlen handla för deras eget bästa. Men genom att missbruka sin fria vilja en andra gång har människorna sjunkit djupt ner i sinnlighet. Detta är framför allt fallet med kvinnor, som i övermått har börjat smycka ut sin attraktivare kropp - som de har ärvt från Satan - och på grund av sin själviskhet har blivit spröda, stolta och förbittrade och därmed snärjde den blidare mannen i sina garn som, för att bli beviljad en kvinnas öra, frivilligt och underlägset tvingades att dansa till hennes tyranniska pipa och till slut även njöt av att bli fullständigt snärjd av hennes i sanning djävulska list.

[8] Därigenom föll han från alla himlar, som spirade inom honom, och blev elak, liderlig, självisk, fåfäng och makthungrig och är sålunda tillsammans med kvinnan av djävulen.

[9] Från tid till annan blev mannen genom uppväckandet av kärleken till livet mildt tillrättavisad av sin ande att läsa skriften och begrunda Guds väldiga gärningar. Många gjorde det genom att först mer eller mindre frigöra sig från kvinnans snaror. Men detta hjälpte inte mycket, ty de förstod inte längre skriften. Och eftersom de själva likt kvinnan hade blivit världsligt sinnade anammade de omgående den bokstavliga tolkningen som sanning och förvandlade sålunda Guds Ord till ett monster och Guds tempel till ett rövarnäste.

[10] Jag säger dig och alla närvarande: saker och ting har framskridit till ett stadium då alla människor skulle varit fullständigt förlorade om inte Jag, Herren Själv, hade kommit in i

världen för att rädda er från Satans ok och hans eviga fördö-
melse. Och Själv måste Jag verkligen bemöda Mig för att
börja uppfostra bara en väldigt liten del av mänskligheten till
himlens rätta ljus.

67. Akta er för förföriska kvinnor

[1] (Herren:) Likafullt, ve världen när kvinnorna åter börjar bära fina kläder, styra ut sig själva och sitta på tronerna. Då kommer jorden att få gå genom eld.

[2] Håll därför kvinnorna i strama tyglar och se till att de ödmjucar sig på rätt sätt. De bör vara rena, men aldrig klädda i fina kläder och utstyrda, ty kvinnors fina kläder och smycken är mänsklighetens grav och förstör allt.

[3] Men precis som en ren, väluppfostrad och ödmjuk kvinna är en välsignelse för ett hushåll, är en utstyrd och därmed stolt kvinna ibland män fullt jämförbar med en orm, som genom sin lystna blick lockar himlens fåglar in i dess giftiga och dödande gap.

[4] Därför råder Jag er men önskar inte att göra detta råd till ett bud:

[5] Om någon letar efter en fru, låt honom försäkra sig om att ungmön, som han uppvaktar inte styr ut sin kropp, förutom att tvätta den med vatten vilket är nödvändigt för kroppslig hälsa, och inte uppträder med en skamlös min på gatan, vilket inte anstår en kvinna, och inte stoltserar med sina behag utan är anspråkslös i varje avseende, har sin kropp väl täckt med linnekläder och på vintern med ofärgat tyg från fårens ull, inte heller talar mycket eller skryter, som om hon ägde någonting, ty det är högst välgörande för en kvinna om hon inte äger något, förutom det som är absolut nödvändigt. En sådan ungmö är då också värd en man och hon bör uppvaktas. Men Jag säger dig: undvik, som vore det ett lik, en ungmö som är rik, utstyrd, bär kläder med grälla färger, har en skamlös min på gatan, tycker om att tas emot av de rika och förnäma, men säger till de fattiga: "Bara titta på de illaluktande tiggarna".

[6] En sådan ungmö ger en sann bild, i liten skala, av det lockande helvetet. Och den som uppvaktar en sådan begår en stor försyndelse mot den gudomliga ordningen och kan räkna med att en sådan kvinna, som på jorden knappast någonsin kommer att bättra sig, drar in honom i ett helvete för

åtminstone en väldigt lång period om hon dör före sin make - även om han var en rättfärdig man, som hade älskat sin fru väldigt mycket för hennes jordiska behag.

[7] Ty på samma sätt som en sådan kvinna på denna jord av liderlighet använde knep för att fånga mannen, som hon valt, skall hon – fast tusen gånger mer destruktivt – på den andra sidan komma att möta sin efterföljande make med all tänkbar charm och dra in honom i sitt helvetiska näste. Och det kommer vara mycket svårt för maken att frigöra sig från sin frus inflytande.

[8] Håll därför detta i åtanke och låt den som uppvaktar först bli bekant med sin brud och undersöka alla aspekter, så att han, istället för att vinna en ängel, inte får en djävul om halsen, som han inte lätt kommer att kunna befria sig ifrån.

[9] Jag har tydligt visat er kännetecknen. Ta fasta på varningen så skall du lyckas både här och på den andra sidan. Jag ger er faktiskt inte detta som ett bud som binder er, utan endast som ett gott råd, som redan nämnts, vilket - om det följs - kommer att bli högst fördelaktigt för er och alla fåfänga kvinnor.

[10] Ty den ibland er, som tillrättavisar en fåfäng och slugt förförande kvinna för att få henne att inse sin syndiga dårskap, kommer att bli rikt belönad, väl i himlen.

[11] Vänd därför bort blicken från en utmanande kvinna, ty en sådan kvinna är utan att veta om det, i hemlighet i förbund med Satan och tjänar omedvetet hans förföriska syften.

[12] Om någon av er önskar se Satan när han är som värst, titta då på en utstyrd hora eller en utsmyckad kvinna så har ni sett Satan i sin för en man farligaste form.

[13] När Satan kommer som en drake och spottar fram krig, hungersnöd och farsoter över jorden, är han som minst farlig för människor, ty i sin misär vänder sig människorna till Gud och börjar göra bättring, och undviker därmed helvetet och dess dom.

[14] Men när Satan kläder sin drake i en ängels lätta klädnad, är han som farligast för den av naturen sinnligt lagde mannen, precis som om en rovgirig varg skulle komma in bland fåren

i ett fårskinn. Om vargen kommer till fåren som en varg, flyr de åt alla håll och förvirrar den dödsbringande så att han stannar till och funderar över vilket får han skall jaga. Och till slut måste han ge sig av utan byte. Men om han kommer iklädd ett fårskinn så flyr inte fåren, utan välkomnar tvärtom glatt det nya fåret, som är en varg, som har anslutit sig till dem, och som river hela flocken utan att ett enda får flyr från denna.

[15] Hör upp, denna lära och detta råd bör ni därför bevara i era hjärtan som en helgedom, och strängt hålla er till den, som om Jag hade gett er ett bud. Då blir era äktenskap välsignade från himlen, i annat fall förbannade från helvetet.

[16] Bli därför inte förförda av världens blindas och förrädiskas lockelse, utan var alltid klartänkta och värdesätt på ett korrekt sätt det, som är värt någonting i världen. Lämna inte in det guld och pärlor, som ni nu har fått från himlen, i utbyte mot världens dårskap. Då kommer ni alltid att ha frid bland er och se himlen öppna sig inför er. Men om ni tillåter er själva att fångas av världens lockelse, så är det ert eget fel om himlen fortsätter att sluta sig mer och mer beslutsamt för er. Och när ni i stor nöd åkallar himlen för hjälp, kommer ni inte att få den. Ty det är inte möjligt för en person, som älskar världen och är starkt fäst vid den, att på samma gång vara i en välsignad förbindelse med himlen.

[17] Ty varje människa är skapad och inordnad på så sätt att hon inte kan bära ont och gott, falskt och sant i ett och samma hjärta sida vid sida. Det måste vara det ena eller det andra, men aldrig bägge samtidigt.

[18] Hon kan och måste förvisso känna igen bägge i sitt sinne, men i sitt hjärta kan endast ett av dem bo som grund för livet.

[19] Har ni nu förstått och begripit detta Mitt råd?"

[20] Alla säger, "Ja, Herre och Mästare i all gudomlig visdom."

68. Det heliga ordet, världen och mänskligheten

[1] Här stiger en farisé fram närmare till Mig och säger: ”Herre och Mästare, allt detta är väldigt vackert, gott och sant och kan inte invändas emot. Men om människorna inte tar vara på alla dessa material, som jorden erbjuder dem i sådant överflöd, och skickligt bearbetar dessa, kommer jorden att bli som en öken och det kommer inte att finnas minsta spår av någon kultur. Måste det inte finnas boningar och skolor av alla de slag? Tag bort detta så kommer mänskligheten inom kort att befinna sig i ett djuriskt tillstånd. Därför kan inte världen sättas åt sidan, så länge man lever i den materiella världen.”

[2] Jag säger: ”Era skolor lämpar sig redan bara för att döda allt andligt i barnens ömtåliga sinnen och därför skulle det inte vara någon skada skedd om de helt upphörde, ty sannerligen säger Jag er: om världen är er lärare, vad vill ni då lära er från den i andligt avseende?

[3] Den som inte i sitt hjärta är undervisad av Gud förblir i världens natt, och livets ljus kommer för evigt att vara fjärran ifrån honom.

[4] Men den är död, som inte lysas upp av det sanna livets ljus, som utgår från Gud, även om hon av världen hade lärt sig änglarnas hela visdom. Hur länge skall denna tjäna henne?

[5] Förbli därför i Mig så skall Jag förbli i er, och himlens visdom skall evinnerligen fylla era hjärtan. Fattar och förstår ni detta?

[6] När fariséen fått denna undervisning ur Min mun, sade han dystert och med allvarlig min: ”Åh stora, heliga och levande sanning, så strålande och stor du är! Så lyckliga alla människor på jorden kunde vara om de var uppfyllda av en sådan helig sanning och anpassade sin livsstil därefter. Men åh Herre, ett ofantligt ”men”, så länge som en droppe av denna jord återstår, eller jorden bebos av människor, kommer det bland dem att finnas girighet, avund, snålhet, högmod och den härsklystnad, som förstör allt – alla dessa ting från

helvetets botten. Och på en sådan grund kommer denna sanning, som otvivelaktigt kommer från himlen, ändå aldrig att slå rot och kommer att förföljas till sista bokstaven av helvetets tusentals gånger tusentals lärjungar. Vad har man då för nytta av sådan himmelsk sanning?

[7] Mänskligheten måste till största delen utrotas och en ny placeras på jorden och redan från vaggan uppfostras i denna sanning - för att man skall kunna förvänta sig en frukt som lämpar sig för himlen. Men i det tillstånd som mänskligheten nu befinner sig är den för ond för helvetet, för att inte tala om för sådana sanningar från den högsta himlen.

[8] Även om Du hade för avsikt att grunda en liten samfällighet, som skall kunna bestå och växa inom denna himmelska visdom och sanning, kommer denna ändå att befinna sig bland rovgiriga vargar som, även om de inte kan skada dem andligen, ändå ständigt skall ofreda och skrämma denna fysiskt, och den kommer aldrig att kunna bevara sin renhet inom sig. Och vem förutom Gud vet hur avkomlingarna till dessa rena gemenskaper ser ut, när det gått lite längre perioder?

[9] Människor är och förblir människor. Änglar idag, djävlar imorgon. Och därför är inte ens den bäste att lita på.

[10] Förde Jehova verkligen inte ut Israels barn ur Egypten? De såg Honom dag och natt. I öknen där Han gav dem budorden livnärde Han dem mirakulöst under hela fyrtio år. Där regnade det mirakel på mirakel. Läs historia och kasta sedan en blick på livet som det ter sig nu, religionerna och det sociala tillståndet, och om man betraktar Guds förutvarande barn, så går det inte att finna några spår av vad de en gång var.

[11] Det är därför som jag - utan att vilja förekomma Din kärlek och visdom - säger och vidhåller: vilket evigt slöseri med Din visdom och Dina gärningar, ty de kommer aldrig att vara dem värdiga. Eld och svavel från himlen ja, det är de värda, men inte för evigt en sådan barmhärtighet. Jag talar sålunda, säker på att ingen bedragare snokar runt omkring här. Men när vi väl kommer ner dit igen, skall jag vara tyst

som i graven. Säg mig, åh Herre och Mästare, har jag rätt? Är det inte så?”

[12] Jag säger: Sett utifrån ett jordiskt perspektiv har du helt rätt. Så är det och så skall det bli. Men allt detta får inte avhålla Mig från att förkunna sanningen från himlen för världen.

[13] Ty om världen skall dömas, då måste den först ges det, som själv kommer att döma och måste döma den, nämligen: sanningen från himlen, vilken nu kommer till världen genom Mig och skall förbli här, även om den blir förföljd.

[14] Din åsikt är god och riktig vad beträffar den onda världen. Men ett högst ovanligt förhållande råder mellan Gud och människorna på denna jord, vilket inte är känt av någon förutom av Fadern allena och den som Fadern uppenbarar det för.

[15] Men inte mer om det nu. Kvällen är över oss, och det blir kallt vid denna höjd. Därför bör vi knyta oss i hyddorna. Låt så ske.”

69. Ett evangelium om skratt

[1] Efter dessa diskussioner flyttar vi in i den stora stugan, där man bor och många tränger sig nära inpå elden och värmer sig, särskilt kvinnorna och pigorna. Vissa judar, som också kunde haft lite nytta av eldens värme, blev emellertid inom sig förargade på kvinnorna för att de nästan helt stod i vägen för lågorna. Och några av lärjungarna kom över till Mig för att berätta detta, beklagade sig och knorrade, men Jag tillrättavisade dem milt för sådant oskick. Alla utom en lugnade ner sig.

[2] Men denne, en envis jude från Kapernaum, muttrade oavbrutet, och sade: ”Äh, vad är det för mening med att prata? Redan utomhus frös jag nästan outhärdligt. Nu när jag som en gammal man skulle värma mig litet, skymmer kvinnorna elden och jag är nästan helt stelfrusen. Där nere är det inte ens på vintern så kallt som det med nödvändighet skulle bli ikväll på denna höjd. Och jag är över sjuttio år och har benägenhet för att bli förkyld. Jag vill inte vara missunnsam. Säg därför till kvinnorna att bereda plats för mig vid elden.”

[3] Jag säger till den gamle mannen: ”Vet du inte att Jag skulle kunna värma dig även utan eld om du tror på detta?”

[4] Den gamle säger: ”Ja, Herre, jag tror. För jag har sett många av Dina mirakler och därför tror jag att allt, som Du säger eller vill, kommer att hända.”

[5] Jag säger: ”Stå då tillsammans med de tre män, som kom till oss från ovan för två dagar sedan, så kommer du att bli varm genast.”

[6] Och den gamle mannen gjorde så och han blev omedelbart så varm att han knappt kunde stå ut med hettan, och tackade Mig enormt mycket för en sådan välgärning, men eftersom han nu är för het, vill han kyla ned sig litet.

[7] Men Jag säger: ”Gör som du vill, för jag band inte ihop dig med de tre männen. Gå ut, där kommer du snabbt att kyla ner dig.”

[8] Och den gamle mannen gick ut, men rusade snart tillbaka in i stugan med ett skräckinjagande skrik: ”Rädda er själva,

varje man för sig själv, hela berget står i brand och lågorna drar sig allt närmare denna stuga! Om Jehova vill, kommer vi alla att dö!”

[9] Medan den gamle mannen jämrar sig på detta sätt, kommer Kisjona, som hade varit ute en stund, in och säger till Mig: ”Herre, Du får förlåta mig för att ha förberett en liten hyllning enligt bergsherdarnas sed, eftersom Du berättade för oss att detta skulle bli sista kvällen som Du tillbringade här på berget. Mina herdar har samlat ris och kvistar i skogen, och nu har de tänt eld på risknippena till Din ära och sjunger glädjesånger och psalmer. Skulle Du inte vilja ta en titt ute?”

[10] Jag säger: ”Åh, med nöje, för Jag älskar dig väldigt mycket.” Och Jag reste Mig upp och gick ut och alla lärjungarna följde Mig.

[11] Men kvinnorna skrattade åt den gamle juden för att han hade sett hela berget stå i brand och skapat ett sådant väsen som om hela världen höll på att förgås. Den gamle mannen kände sig lite skamsen och uthärdade nu kvinnornas skratt tålmodigt.

[12] Men Jag tillrättavisade de muntra kvinnorna och varnade dem. Därpå bad kvinnorna Mig och den gamle mannen om förlåtelse – Kisjonas fem döttrar var inte bland dem ty de var upptagna med att förbereda kvällsmålet i den stora herrestugan - och sade att de definitivt inte hade menat något illa med det.

[13] Den gamle mannen förlät dem genast av hela sitt hjärta. Men de tre änglarna vände sig till kvinnorna och sade: ”Hör på oss, ni kvinnor. Denne gamle man är ättling till Tobias som var blind och vars syn vi gav honom åter med gallblåsan av en fisk. Alla ättlingar till denne gamle Tobias, som hade som yrke att gräva gravar, har av någon outgrundlig anledning svag syn, som endast Gud känner till, och vi genom Honom. Vi säger till er att om någon förlöjligar en blind istället för att sträcka ut sin hand och vägleda honom över gångbroar och gropiga vägar är det en stor försyndelse, som bottnar i ett lättsinnigt hjärta. Om ni skrattat utan att veta att den gamle

mannen, som också heter ”Tobias”, är mer än halvblind, hade ni inte syndat. Men eftersom ni väl visste att den gamle mannen bara har halv syn, och ni ändå skrattade, så har ni syndat och förtjänar ett hårt straff. Men då han har förlåtit er efter er ursäkt, så skall även vi förlåta er.

[14] Men ve er om ni någonsin skrattar åt en krympling. Då skall hans onda bli ert!

[15] Hur som helst, människor bör inte skratta alls eller endast väldigt sällan, för skratt uppstår genom uppvaknandet av skadeglada andar som bor i människokroppen.

[16] Ett vänligt leende, från vilken ett uttryck av speciell välvilja kan urskiljas, är himmelskt, emedan allt annat skratt vanligtvis härrör från helvetet. För djävlarna skrattar alltid när de har lyckats med någon av sina onda planer. I himlen skrattar emellertid aldrig någon, utan man är alltid fylld av den hjärtligaste och vänligaste välvilja mot alla aldrig så eländiga varelser och medkänsla med varje plågad broder, som fortfarande måste gå igenom sin tid på jorden. Beakta detta för all framtid!

[17] När människor börjar skratta åt sina bröders svagheter, kommer tron att försvinna likt solen efter solnedgången och kärleken i människornas hjärtan att kylas ner såsom denna natt har kylts ner och det kommer bli ett lidande bland människorna, vars like aldrig någonsin har existerat på jorden.

[18] Beakta verkligen denna varning från himlen. Bestraffa era barn när de skrattar. Hör dem hellre gråta än skratta, ty skratet härstammar från helvetet, som alltid överflödar av hån.

[19] Det finns emellertid situationer där det bara gäller för männen att skratta åt någon dumhet och egensinnig dåraktighet, men då är skratten ett välförtjänt straff för den som förtjänar att förlöjligas.

[20] Men om någon bara skrattar för skojs skull och söker saker, händelser och fänigt tal för att skrattas åt, är han en dåre. Ty endast en dåres hjärta kan fås att skratta. Varje rimligt klok person förstår lätt och snart livets heliga allvar och kommer inte lättvindigt skratta åt någonting.

[21] Därför, skratta inte mer i framtiden och vänd bort era ansikten från pjasar och komiker, som låter sig själva betalas för att göra er redo för helvetet. Var alltid nyktra i era hjärtan, så att ni må få Guds välvilja och därmed sanna ära.

[22] Dessa ord gjorde stort intryck på kvinnorna och de svor att aldrig i hela sitt liv skratta igen.

70. Helandet av den halvblinde Tobias

[1] **Den gamle mannen hade emellertid hört vad de tre änglarna sade till kvinnorna. Så han gick över dit och sade:** ”Jag hörde att ni nämnde min förfaders namn vilket visar att mitt namn inte är obekant för er. Genom Guds nåd och kraft, som är inom er, gav ni liv och ljus åt den gamle Tobias öga.

[2] Ty se, ni Guds kära och eviga vänner, jag är på väg att bli helt blind. Synen på det ena ögat är helt borta och ljuset i det andra minskar avsevärt. Hur skulle det vara om ni gav mig fullt ljus i mina ögon? Det skulle säkert vara lätt för er. Förbarma er över mig.”

[3] **Änglarna säger:** ”Ser du inte den Ende som tittar på de flammande lågorna tillsammans med Kisjona, och som lyssnar på herdarnas sånger och psalmer? Det är inte vi utan Han som gav gamle Tobias hans ögons ljus tillbaka. Gå till Honom. Han är Herren och kan göra vad Han vill. Endast Han kan ge tillbaka dina ögons ljus. Av oss själva kan vi göra lika litet, som du kan göra av dig själv. Vi är endast Hans tjänare och vi väntar på Hans fingervisningar.”

[4] **Vid dessa ord av de tre änglarna beger sig den gamle mannen till Mig och ber Mig om ljus till sina ögon. Jag säger:** ”Var du inte under lång tid en styvnackad farisé och en som lovsjöng templet i Jerusalem, och tog Mig för att vara en essé, en magiker eller liknande? Hur kom du över din tro nu?

[5] **Den gamle säger:** ”Herre, jag var också närvarande i Kapernaum när Du väckte översteprästen Jairus dotter till liv. Redan då började jag tro. Men jag behövde se och höra mer för att stärka min tro. Och jag har sett och hört och nu tror jag att Du, åh Herre, kan göra vad Du vill. Om bara Du, åh Herre, ville hela mig, då kan du göra det fullständigt.

[6] **Sedan sade Jag till den gamle mannen:** ”Det är något själv-motsägande att låta någon återfå synen nattetid, men om din tro är så stark som du säger, så uppskattar du väl också att kunna se på natten! Men Jag säger dig, att andligen är det nu natt och ni är alla helt blinda. Och människorna kommer inte

att kunna se på dagen, utan endast på natten, och då skall för många deras kväll och morgon för alltid bli deras första dag. Och så låt dig bli seende på natten.”

[7] Vid dessa ord blev den gamle seende, och han beundrade de enskilda eldarna, som han tidigare hade sett suddigt och därmed som en eld.

[8] När han blev medveten om sådant synligt ljus i sina ögon, föll han ner på knä inför Mig, och kunde inte prisa Mig högt nog, och var övermåttan lycklig.

[9] Men Jag sade till honom: ”Du har också hört Mitt bud. Håll därför tyst om allt du här har sett och hört, annars kommer du att drabbas av det som jag har varnat alla för.” Därpå steg mannen upp, och lovade att vara tyst som i graven.

[10] Och så var allt gott och fulländat vid dessa höjder. Och när eldarna hade brunnit ut, kom Kisjonas döttrar och bjöd in Mig och alla de närvarande till kvällsmåltiden. Och vi gick alla och åt en god måltid och gick därefter för att ta vår vila.

71. Riba hittar på en historia om nasarén

[1] Men fariséerna - de med ett bättre sinnelag, som var ungefär trettio till antalet och som nu också hade blivit mer eller mindre troende - gick till en egen stuga och diskuterade där nästan hela natten igenom vad de borde göra nu.

[2] Det var en bland dem vid namn Riba, som hade rykte om sig att vara intelligent. Då man inte hade kunnat komma fram till något beslut, tog denne till orda och sade: ”Bröder, ni har nu växlat ord i åtminstone två timmar, och ändå har ni inte på en hårmsmans när kommit närmare en slutsats. Ni har fått lära känna mig. Jag har slagit huvudet på spiken vid liknande trångmål tidigare och efter min kritiska undersökning och efter att ha lyssnat och sett allt, som har sagts och gjorts där, så vågar jag påstå att mitt slag inte heller denna gång kommer missa målet. Så lyssna nu på mig!

[3] Det är helt sant och kan inte förnekas att denne man, en snickarson från Nasaret, uträttat saker och ting, som knappast borde vara möjliga för någon förutom Gud. Kort sagt, den som är något svag och saknar insikt, låter sig lätt pratas omkull att tro att denne nasaré åtminstone är en halvgud, enligt grekiskt mönster. Jag blev själv nästan övertygad om detta, ty det som uppenbarade sig på bergstopparna var ärligt talat av en sådan märkvärdig beskaffenhet att de svårligen skulle ha kunnat överträffats ens på Moses och Elias tid.

[4] Men vissa saker undgick ändå inte mitt hemliga skarp-sinne, vilket tog bort fjällen från mina ögon och gjorde att jag vet precis vad jag tycker om detta. Lade ni inte märke till männen på toppen, som kom till oss som änglar? - **Detta bejakas allmänt** - ”Känner ni också till vem och varifrån de kommer?” - **Detta förnekas** - ”Jag kommer att öppna era ögon. Hör och se.

[5] Det lär inte vara obekant för er, att snickaren Josef från Nasaret - som alltid haft rykte om sig att vara invigd i egyptiska och persiska trollkonster och på samma gång är en ättling till David i rakt nedstigande led - av och till gav sig

tillnamnet "Davids Son". Josefs far, som hette Eli och som också var snickare och av oklanderlig karaktär, strävade icke desto mindre i hemlighet efter att föra tillbaka sin stam till att inneha tronen för Judéen såväl som för hela det förlovade landet. Under förevändning att utbilda sin son i byggnadskonst, lät han honom resa till Persien i gott sällskap och kanske även till Indien, men inte för byggnadsyrkets utan för märkvärdiga trollkonsters skull, så att Josef genom att besitta sådan kunskap och sådant värv skulle kunna blanda hela mänskligheten med att vara utsänd av Gud för att sitta på både judarnas och romarnas tron. Ty det skulle då bli lättare att handskas med de avguda-dyrkande romarna än judarna. Vid sidan av sitt hemliga värv, måste Josef förstås utåt sett vara en strikt jude och utan brister inför lagen, så att inte ens överstepräster kunde klandra honom. När Josef efter flera års resande återvände, då i besittning av konsten, hade han trots det inte medlen eller möjligheten att omsätta denna i praktiken. Han saknade även modet, vilket jag fick berättat för mig av äldre människor, men mestadels saknade han talets gåva, ty han var mycket svag och monoton vad detta beträffar. Eli insåg att han hade misstagit sig och lät sin son Josef, som saknade förmåga att regera, fortsätta med sitt väl kända hantverk. När Eli låg för döden, välsignade han visserligen sin son, men klokt nog sade han till Josef att avbryta det som man kommit överens om, eftersom detta inte hade någon framtid. Och därför vågade sig inte heller Josef på någonting med sin första frus barn.

[6] Men när han, efter första fruns död, genom en sagolik tur och troligtvis genom sina persiska trollkonster, fick den vackra Maria från templet - som också var en ättling till David - under sitt beskydd, så började planerna om att bli regent att åter vakna till liv hos Josef. Han gjorde Maria gravid, då en flicka på knappt fjorton år, som först senare blev hans fru. Detta gav honom givetvis stora problem i Jerusalem, men han frigjorde sig ifrån dessa genom pengar och magi, samtidigt som han gifte sig med Maria, efter råd från en god vän.

[7] Även om Marias mycket förmögna föräldrar, en viss Joakim och Anna - som fortfarande var i livet - inte gärna gick med på ett sådant äktenskap, avlöpte saken ändå utan förhinder - eftersom Josef hade en mäktig vän i templet, den gamle Simon och särskilt Sakarias. – och Maria blev Josefs fru på riktigt, vilket även hennes föräldrar måste ge sitt samtycke till.

[8] Mycket uppmuntrad, särskilt av Maria, som han älskade mycket, vidtog Josef nu alla möjliga åtgärder för det ofödda barnet, eftersom det var en pojke – vilket Josef som var väl bevandrad om sådant kunde förutsäga med stor säkerhet – i detta syfte, vartill de icke obetydliga medlen från hans svär-föräldrar nu kan ha bidragit.

[9] Flera veckor före nedkomsten skickade han budbärare till Persien och bad de tre vise männen att komma, vilka han gjort sig bekant med i sin ungdom. Dessa kom också till Nasaret. Och eftersom kejsar Augustus just vid den tiden hade beordrat en folkräkning i Betlehem för hela Judéen, befann sig Josef och Maria tillsammans med Josefs barn på väg till Betlehem för detta ändamål.

[10] De tre vise männen, tillsammans med deras stora och bländande skara av tjänstefolk, som följde dem, visste vid ankomsten till Nasaret inte vart de skulle ta vägen, och drog upp mot Jerusalem där de olyckligtvis ställde frågor till den gamle Herodes om Israels nyfödde kung - och hällde så olja på elden: Herodes kunde självfallet inte ge dem något annat råd än att detta för det första var något helt nytt för honom och för det andra, om det låg något i detta, så var denna familj, likt tusentals andra, icke desto mindre förpliktade att infinna sig i Betlehem för folkräkningens skull, som hade utlysts av kejsaren. Vid dessa nyheter skyndade de tre vise männen till Betlehem, där de fann vad de sökte.

[11] Det är lätt att föreställa sig att det inte fanns någon brist på magiska syner för att också prata omkull romarna, i annat fall skulle inte den gamle Herodes ha beordrat barnamorden. För att barnet skulle få en ordentlig utbildning hade dessa magiker, om än inte helt skänkt stora rikedomar, så i alla fall av

omtanke lånat ut dessa tills barnet blev regent, vilka lån sedan skulle skickas tillbaka till Persien.

[12] Av det skälet släppte de tre magikerna aldrig barnet ur sikte, och har till denna dag sett till att detta blivit fullkomligt utbildat inom trollerikonsten. Och de framträder nu åter som de påstådda tre änglarna från himlen, som hjälper Jesus att utföra sitt magiska värv, tillsammans med alla slags visa predikningar och mirakulösa gärningar - för att blanda människorna, som är blinda och inte vet något om det, som försigår i det fördolda.

[13] Men vi, som är invigda i alla sorters mysterier, kan aldrig låta oss förblindas och det är därför vår heligaste plikt att hålla ögonen på denna person överallt och i alla gränder och sätta stopp för honom, om han går för långt.

[14] Det värsta skulle vara om han fick romarna på sin sida, för det skulle innebära slutet för alla våra ansträngningar. Därför borde vi högst metodiskt gå vidare med att försöka förhindra detta, annars kommer han på fullt allvar att växa oss skyhögt över huvudet. När han väl har gjort det, kan vi inte dra ner honom. Vad säger ni om detta?"

[15] **De andra säger:** "Du kan ha rätt, men om det till slut förhåller sig på ett annat sätt, vilket lätt skulle kunna vara fallet, vad händer då med oss?"

[16] **Riba svarar:** "Frågan i detta särskilda fall hör inte hit alls. Är han eller kan han vara mer än en människa? Vem bland oss är som hedningarna, som inte vet vad och vem Gud är, och som därför tar vissa framstående människor och även vissa djur för att vara gudar och tillber och hedrar dem.

[17] Är denne nasaréén någonting mera än en ytterst lysande människa, ett geni, oöverträffbar i sitt slag?

[18] Om han försökte vara vad han är, och utövade sitt värv till gagn för människorna och även undervisade dem lite inom de områden där människorna är blinda och har liten eller ingen insikt, så skulle han vara av oundgängligt värde, och det land, som kunde räkna honom som sin medborgare, skulle man avundas. Men så skulle han gärna vilja åt Davids tron,

krona och spira och detta gör honom föraktlig för alla renläriga och rena judar, som besitter den gamla andan att ta till sig och erfara människolivets alla syner med förstånd och i dess rätta ljus och inte lika lättvindigt kan föras bakom ljuset som de halvt hedniska tullindrivarna och syndarna.

[19] Vad har mänskligheten någonsin för nytta av att de många bländande trosläror delar upp sig i olika sekter, som sedan bara hatar varandra på grund av sina olika trosuppfattningar – mer så än skogens glupska odjur. De som är av den gamla tron hatar de icke-troende och de senare dem av den gamla tron. Och sålunda uppnår en sådan religion alltid det exakt motsatta till vad den predikar. Istället för vänskap, kärlek och fred, skapar den ofta oförsonlig fiendskap, hat och de våldsammaste krig! Och dessa har alltid varit alla religiösa väckelsers frukt på jorden. Men om frukterna av sådana handlingar är desamma, som erfarenheten alltid lär oss, då blir det vi upplystas och folkens ledares oeftergivliga ansvar att i tid stänga dörren för sådana förnyare, med vilka tusentals hotas av fördärv och undergång. Är det inte bättre att man gör sig av med sådana härsklystna magiker, istället för att tusentals förleds av sådana excentriker och blir bortstötta och tillintetgjorda?”

72. En farisés förbannelse

[1] **En annan säger:** ”Du har inte fel helt och hållet, om vi betraktar saken ur en rent världslig synpunkt. Men om det finns ännu ett liv för människans själ efter döden, vilket jag ännu aldrig har betvivlat, då är alla dessa världsliga överväganden och förhållanden helt och hållet värdelösa. Och då är denne Jesus en sol för mörkret i människans ande, som visar oss den rätta vägen längs vilken vi redan i våra kroppar kan fånga en glimt av den underbara andra sidan, och från Faderns hus få den härliga näringen till evigt liv.

[2] Och så undervisar Han, för att visa blinda människor, hur luften utan ytterligare bistånd kan erbjuda och måste frambringa bröd och vin, och därför riktig mat, som vi såg på höjderna för några dagar sedan och som vi åt och drack utav.

[3] Att den gamla natten alltid måste föra krig mot den kommande dagen, det lär oss inte bara människans historia utan även allt som finns i naturen, som utspelar sig och uppenbaras inför våra ögon. Men detta är Guds ordning, vad Han tillåter och vill, vilket ingen världslig makt någonsin har stått emot.

[4] Vad skulle du göra om denne Jesus, som säkerligen är fullständigt fylld av Guds kraft, skulle gripa tag i dig med Sina tankar och helt förgöra dig? Vad för slags motstånd kunde du bjuda Honom?

[5] Lyssna nu. En man som genast åtlyds av vinden och sjön och alla goda och onda andar – en man som kallar de döda tillbaka till livet och som utan medicin helar - genom sin blotta viljekraft - varje sjukdom hur gammal och bångstyrig denna än är, kunde säkerligen vara något mer än blott ett magiskt geni. Har inte du och jag ofta sett och observerat magikerna, hur dessa är omgivna av alla slags magiska symboler, trollformler, amuletter och trollspön och alltid väsnas oerhört för varje småsak, som de hittar på.

[6] Denne Jesus har emellertid varken amulett eller något annat, som rör trolldom, eller några magiska salvor, inte heller örter eller rötter och är inte alls hemlighetsfull eller mystisk,

eller en skrävlare utan är en fullständigt uppriktig, godmodig och hövlig människovän och i Sig Själv en människa i dess absolut fullkomligaste bemärkelse.

[7] Han är inte dyster utan alltid vid gott mod and Hans Ord flödar likt mjölk och honung. Och ändå, med all Hans enkelhet händer allting på det mest mirakulösa sätt. Jag är mer än övertygad om att Han kunde skapa en ny jord endast genom sin viljekraft. Jag har känt Honom nästan ända från födseln och kan berätta för er att som liten pojke utförde Han redan alla saker som Han nu utför som man.

[8] Men om en människa utför gärningar, som endast är möjliga för Gud, vad skulle hindra mig från att efter detta betrakta en sådan person som Gud?

[9] Jag är galilé sedan födseln och är över sjuttio år gammal och min syn var väldigt svag under trettio års tid, och jag var fullkomligt blind på ena ögat och såg helt suddigt och oklart på det andra. Hur många läkare, som kommit till Kapernaum från olika delar av världen, har jag inte rådfrågat - vilka nästan alla betraktade sig som överjordiska väsen inom sin konstutövning och som tämjde ormar och vilda djur, som har huggit huvudet av fåglar och sedan mirakulöst fört tillbaka deras huvuden - och strikt följt deras föreskrifter för mina dyra pengar, men till ingen nytta.

[10] För två timmar sedan, precis efter middagen, så hjälpte Han mig med ett ord på så sätt, att jag nu förmodligen ser mer perfekt med bägge ögonen än kanske någon av er.

[11] Slå upp i skriften och se efter om jorden någonsin har beträffats av en människa med sådan mirakulös kraft. Moses utförde förvisso mycket genom Guds kraft, vilken förlänades honom på grund av hans mäktiga tro, likt det stora löftet, som gavs till Abraham. Men hur små äro inte Mose gärningar jämfört med dessa som Jesus utför inför våra ögon.

[12] Och ändå håller ni faktiskt rådslag om hur ni skall röja Honom ur vägen. Bah! Det är skamligt av er och ni förtjänar att för evigt bestraffas med Guds värsta plågoris.

[13] Sannerligen, Jesus tycks vara den fullkomligaste

uppfyllelsen av vad den store profeten Jesaja profeterade om, när han talade om den mest upphöjde Guds tjänare och sade: [14] ”Detta är min tjänare som jag ger kraft, min utvalde som jag har kär. Jag låter min ande komma över honom, han skall föra ut rätten till folken. Han ropar inte, han höjer inte rösten, hans stämma hörs inte på gatorna. Det knäckta strået bryter han inte av, den tynande lågan släcker han inte. Trofast skall han föra ut rätten. Han skall inte tyna bort eller knäckas, innan han fört rätten till seger på jorden.” (Jes. 42:1–4)

[15] Om Han var ute efter krona och spira, vid himlen, skulle han ha mer än tillräcklig makt för det. Ty om Han med hjälp av Sina osynliga tjänare på ett ögonblick kan föra ihop Sina lärjungar genom luften från alla världens hörn, vilket vi såg med våra egna ögon, då kan Han föra ihop alla världens härskare och helt enkelt säga till dem: ”Jag är Herren och ni har alla för evigt upphört att härska. Om ni vill vara Mina tjänare, kan ni stanna hos Mig, men om inte, gå då iväg från Mig och förgås!”

[16] Men Han, som är allsmäktig i ordets sannaste betydelse, varnade oss för att ens med en stavelse avslöja vad som hände här. Sålunda strävar Han inte efter världslig ära på något vis, utan endast efter människans andliga förfining och fulländning. Riket, som Han vill upprätta bland människorna, är ett andligt rike - för att leda dem, som inte längre vet varifrån de kommer, tillbaka till paradiset. Och för detta skulle vi, om det vore möjligt, vilja avlägsna Honom från denna onda värld? Aldrig. Förbannelse över den som i sitt hjärta bereder plats för så onda tankar.

[17] Jorden har aldrig burit fram en större människovän, inte heller någon mera osjälvisk än Honom, och ni tänker bära hand på Honom? Fråga er själva vems andliga barn ni är så kommer Satan, som bor i era bröst, att berätta detta för er och svara: ”Jag är er far.”

[18] Hur skall er Messias se ut? Kanske som ni själva? Eller skall han se ut som en tusenfaldig Simson och med Simsons vapen döda miljoner människor med ett slag, för att inte sätta

Sig Själv utan er på maktens tron och efteråt slaviskt låta Sig domineras av er och för er spela rollen av laståsnan, kamelen, vakthunden, ett lejon som bekämpar era fiender i öknen, en falk som uppifrån plötsligt får syn på att er fiende närmar sig, så att ni kan förtära jordens byte i fred, och bedriva otukt med världens spädaste och vackraste unga kvinnor? Det vore den rätte Messias för er.

[19] Ni vill vara herrar och ha Messias som er tjänare. Ni vill bara ha er Messias på detta sätt. Men att ni skulle säga ”Herre” till den Messias som inte håller med er, faller er inte i smaken, och därför vill ni röja Honom ur vägen.

[20] Skärskåda era hjärtan och fråga om det inte bokstavligt talat förhåller sig så och era hjärtan kommer att svara med ett högt ”ja”!

[21] Men om jag har fel, säg mig då hur er Messias skall se ut och vilka egenskaper Han måste ha.

[22] Vi som kallar oss själva Den Högstes barn borde skämmas. Ändå kommer hedningarna, tullindrivarna och syndarna att komma före oss i allt! Grekerna, romarna, egyptierna, perserna, assyrierna och nästan alla hedningar som vi känner till, dyrkade sina stora visa män av tacksamhet gentemot sina avgudar, ty de förmodade att dessa givits dem genom deras gudars nåd. Och de gav dem gudomlig tillbedjan och byggde tempel åt dem och helgade den plats där en sådan vis man hade bott. Det finns väldigt få exempel på att de gudlösa hedningarna har visat grymhet mot sådana visa män.

[23] Vi judar, som kallar oss ”Guds folk”, har emellertid stannat ett stort antal av de profeter som Gud har skickat till oss och har uttalat förbannelser över dem, och ändå vågar vi kalla oss själva ”Guds barn”.

[24] Elias, en av de största och mäktigaste profeterna, var tvungen att fly nästan till jordens ände för att rädda sig själv från ”Guds barns” och deras grannars vrede.

[25] Vi är de, som stenade Guds budbärare och som nu också vill förskaffa denne gode Jesus ur världen, om detta vore möjligt. Om detta emellertid skulle bli möjligt - ty Gud tillåter

mänskligheten att begå de mest vrickade illdåd, så att deras mått för helvetet blir rågat – då förespår jag en evinnerlig förbannelse över alla judar, att de aldrig igen ska ha ett hemland på jorden och att deras namn, inför vilket även hedningarna har bugat sig, kommer att bli en styggelse för människorna.

[26] Så sant som Gud lever, så kommer detta att äga rum. Och detta vårt så avskyvärda dåd kommer att mötas av en veder-gällning i helvetet, som aldrig tar slut. Kom ihåg att jag som farisé sagt sådant till er.”

73. Fariséerna vill stena Tobias

[1] Vissa accepterade vad den här gamle mannen sade, vars namn var Tobias, som redan påpekats, men de flesta var så ursinniga att de ville slita sönder hans kläder och stena gamle Tobias och alla som höll med honom.

[2] Men den gamle Tobias sade: "Åh, verkställ för all del era planer emot oss, som har blivit en nagel i ögat på er. De tre änglarna som fortfarande är här kommer att ge er en värdig belöning i helvetet och djävlarne kommer att riva sönder era rockar helt och hållet."

[3] När Tobias hade avslutat sitt kraftfulla tal till sina rasande kollegor, som började leta efter stenar, steg de tre änglarna in i stugan och deras ansikten lyste som solen.

[4] När de envisa såg detta, greps de av stor fruktan och föll ner på knä och bad gråtande de tre om förlåtelse.

[5] Men dessa sade: "Om ni blir motståndare till dem, som drivs av och dras till Guds Ande, vilka är då era vänner? Vi säger er rakt ut: det är djävlarne. Låt därför omvända er, annars kommer ni att få smaka på den Högstes makt.

[6] Skälvande av dödsångest skriker de: "Vad skall vi göra?" De tre säger: "Ödmjuka er och tro på den Ende, den sanne Gudens Son, vars själ är Ett med Fadern, ty Fadern är i och inte utom Honom." Med dessa ord försvinner de tre änglarna och fariséerna börjar resa sig upp, och överger sina ytterst ondskefulla planer.

[7] Tobias frågar dem nu, och säger: "Vad ska ni göra nu då? Var är de förbannade stenarna? Varför bar ni inte hand på de tre, eftersom ni tidigare misstog dem för de tre förklädda magikerna från Persien?"

[8] De, som känner sig hårt träffade, säger: "Du vet förvisso att vi måste följa Mose lagar, vilka vi har försvurit oss till vid himlen och templet. Men om denne Jesus nu överallt lär ut det exakt motsatta, hur skulle vi kunna byta ut vår ed mot denna anti-mosaiska lära, bara så där? Men vi skall tänka efter och se vad som kan göras. I detta skede säger vi varken

ja eller nej, ty det står skrivet att ingen profet någonsin skall komma från Galiléen. Sålunda skall denna sak, hur underbar den än må vara som en unik händelse, icke desto mindre vara förknippad med mycket bekymmer.”

[9] **Tobias säger:** ”Det är förvisso sant, att ingen profet förmodas komma ifrån Galiléen, men jag frågar: står det också skrivet att Messias inte skall komma ifrån Galiléen? Jag är inte medveten om att det står något skrivet om det, eller om någon särskild plats, som är angiven, varifrån Messias skall komma. Om det enligt skriften inte skall finnas någon profet från Galiléen, kan likväl så vara fallet med Messias. För säkerligen är det en oändlig skillnad mellan en profet och Messias.” **De träffade säger:** ”Det har du rätt i. Det är därför vi vill fundera på det.”

[10] **En annan farisé, som tyst hade lyssnat på den långa diskussionen i bakgrunden, utan att någon gång ha uttryckt sin åsikt, säger:** ”Vänner och bröder, för att gå till botten med denna högst mirakulösa sak krävs ett nyktert och vaksamt sinne. Vi är emellertid alla mer eller mindre onyktra sedan kvällsmålet och är därtill fortfarande mycket sömniga! Hur kan vi ge ett trovärdigt omdöme om ett ärende som är så mirakulöst och även viktigt och allvarligt?

[11] Därför tycker jag nu att vi borde sova litet och i morgon skall vi fortsätta våra diskussioner, något visare. För om jag inte misstar mig så gryr dagen redan och det lär inte dröja länge innan det är morgon. Därför bör vi möta sabbaten med en anständig frid och inte med gräl och debatter.

[12] Den stora skaran av Jesus-anhängare verkar redan vara i rörelse. Vi vill eller borde observera dem, men hur då när vi är så trötta? När de kanske till och med ger sig av innan vi vaknar, om vi nu skulle ta en liten tupplur?”

[13] **En annan avbryter honom och säger:** ”Det är lätt. Vi ordnar vakthållning.” **Den förre talaren säger:** ”Vem då? Du kanske, eller någon som är lika trött som du och jag och som somnar till som oss?”

[14] **En tredje säger:** ”Att sova går inte an då de andra gör sig

redo för avfärd. Därför har vi inget annat val än att följa deras exempel. För vägen ner till slättlandet är utdragen och vi kommer inte att vara i byn förrän lite efter soluppgången!”

[15] **En fjärde säger:** ”Åh, Mästaren Jesus är också utanför stugan och förbereder sig för avfärd. Vi har därför inget annat val än att omedelbart bryta upp.

[16] **Den förste säger:** ”Ah, där har vi det. Precis som jag trodde, nu har vi det. Det blir en trevlig resa, utan sömn och ganska fulla efter kvällsmåltiden.”

[17] **Flera av dem säger:** ”Nåväl, det är inte möjligt på något annat sätt! De, som har vilat, kommer inte att vänta på oss. Låt oss därför ge oss iväg! Vi tar igen vår sömn i byn.” **Alla reser sig och går snabbt ut.**

[18] När fariséerna är redo för avfärd, medan Jag Själv inte är klar, blir alla utom några få lite upprörda och frågar Mig om Jag inte skulle ge Mig av snart.

[19] **Men Jag säger dem:** ”Jag är Herren och gör som Jag vill och ingen skall fråga mig ”Varför då?” Men om någon inte är nöjd med hur Jag vill ha det för Mig Själv och de Mina, kan han göra som han vill, ty Jag binder ingen. Om någon vill gå, så låt honom. Men om han vill vänta, låt honom då vänta tålmodigt. Jag skall inte bryta upp före soluppgången och Jag skall först äta frukost, ty vägen är lång och tröttsam.”

[20] **Fariséerna säger:** ”Kan vi i så fall vi ta en kort vila?” **Jag säger:** ”Helt säkert. Ty jorden behöver inte dina ögons ljus för att solen skall gå upp, utan säkert Mina ögons ljus, så att det blir ljus på djupet.”

[21] **Fariséerna säger:** ”Låt den förstå detta, som kan eller vill. Vi kan inte förstå det.”

[22] **Den gamle Tobias säger:** ”Jag förstår det faktiskt och stannar därför kvar här ute i det fria. Kanske kommer det att uppstå ett ljus även i mina djup.

[23] **De andra säger:** ”Din gamla gubbstrutt, gör som du vill, vi skall gå tillbaka in i stugan för att få litet sömn.” **Med dessa ord återvänder alla till stugan och kastar sig på britsarna.**

[24] **Tobias kommer emellertid vördnadsfullt över till Mig, för**

att berätta allt som ägde rum under natten. Men Jag lugnar honom och säger: ”Jag vet allt, för om Jag inte gjorde det, hur kunde Jag då ha skickat hjälp till dig vid rätt tidpunkt? Låt det vara så. Därför att vem som än reser upp sig emot Mig före Min tid kommer att tvingas spjärna emot. Frukta därför inte. Ty från och med nu skall inget motbudande hända dig.

[25] Men låt oss nu gå litet högre upp. Där uppe på den kullen mot öster. Därifrån kan vi se den mest strålande soluppgång. Och den sortens saker styrker själen såväl som kroppens lemmar, och piggar upp hjärtat och njurarna.

[26] Vid dessa ord beger sig alla med Mig upp till bergssluttningen, och väntar ivrigt på soluppgången, som inte dröjde så länge.

74. Hur domare och lagstiftare bör uppträda

[1] Efter ungefär en timme kommer solen upp i obeskrivlig majestät och prakt, och alla kände sig upplyfta och rördes till tårar och sjöng psalmer till Hans ära, som så underbart och härligt hade skapat allt detta.

[2] Den gamle Tobias säger efter en sådan högtidlig morgontimme: ”Åh Herre, detta är ett annat tempel än det i Jerusalem, vilket alltid är fyllt av avfall och smuts. Hur ofta har jag inte i mitt liv sjungit psalm efter psalm, då mitt hjärta ändå varit torrt som tio år gammal halm och kallt som is. Och så varmt som det nu slår för min skapare. Hur ofta var jag inte i templet, men ändå alltid glad att lämna dess stinkande salar. Och här känns det som jag skulle vilja tillbringa en evighet, och ur djupet av mitt hjärtas varmaste kärlek prisa Gud, som skapade alla de oräkneliga strålande tingen. Älskade Mästare, hur kan jag tacka Dig för en sådan helig livsglädje, som jag aldrig tidigare har känt?

[3] Jag säger: ”Den som beger sig ut i Guds skapelse och känner och upplever vad han har att tacka sin Gud och Skapare för så varmt, som du gör, har redan visat Mig den bästa och mest förtjusande tacksamhet.

[4] Behåll sådana känslor och förnimmelser och stäng inte ditt hjärta för dina fattigare bröder även om de en gång varit dina fiender, så kommer du med en gång att göra dig förtjänt av en stor nåd från Himlen. När du ser alla slags syndare, varken döm eller fördöm dem, ty, förstå Mig rätt, för det mesta är det inte de själva som syndar utan anden som driver dem till detta. Själv kan du inte säga vilken ande som driver dem. Det är många, som i sin fromhet kan bli högfärdiga, och då vill se ner på syndare med förakt och motvilja för sin inbillade höga morals skull, varpå de då omedvetet förvandlas till större syndare än dem, som de föraktar. Det kommer då en ande som driver dessa människor mot någon synd, och den högmodige dygdige hjälten upptäcker då hos sig själv att han inte är en gud ännu på länge, utan bara en helt vanlig, svag människa.

[5] En sådan person blir då ödmjuk igen och gör bot och bättring för sådant som den inbillat moraliska hjälten tidigare ansåg sig vara alltför upphöjd för!

[6] Och därför bör ingen hata en syndare för att han är en syndare, utan det är fullt tillräckligt för alla att bara hata synden och faktiskt avsky den. Endast en förhårdad brottsling, som har blivit ett med sin synd, bör man inte sträcka ut sin hand till. Men när han, som resultat av sin botgöring hamnar i riktig misär, då bör man tänka på honom och inte stänga till sina öron, om han vädjar till en. Och om du ser en brottsling, som leds till sin avrättning, bör du inte känna glädje över hans bedrövliga öde, även om han skulle ha begått brottet för vilket han leds ut till döden i ditt eget hus, ty se, det är inte omöjligt för en sådan brottsling att uppnå salighet i den andra världen.

[7] Kärlek i allting bör vara det mest framträdande draget i varje människas liv. Rättvisa, som inte har sin grund i kärlek, är ingen rättvisa inför Gud. Och om denna därför avkunnas av en domare, så är han en tio gånger större syndare inför Gud än den, som han har dömt. Och Gud skall en gång döma honom lika skoningslöst, som denne har dömt sin nästa.

[8] Döm eller fördöm därför ingen människa, även om han skulle ha försyndat sig emot dig aldrig så grovt, så kommer du inte heller att bli dömd eller fördömd. Ty med det mått som ni utmäter, med detsamma skall ni bli bestraffade i den andra världen. Den kalla och kärlekslösa domaren, som emellertid är strängt rättvis bara enligt lagen, vilken som helst, kommer att få en obeveklig dom över sig själv, medan rövare och skarprättare aldrig kommer att möta Gud ansikte mot ansikte!

[9] Den som har fångat en tjuv eller mördare har gjort sin del om han överlämnar dem till en rättvis domstol. Men domaren bör inte glömma bort att så länge som brottslingen fortfarande lever i världen, är han ännu inte en fullständig djävul, utan en vilseledd, missanpassad person, för vilken varje möjligt försök till botgöring bör göras innan han kan dömas till döden som en oförbätterlig djävul.

[10] Men det rätta förfarandet vid avrättningen är att det utdömda straffet inte utförs omedelbart, utan att en sådan person bör offentligt bindas mot pålen till händer och fötter, fem fot över marken under hela dagen.

[11] Om han med äkta ånger betygar att han ska bättra sig, då skall han tas ner från pålen och placeras i en lämplig, kärleksfull och rättfärdig uppfostringsanstalt. Men han skall ändå inte frigges förrän han har visat upp en odiskutabel bättring. Om den bundna brottslingen under hela dagen, emellertid, inte visar något tecken på botgöring, då är han en fullständig djävul och därför, om han fortfarande är vid liv på pålen, skall han efter solnedgången dödas och sedan brännas upp vid avrättningsplatsen, tillsammans med pålen.

[12] Detta säger Jag dig på det att du i framtiden skall anpassa dig till detta, därför att du bland fariséerna också var en domare och fortfarande är, och hade att ombesörja gravplatser för de döda och avrättningsplatser för brottslingarna.

[13] Välsignade är de som handlar därefter. Deras namn skall lysa i det eviga livets bok.

[14] Men nu skall vi röra oss ner till stugorna. Vår Kisjona har förberett en lagom stor frukost och väntar på oss med sin fru och sina döttrar.

75. Den fariséiska sabbaten

[1] Vi går nu snabbt ner och Kisjona skyndar emot Mig för att inbjuda Mig och lärjungarna till frukosten, och ber på samma gång om ursäkt för ett något måttligare mål än vanligt, då förråden var slut och han inte hade tagit mera med sig upp, eftersom han var medveten om Jag skulle ge Mig ner från berget till slättlandet denna sabbat. Om måltiden därför var något måttlig, skulle Jag inte tillskriva det hans brist på vilja utan på att han inte kunde ändra på det.

[2] Jag lugnade honom och sade: ”Var helt lugn när det gäller detta och gör dig inga bekymmer! Allt är i sin ordning och så som Jag vill ha det. För övrigt måste Jag säga dig, som en älskad broder och vän, att du hur som helst under dessa många dagar kritiserat dig själv lite väl mycket.

[3] Vad beträffar de objudna gästerna – legionen av fariséer – där skulle du på intet vis ha begått en synd genom att inte ha bjudit dem till bords. Ty dessa - som har guld och silver i överflöd - kunde här ha betalat för sig, om de hade velat. Men du har givetvis inte syndat genom att ha utspisat dem här utan att ta betalt. Jag kommer inte att klandra dig om du vill skriva ut en räkning på dem. Men den gamle Tobias tar Jag på Mig.”

[4] Kisjona säger: ”Det skall jag också göra. Det finns gott om fattiga som kommer gynnas av en sådan betalning. Men nu, åh Herre, varsågod att med Dina lärjungar deltaga i den sparsamma måltiden. Fariséerna sover fortfarande i den stora vilostugan och jag vill inte att de äter med oss.”

[5] Jag säger: ”Nej, gör inte så. Väck dem och bjud in dem till måltiden. Jag kommer att fasta till middagen tillsammans med alla de Mina. Därefter skall vi inta en ordentlig måltid nere på slätten.

[6] Kisjona gör genast som Jag säger åt honom, ehuru något förstämd. Fariséerna och deras trosbröder stiger snabbt upp från sina sovplatser och rusar till frukosten vilken de förtär i all hast, trots att det är sabbat. Ty de fruktar att solen, som förvisso hade varit uppe en god stund, snart skulle nå stugan

- som var skyddad av en stor klippa längs vilken den var byggd
- vilket skulle förhindra dem från att äta tills solen gått ned,
eller tills sabbats-ceremonin i Jerusalems tempel hade avslutats.

[7] **Kisjona lägger märke till detta och säger till Mig:** ”Detta är ganska lustigt. För dessa börjar inte sabbaten förrän solen lyser på den plats där de befinner sig. Som Du, åh Herre, har sett vid ett flertal tillfällen, när inte solen till denna stuga förrän vid lunchtid och därför börjar inte dessa hycklare sin sabbat förrän mitt på dagen, för att hedra den. Det vore svårt att finna karlar som dessa någonstans på hela jorden.”

[8] **Jag säger:** ”Låt oss lämna dem. Det kommer fortfarande att finnas många möjligheter att peta dem på näsan angående sabbaten innan vi når slättlandet. Detta är ingenting i jämförelse med hur de kringgår sabbaten när de vill det och när sabbaten inte utlovar en rik skörd i deras synagogor. Då stänger de sina fönster och dörrar, så att solen inte kan sprida sitt ljus i dessa ögontjänares hem, varpå det då inte är någon sabbat i huset. Inte heller räknas en mulen dag som en full sabbat, såvida de inte tänder sina sjuarmade ljusstakar i sina synagogor, givetvis för att ge tillfälle till rikliga offergåvor. Därför är för dem en mulen sabbat alltid att föredra framför en fin dag som idag.

[9] Men ännu ett tillfälle kommer att yppa sig idag, som Jag har sagt, där vi kan föra fram detta i ljuset. Men låt oss nu börja röra på oss, för det blir väldigt varmt idag och det är inte alltför behagligt att färdas i en sådan hetta.”

[10] Därpå går vi med raska steg från berget ner mot slätten och fariséerna bakom oss kippar efter andan och är arga över våra snabba steg. En av dem till och med ropar efter oss: ”Varför rusar ni på så vansinnigt? Stal ni av en händelse någonting uppe på höjden?”

[11] **Den yngre Matteus, lärjungen, låter emellertid inte detta passera, utan bemöter honom:** ”Vi går med våra egna fötter och ni med era och därför går vi så snabbt vi önskar och behöver inte ta någon hänsyn till er, hoppas vi. Inte heller kom

vi på förhand överens med er hur snabbt vi skulle gå. Knip därför igen och ge er av om ni kan och vill! Vi bryr oss inte om er, varför skulle ni bry er om oss?”

[12] **Fullständigt rasande över detta säger en farisé:** ”Vad kacklar du om, din dumme publikan? Vet du inte att det är sabbat idag, och då skall man inte gräla.

[13] **Matteus svarar:** ”Skulle sabbaten endast gälla för mig och inte dig? Vem var det som grälade först? Det står förvisso inte att man inte kan gå fort på en sabbat? Tvärtom kräver ni att man inte bör gå långsamt till synagogan på en sabbat och därför bryter vi inte ens mot era egna regler, när vi skyndar oss mera på en sabbat än på en vanlig dag. Det finns en synagoga nere i byn som vi fortfarande kan komma till om vi går snabbt. Vad mer kräver ni av oss?”

[14] **Fariséerna säger:** ”De som rusar till synagogorna och skolorna ser förvisso ut som du. Det är skrattretande när en tullindrivare talar om en synagoga. Känner vi kanske inte till dig? Du är mera en hedning än en infödd grek, och du vill ivra för synagogan, du din svarta brottsling?”

[15] **Matteus säger:** ”Det är dags att ni tyglar era munnar, annars skall vi ta oss friheten att med påkar på era ryggar bryta mot sabbaten! Titta bara på dessa eviga dagdrivare, vilka rättigheter skulle de inte vilja bevilja sig själva över oss. En enda förolämpning till och jag kommer att glömma sabbaten och min medmänsklighet och börja ta itu med er som en björn!”

Fariséerna säger ingenting efter detta hot, men är i hemlighet fyllda av raseri.

76. Att plocka vete-ax på en sabbat

[1] Mycket närmare dalen kommer vi dock efter ett tag till ett fält, som låg framför oss, med nästan mogen säd. Stigen fortsatte genom detta fält och vi tog denna väg genom fältet, eftersom det var den kortaste vägen till byn. Vi gick därför genom säden, naturligtvis på sabbaten. Men lärjungarna, som tillsammans med Mig Själv inte hade ätit någon frukost, började rycka av några av de mognare sädesaxen, och gnuggade sädeskornen mellan sina händer och åt (Matt 12:1).

[2] När de märkte detta, steg de rasande fariséerna hastigt fram till Mig, och sade med självgod min: ”Ser du inte att dina lärjungar gör sådant, som inte passar sig på en sabbat?” (Matt 12:2)

[3] Jag säger till dem: ”Har ni aldrig läst vad David gjorde när han och de som var med honom blev hungriga (Matt 12:3). Och hur han gick in i Guds hus och åt upp skådebröden, som han inte heller fick äta och inte eller de som var med honom, utan endast prästen? (Matt 12:4) Eller har ni inte läst i lagen hur prästerna bryter mot sabbaten och men ändå inte klandras? (Matt 12:5)

[4] Ni har bevittnat Mina gärningar uppe på höjden och hört Min undervisning och det har ofta sagts er, vem Jag är! Om allt detta inte är nog för er, då säger jag till er rakt upp i ansiktet: Den som är i Mig är större än templet. (Matt 12:6)

[5] Men om ni visste vad som menades med: ”Barmhärtighet vill jag se men inte offer”, då skulle ni inte i era hjärtan ha fördömt dessa oskyldiga. (Matt 12:7) Ni blinda och döva fariséer, vet då att Människosonen, som är Jag Själv, är Herre även över sabbaten.” (Matt 12:8) Dessa ord skrämdes fariséerna så till den grad att de genast steg tillbaka och slutade att hindra lärjungarna från att plocka axen från vetet.

[6] Men Kisjona, som följde Mig hela tiden, och vars fält detta var, sade till Mig: ”Herre, jag skall genast skynda före och förbereda en riklig måltid, för Jag tycker synd om lärjungarna, som så uppenbart är hungriga.”

[7] Jag säger: ”Med detta gör du verkligen mycket gott. Men Jag skall icke desto mindre först besöka en skola med mina lärjungar, så att fariséerna inte blir ilsknare. Ty de kan inte smälta att Matteus har visat för dem att vi går så snabbt för synagogans skull. Om vi inte skulle gå förbi byskolan, hade det varit slutet för dem och de skulle snart ställa till med bråk. Om vi emellertid först går till en skola, då har vi täppt till munnen på dem och du kan utan vidare ge dem deras nota, det vill säga vid slutet av sabbaten. Vid dessa ord gick Kisjona och hans anhöriga raka vägen hem, där allt befanns vara i bästa ordning.

[8] Vi svängde emellertid något åt vänster mot skolan, vilken låg belägen högst uppe i byn. När vi kom dit, gick vi genast in i skolan, som var ganska sparsamt besökt (Matt 12:9), och fariséerna följde oss hack i häl och var i hemlighet rasande över att ute på åkern ha skrattats ut av lärjungarna på grund av sin blinda dumhet, efter att Jag hade motsatt Mig deras klagomål mot att plocka ax av säden.

[9] När vi gick in i skolan, började fariséerna genast göra sig viktiga, och ledde fram en person till Mig vars hand sedan länge hade förtvinat och som därför knappt klarade av något arbete alls. Eftersom jag tidigare hade sagt att Jag är Herre även över sabbaten, så frågade de Mig om det är tillåtet att bota på en sabbat. Men de frågade bara för att få något, som vittnar emot Mig (Matt 12:10), ty deras onda hjärtan brann av vrede och raseri.

[10] Men Jag sade till dem: ”Varför frågar ni Mig som om ni själva vore i stånd att ge liv åt den här sedan länge döda handen? Men om Jag hade för avsikt att hela honom, skulle Jag säkerligen inte be om er tillåtelse för att göra det?

[11] Vem av er skulle vara så dåraktig att han inte skulle dra upp ett får från en grop bara för att det föll i denna på en sabbat (Matt 12:11)? Men hur mycket bättre än ett får är inte en människa. Därför bör det förvisso vara tillåtet att göra gott mot en människa på en sabbat (Matt 12:12)?”

[12] Fariséerna teg, men Jag kallade fram personen och sade

till honom: ”Håll fram din hand.” Och han höll fram den och den blev frisk som den andra, som aldrig hade varit sjuk (Matt 12:13).

[13] Detta var fariséernas sista halmstrå. De lämnade skolan för att diskutera hur de skulle döda Mig (Matt 12:14).

[14] Men Matteus, som var något av en spion, smet obemärkt ut och återvände snart med andan i halsen och avslöjade högt vad han hade hört. Då skickade Jag snabbt en lärjunge till Kisjona, och lät honom få veta att det skulle vara oklokt att Jag åt middag med honom, då fariséerna suktade efter Mitt liv. Och eftersom Jag inte ville göra dem till grövre brottslingar än de redan är, kommer Jag inte att befinna Mig i detta område för en tid. Lärjungen försvann med blixstens hastighet, och visste var han skulle möta upp med Mig senare.

[15] Knappt hade han meddelat Kisjona detta, förrän den senare bröt upp från sitt hushåll, hastigt samlade ihop ett stort antal människor, rusade till skolan och kom dit just när fariséerna steg in, väl försedda med stenar.

[16] Att fariséerna vid detta tillfälle serverades av Kisjona på bästa sätt, behöver väl knappast nämnas, varpå Jag sedan gav Mig av tillsammans med ett stort antal människor, och helade deras sjuka på vägen. Ty detta område, beläget vid galiléiska sjön, hade vid skördetiden drabbats av feber och det fanns alltid många sjuka, särskilt kvinnor, och när de fick höra talas om Mig sprang de efter folkmassan och kom ikapp Mig på vägen, och frågade om Jag kunde hela dem. Och alla som följde efter oss blev helade (Matt 12:15)

[17] Efter att de hade blivit helade uppmanade Jag dem alla varken att avslöja detta hemma hos sig (Matt 12:16) eller att nämna platsen där Jag helade dem och vilken riktning Jag tog när Jag lämnade platsen. De lovade heligt och dyrt att hålla detta och Jag lät dem gå i frid.

77. Profetians uppfyllelse

[1] När dessa var avklarade, steg apostlarna över till Mig, och sade: ”Herre, ibland förbryllar Du oss. Se, vi har redan sett så många underverk av Dig och själva upplevt så många, att vi inte längre för ett ögonblick kan tvivla på, även om vi skulle vilja, att Du i ordets sannaste betydelse måste vara Den levande Gudens Son. Ty Dina gärningar har hittills inte varit möjliga för människor att åstadkomma. Ändå verkar Du icke desto mindre vid vissa tillfällen på fullt allvar frukta människorna, trots att vi har försäkrat oss själva om att oräkneliga skaror av de mäktigaste änglar står till ditt förfogande.

[2] Fariséerna, med sina obehägnade runt femtio anhängare, den ene fegare än den andre, kunde vi säkerligen ha läxat upp ordentligt själva, medan ett litet allsmäktigt ord från Dig Själv skulle fått fariséernas lust att förfölja Dig att vara över för all framtid. Hur Du därför på fullaste allvar, med all Din Gudomliga kraft, kunde ta till flykten inför dessa karlar är en gåta för oss som vi inte ens med den bästa vilja i världen kan begripa. Men förklara därför gärna Ditt så märkliga beteende för oss!

[3] Jag sade: ”Ni är fortfarande alltför svaga och blinda, för att lyckas lista ut detta vid första anblicken. Se, detta skedde för att ni skulle bli medvetna om uppfyllelsen av vad profeten Jesaja profeterade om Mig när han sade: ”Detta är Min tjänare som Jag har utvalt, den som Jag älskar och som Min själ har sin glädje i. Jag skall låta Min ande komma över honom, och han skall förkunna rätten för folken.” (Här betyder rätten Sanning, Ljus och Liv, ty det är Sanning som för med sig en rättfärdig dom). ”Han skall inte träta och ropa, och ingen skall höra hans röst på gatorna. Han skall inte bryta av det knäckta strået eller släcka den tynande lågan, utan Han skall en dag föra rätten (den fulla Sanningen) till seger. Och hans Namn skall ge folken hopp.”

[4] Se, detta är anledningen till att Jag varken ville, eller kunde, hamna i en ordstrid och ännu mindre i handgemäng med fariséerna.

[5] Förresten så visste Jag på förhand att Kisjona inte skulle låta dem gå ostraffade. Deras straff är nu tiofaldigt av vad det skulle ha varit i ett eventuellt handgemäng med oss, för det första för att de blev plågsamt nerslagna av Kisjona och hans män och för det andra för att de i Kapernaum inte med en stavelse får nämna allt som de har gått igenom, vilket är det som irriterar och generar dem mest av allt.

[6] Ty, om någon med ett enda ord yppar något om det som hände, vilket varnades för på berget, så kommer han ögonblickligen att bli stum, döv och om nödvändigt även blind. Detta är också orsaken till deras försök att ta Mitt liv, ty därigenom hoppades de att även att ta död på det, som de trodde skulle bli en säker följd av Mitt hot uppe på berget.

[7] Ty de anser fortfarande att Jag är en ond trollkarl, som förvisso kan verka som levande, men inte som död. Det värsta för dem är, att nu inte veta vart Jag har tagit vägen. De har faktiskt redan skickat budbärare österut för att spåra upp Mig, då de såg oss fly österut från skolan, men de vet inte att vi plötsligt svängde västerut efter en timme i skogen och sedan seglade över sjön till den andra sidan och därför skall deras eftersökning bli fruktlös. Nu, är er gåta härmed löst?

[8] De tolv såväl som många andra som färdas med Mig säger: ”Ja, nu står allt klart för oss. Därför är det faktiskt mycket bättre än om vi själva hade burit hand på de skändliga. Nu är allt precis, som det skall vara igen.”

[9] Judas säger något lakoniskt: ”Utom för våra magar. Med tanke på att det är kväll har ingenting ännu hamnat i dem, förutom några vetekorn. Därför skulle det vara trevligt om något också kunde göras för våra magar innan vi seglar över sjön.”

[10] Jag säger: ”Idag blir helt enkelt en fastedag, åtminstone tills vi når den andra stranden. Något kommer säkert dyka upp där borta.”

[11] Tomas förebrår emellertid honom för att ha varit så plump, och säger: ”Men hur kan du, efter Herrens så upphöjda undervisning, komma med så förskräckligt gemena

kommentarer? Har du ingen känsla för anständighet eller skam i din kropp? Om du verkligen är glupsk som en varg, ta då i framtiden med dig proviant. Men att komma med sådana kommentarer i Herrens närvaro är alltför skrämmande gentemot för att slösa mera ord på det!”

[12] **Judas säger:** ”Ja, ja, jag glömde att du fortfarande är mitt ibland oss. Du är och förblir den, som skall uppfostra mig och du verkar njuta av varje chans att trycka till. Nåväl, fortsätt med det du, om det gör dig lycklig. Det kommer inte att bekymra mig i framtiden.

[13] **Petrus säger:** ”Det blir bäst så. Tomas har likväl rätt, även om han kan vara lite hård emellanåt. Men enligt min mening bör vi alltid blicka upp mot Herren. Om Han säger något, då är det gott att det har sagts och då bör vi alla lyda det. Enligt min mening bör vi alltid iakttä detta i Herrens närvaro, för att det ska råda frid och harmoni ibland oss.

[14] Min käre broder Tomas, om den hungrige Judas inte håller tyst inför Herren, så kommer han att vara ännu mindre rädd för dig. Om vi emellertid måste rätta varandra, låt oss då undvika bitskhet och barskhet, så att Jesajas ord som Herren nämnde även kan gälla för oss, Hans lärjungar.”

[15] **Jag säger:** ”Det är rätt, Min käre Simon Jona. Så bör det vara bland er och till slut bland alla människor. Ty den, som är skadad och lägger något över såret, som irriterar, kommer inte att läka detta utan endast förvärra och göra det större. Men om han täcker det med balsam och ren olja, kommer han snart att hela det och på så sätt lyckas läka den köttsliga skadan.

[16] Men redan nu styr Min vän Kisjonas båtkarlar mot stranden och han är själv ibland dem. Låt oss därför gå ner mot stranden och vara där när skepparna kastar förtöjningen, så att vi kan dra in dem mot land, ty deras vind kommer emot dem och det gör det svårt för dem. Men vinden passar för vår överfart och kommer kvickt att föra oss över till den andra sidan. Låt oss skynda mot stranden, så att deras ansträngningar inte är förgäves.

78. Helandet av den besatte, döve och blinde

[1] Vi rusar mot stranden och kommer fram precis när skepparna kastar förtöjningen. Petrus, själv en skicklig båtkarl, grabbar tag i den och drar kvickt in båten och kliver ombord på den, och den tar oss över till den motsatta sidan på en och en halv timme, och detta vid den plats där halva befolkningen består av greker och den andra halvan av judar.

[2] Vi når stranden i skymningen, vilket fortfarande gör det möjligt för oss att bilda oss en ganska god uppfattning om området. Kisjona skickar på fläcken ut två budbärare för att ta reda på om det finns inkvartering för ett hundratal, men dessa återvänder utan framgång. Och därför stannade vi ombord över natten, för vinden hade mojnat och sjön var nästan stilla.

[3] Kisjona lät sedan ta fram stora mängder bröd, vin och väl grillad fisk från förrådet och hans fru och döttrar, som inte heller saknades, serverade oss. Att Judas, som redan på andra sidan var hungrig, var högst belåten med denna begivenhet behöver knappast nämnas.

[4] Kisjona frågar Mig om han skulle göra upp en eld på skeppet, eftersom han visste att kvällarna trots dagens hetta kunde bli ganska kalla. Jag lät honom göra det och en eld tändes snabbt i den stora ljussockeln, som var väl försedd med ren harts, olja och annat brännbart material. Snart brann skeppets fackla, och spred ett starkt sken över hela området. Detta lockade inom kort många åskådare till stranden, där många av dem kände igen Mig från det korta avståndet, och de började jubla över den välkände, mirakulöse frälsarens närvaro i deras område, ty det fanns många sjuka där.

[5] Många andra skyndade sig hem från stranden och berättade för hela trakten att Jag befinner Mig på skeppet.

[6] Det tog inte lång tid förrän en stum och samtidigt blind, och besatt på detta sätt, fördes fram till stranden och människorna frågade Mig om Jag kunde och ville hela honom.

[7] Flera fariséer från denna trakt skyndade sig emellertid

också till stranden för att se vad som skulle hända där, och de sade till folket: ”Att hela denne skall han verkligen låta bli.”

[8] Men den besatte helade Jag ögonblickligen från båten, så att han både kunde se och tala (Matt. 12:22). Allt folk från platsen blev förskräckta och judarna som inte var lika övertygade, som fariséerna, skrek: ”Detta är i sanning Davids Son, som alla judar sätter sitt hopp till!” (Matt. 12:23)

[9] Men det fanns en man från platsen, som var ärlig och rättskaffens. Denne steg fram nära skeppet, och sade: ”Gudomlige store och underbare mästare, varför skulle Du på en gungande båt låta vinden och en ganska kylslagen natt beröva Dig en natts säkerligen nödvändig vila? Det särdrag, som kännetecknar detta sjöområde, är att dagens hetta vanligtvis åtföljs av en lika kall natt, vilket resulterar i alla sorters sjukdomar bland de människor, som bor i området. Jag hyser emellertid ett stort, rymligt och väl möblerat hus, vilket kunde ge Dig och Dina lärjungar mer än tillräckligt utrymme och ni kan stanna så länge ni önskar. Inte heller skall där råda någon brist på förnödenheter.

[10] Jag säger till honom: ”Ja, Jag kommer att tacka ja din inbjudan, ty Jag vet att du inte har en svekfull själ. Men Kisjona med fru och döttrar är också här. Båten är hans och han är lärjunge och en man efter Mitt tycke. Har du rum för honom också? Den gamle mannen säger: ”Även om det skulle finnas fler sådana familjer. Vem som än är med Dig är välkommen i mitt hus.”

[11] Jag säger: ”Då skall en stor välsignelse komma över ditt hus!” (och till Kisjona): ”Låt därför båten komma helt upp på stranden, för att det skall bli lättare att kliva iland.” Detta gjordes och vi nådde snart den gamle mannens hus, som genast lät sitt husfolk göra i ordning för oss att bo på bekvämaste sätt.

79. Den gamle mannens ødmjukhet

[1] Etter att inkvarteringen ställt i ordning, kom den gamle mannen fram till Mig med sina söner, som mestadels var fiskare, båtkarlar och snickare, och sade: ”Herre, så fort som möjligt har allt gjorts redo för Din inkvartering, och Du är nu inbjuden att till fullo utnyttja den meddetsamma. Du är nu, som alltid, Herre även över detta hus, som jag har byggt tillsammans med mina sju söner. Be om vad Du vill, så kommer jag och mitt hushåll att tjäna Dig.

[2] Jag säger: ”Du är vad du är, och även Jag är vad Jag är, men eftersom du är så ødmjuk och förminskar dig själv, skall du en dag bli upphöjd i Mitt rike. Idag behöver vi endast litet vila. Men låt de sjuka komma hit i morgon, så att Jag må hela dem.

[3] Den gamle mannen säger: ”Då får Du mycket att göra, ty området är inte obetydligt, och det finns knappt ett hus, som inte har någon som är sjuk. Även om området längs sjön är ett av de mest bördiga, är det icke desto mindre ett av de minst välgörande för människans hälsa – inget annat än febrar och varbølder av allehanda slag.

[4] Jag säger: ”Det må så vara. I morgon kommer allt att bli annorlunda, men förse dig med fisk för morgondagen så att Mina lärjungar, som mestadels fastade idag, kan äta sig mätta igen i morgon. Du kommer att betalas tillbaka för allt.

[5] Den gamle mannen säger: ”Herre, förlåt mig om jag här motsätter mig detta lite. Tusentals har redan inkvarterats och ätit sig mätta här, och ännu har jag aldrig tagit emot någonting från någon och då än mycket mindre från Dig Själv. Mina räkningar överlämnar jag till vindarna, som bär dem högt upp till stjärnorna där den allsmäktige Fadern bor. Han har än så länge alltid varit den, som betalat och ersatt mig bäst och det kommer att bli så också denna gång! Hur många sjuka och plågade har inte månad efter månad blivit omhändertagna här och trots detta områdes skadliga påverkan har ännu ingen i mitt hushåll blivit sjuk! Herre, detta är en nåd från ovan och

låt därför bli att tala om ersättning eller betalning, för jag skulle varken ta emot den ena eller den andra.

[6] Jag säger: ”Ja, men det finns en hake när det gäller detta. Ty om jag inte ersätter dig, då kommer också ersättningen från stjärnorna att bli något magrare, ty Mitt inflytande och Min ledning sträcker sig även till och bortom stjärnorna.”

[7] Här blir den gamle mannen oerhört häpen, och vet inte vad han skall säga. Först efter ett tag säger han något dämpat: ”För Guds skull. Är Du kanske en ängel från himlen eller hjälper eller ges åt Dig någon, som tjänar från Fadern i himlen.

[8] Jag säger: ”Du kan utan bekymmer ta din välbehövliga vila nu, för i morgon kommer mycket att avslöjas för dig. Men gå ut till folket, som fortfarande för oväsen här utanför, och be dem att dra sig hemåt och i morgon komma hit med de sjuka. Jag skall hela dem alla.” Den gamle mannen gick och gjorde så som Jag hade befallt honom.

[9] Och folket började jubla vilt, och ropade: ”Lovad vare den upphöjde Davids Son! Han kom till oss för att befria oss från varje plåga! Även om vi inte vet vem eller var Han kommer ifrån, så är en sak säker: Guds Ande är med Honom, så som den var med Hans förfader David! För vore den inte med Honom, så skulle Han inte ha helat de besatta!”

[10] Några fariséer hade emellertid också blandat sig med folket, för att de som tempelpoliser från Jerusalem skulle observera allt som Jag, som de hade hört mycket om, skulle företa Mig. Helandet av de besatta, som var såväl döva som stumma och blinda, hade skakat om dem ordentligt, och de smidde ideligen ränker om hur de inför folket skulle misstänkliggöra Mig som en luffare, skurk, bedragare och till och med som en magiker i förbund med djävulen. Därför sade de också till folket: ”I morgon skall det visa sig vilken andas barn han är. Vi kommer utan tvivel att få se hur han helar de lytta, lama och spetälska. Folket säger: ”Om han har helat de mest bekymmersamma så plötsligt, då kommer han säkerligen med större lätthet att hela de andra. Men ni bör själva inte alls tala om

sådana saker, för ingen människa har ännu blivit helad av era dyrbara böner och ännu mindre med hjälp av era amuletter, vilka ni högt rekommenderar och säljer till de sjuka för dyra pengar.

[11] Denne har Guds Ande i Sin kropp, för detta har Han redan mer än nog bevisat för oss genom denna gärning allena. Men själva har ni ingen ande i er alls, förutom högmod, girighet och maktlystnad!

[12] Ni vill vara de första näst Gud att ta emot gudomlig tillbedjan från oss människor, men vi säger er att för oss är ni de sista och hundrafaldigt sämre än alla hedningar! För ni gör inget alls till gagn för oss. Ni arbetar inte och de som går i era skolor blir efter två år så dumma och fördunklade att ingen ängel sannolikt kan få någon rätsida på dem utan speciell kraft från Gud. Och detta är fortfarande den bästa ni kan åstadkomma för att ta hand om oss och för att vi skall ha det bra.

[13] Fruarna till era judiska trosbröder förför ni hundrafaldigt, och begår otukt med deras döttrar, ändå är detta ingenting. Men om någon annan stackars djävul skulle gå så långt blir han stenad, om han är fattig, men om han är rik och har gott rykte kan han köpa sig fri och dessutom förbli er vän.

[14] Era arbetskamrater, judarna, känner givetvis inte er lika väl som vi greker och även om de känner er, så får de inte tala ut. Men vi känner er och kan tala. Därför griper vi detta tillfälle att säga er vad vi egentligen tycker om er.

[15] Men bege er hem snart, innan ni drabbas av en storm av grekiska knytnävar. Vi kommer emellertid att hålla vakt här. Våga inte så mycket som att röra denne person, annars får ni med oss att göra.

[16] Vi var förvisso också judar en gång, men är glada över att nu vara greker, men även om vi är greker till namnet och lyder under dess lag, är vi likväl sanna judar i våra hjärtan, men givetvis inte som er, som säljer era lovprisande böner till Gud för pengar, och tillskriver dem de mest påhittade verkningar.

[17] Själva tillber vi Gud för att Han är Gud och för att vi som Hans varelser är skyldiga Honom det. Dra därför vidare,

för er närvaro är avskyvärdare för oss än ett stinkande kadaver.”

[18] Vid dessa entydiga uttalanden från människorna, av vilka runt hälften bodde i Grekland, gav sig fariséerna av så kvickt som möjligt, under folkets segerjubel efter att ha stoppat den nakna sanningen i halsen på dessa dagdrivare, som de vanligtvis kallade fariséerna.

80. Den unge fariséns plan

[1] Detta område var annars känt för sina skarpsinniga invånare. Den som vill ta upp det med dem, särskilt med grekerna, måste besinna sig. Och fariséerna var därför medvetna om hur det kunde bli att hamna i tvistemål med folket och genmälde därför mycket litet den här gången, och gav sig av hemåt. Men de grubblade desto mer därhemma över hur de skulle väcka misstankar mot Mig inför folket, eller hur de skulle förgöra Mig i grunden.

[2] Men en av dem, som var av ett bättre sinnelag och för vilken överläggningarna blev alltför utdragna, sade slutligen: ”Bröder! Oavsett hur ni ser på detta så föreslår jag att vi nu går och sover, så att vi alla i morgon är tillsammans med huvud och hjärta. Vad tjänar det till att idag älta alla dessa intriger? I morgon är ännu en dag. Låt och se vad morgondagen har att bjuda och därefter kommer vi med Jehovas hjälp bli på det klara med vem denne man är. Att han är något högst unikt kan inte på minsta sätt ifrågasättas, för helandet från skeppet av den besatte vid stranden, utan att han ens vidrördes, är en företeelse, som vi tidigare inte har upplevt, såvitt jag vet.

[3] Låt oss därför vänta och se vad som händer i morgon, då kommer vi att vara i stånd att göra en fullständigare bedömning. För det vore alltför riskfyllt att fördöma honom i blindo, speciellt med tanke på att människorna är så upprivna, eftersom de under lång tid snarare har lirat sig med grekerna än med oss, som sedan en tid tillbaka har varit en nagel i ögat på dem. Lyssna därför på min välgrundade åsikt. I morgon är en ny dag, som kan bli fördelaktigare för oss än idag.”

[4] **En annan säger:** ”Bör vi inte göra något åt att vi förolämpades på detta sätt av folket? Bör vi somna in lugnt utan att få några gråa hår också över detta och glömma det som om det aldrig har hänt, och inte bestraffa detta?”

[5] **Den bättre av dem säger:** ”Skaka om dem så att de viker ner sig (det vill säga, kräv dem på penningbot), om du kan.

Eller kräv att syndarna gör avbön, om en sådan är möjlig. Vad kan man göra mot så många? Att hålla tyst om det verkar mest tillrädligt för mig, i alla fall för tillfället. Men om ni vill skrida till handling omedelbart, då kommer ingen lag att hindra er från det. Men jag, för min del, kommer att invänta slutet på den här historien innan jag vidtar lämpliga åtgärder. Låt äpplet mogna på trädet, om ni inte tycker om att bita i det sura äpplet. Förstår ni mig?

[6] Efter dessa ord från den bättre farisén, som fortfarande var ung och levnadsglad och inte kände någon större gemenskap med de gamla penningpungs-hjältarna, gick flera fariséer och skriftlärdar till vila, men icke desto mindre utsåg de en av sina tjänare till att hålla vakt, så att de inte försov sig och missade början av magikerns historia.

[7] Men efter att alla de andra, inklusive vakten, hade fallit i djup sömn, gick den bättre farisén ut för att fundera ut hur han skulle kunna ointetgöra de gamlas ondskefulla intriger. Han resonerade sålunda: "Om jag bara kunde nå fram till denne förunderlige man, då kunde jag visa honom hur han kan genomföra sina helanden utan att bli ofredad av mina kollegor. Men hur nå fram till honom? De upprörda människorna omger huset och jag märker att de sjuka redan ledsagas och bärs dit. Men jag vet vad jag skall göra. Jag går över till människorna och säger dem rakt ut vad jag tycker, att jag själv är fiende till de gamla penningfanatikerna och att jag har för avsikt att bekänna något för denne förunderlige man, utan vilket han knappast kommer att tillåtas få fortsätta sina helanden. Om folket tillåter mig, är det bra, om inte, så har jag i alla fall följt mitt samvete."

[8] Med dessa tankar går han tillbaka till människorna, som i den månupplysta natten ganska väl känner igen honom som den välbekante unge rabbinen.

[9] De greker, som tidigare hade varit judar, går genast för att möta honom, och frågar bryskt vad han letar efter såhär sent och om han inte i själva verket är spion. Men han säger i vänskaplig och förtrolig ton: "Kära män och vänner, min hud är

förvisso klädd i fariséiska kläder och som ni vet är jag faktiskt farisé. Ty som äldsta barnet i ett välbeställt hem i Jerusalem, var jag tvungen att bli vad mina icke principfasta föräldrar önskade. Och därför är jag till det yttre förvisso farisé, men i mitt hjärta ännu mindre så än alla er, fastän ni nu är greker.

[10] Mina avsikter är helt enkelt dessa: ni känner mina arbetskamrater lika väl som jag gör och vilka rättigheter de orättmätigt förskaffar sig. De är teologer och inga andra än de tillåts tolka skriften, fastän oss emellan sagt så förstår de förmodligen allt annat bättre än skriften. Men de är utvalda för detta av templet och de utövar sina påstådda rättigheter och man kan inte göra någonting åt det.

[11] De är även läkare och tolererar därför inte att en främling kommer i deras väg och att deras inkomst minskar genom dennes färdigheter. Genom detta åtnjuter de också tempelprivilegier och vet hur de ska kämpa för sina rättigheter och det finns inget ni kan göra åt det.

[12] Såsom bestämts av Moses, är de också i vissa fall domare och herrar över sina underordnades liv och död, och kan utöva sådana rättigheter när och på vilka de önskar, utan att hållas ansvariga för det. Förutom den årliga hyran för synagogan och skolan måste de endast skicka en lista till templet på vilka de varje år har dömt, och prisas desto mer för längden på listan.

[13] Eftersom alla dessa befattningar sedan lång tid tillbaka antingen har sålts eller arrenderats ut, så är vi här endast arrendatorer och jag själv endast arrendator i andra hand.

[14] Jag säger er, en sådan synagoga eller skola kostar mycket pengar i templet. Och för att få in mer pengar av dem som har blivit tilldelade, kommer den med alla sorters privilegier från templet vilka en sådan arrendator, med lagen på sin sida, inte alltför lätt ser förminskas.

[15] Man kan givetvis inte bli köpare eller arrendator av en synagoga eller skola förrän man under de striktaste eder blivit invigd av en farisé från templet. När man väl har blivit farisé, är det emellertid inte längre lätt att bli en icke-farisé.

[16] Och se, även om en sann jude skulle spotta på sådana tempel-bedrägerier, är de icke desto mindre till och med erkända och understödda av staten och man kan inte göra något åt det. Jag skulle kunna berätta mer, men det är tillräckligt för att åtminstone visa er inom vilka rättigheter fariséerna rör sig, mot vilka inget för tillfället kan företas.

[17] Om jag inte hade blickat de gamla, hämndlystna arbetskamraterna, så hade ni redan varit illa ute, för de var på väg att skicka en legion soldater till Kapernaum, för att lämna över hela ert hushåll åt domstolen. Jag är därför er vän och inte er fiende och än mindre en oberäknelig, fientlig spion. Var dock snälla att bara inte förråda mig. Men om några goda råd från min sida inte besvärar er, så lyssna på mig med ert fulla tålamod.

[18] **De tre säger:** ”På oss verkar du äkta, så berätta för oss vad vi bör göra. Men våga inte bedra oss, för då får du betala med ditt liv.”

[19] **Den unge fariséen säger:** ”Jag fruktar inte det, och om jag så hade hundra liv, så skulle jag ge dem för att vittna om min uppriktighet. Så lyssna på mig: ni vet nu att det enda som spelar någon roll för fariséerna är inkomsterna från arrendet. Gå därför över till dem på morgonen och kom överens med dem om en summa för vilken mirakelläkaren, som bor här kan hela de sjuka utan att de protesterar. Och de gamla pengamäklarna kommer utan dröjsmål att ge er denna befogenhet. Men om ni inte genast kan få fram pengarna, lova då att göra på detta sätt, så kommer det fortfarande att ordna sig.

[20] Jag skulle bara lägga till följande för den förunderlige mannen: först och främst att han lämnar det här området efter att han har helat de sjuka, annars kommer de penninghungriga fariséerna genast att avkräva er en andra betalning. Och för det andra, eftersom sådana mirakellärare normalt sett även verkar inom det profetiska området och i detta syfte börjar arbeta med människor andligen, så bör han inte börja med sådant här, inte på grund av mig, utan på grund av de gamla, som i detta hänseende är intoleranta här beroende på just er greker.

[21] Och slutligen, att folk inte utropar honom till Davids Son inför de gamla rävarna, för detta är det otäckaste av allt otäckt för mina gamla arbetskamrater. Om allt detta tas i beaktande, då kan allt avlöpa lugnt och stilla, vilket jag önskar av hela mitt hjärta. Men annars kan det sluta med ett förskräckligt spektakel.

81. Den unge fariséns skicklighet med sina yrkesbröder

[1] **De tre grekerna säger:** ”Ditt råd är ganska välment, men ändå är vi inte helt nöjda med det. Hur länge till kommer dessa folkbedragare att kunna utöva sin grymma kontroll? Vi är less på dem. Även om vi inte har något att göra med dem mera så fortsätter de ändå att håna oss, gör hätska utfall mot oss i sina skolor och förbannar och fördömer oss ständigt. Hur länge måste vi stå ut med detta? Utöver detta är de våra domare i civilrättsliga frågor och om vi vill åtnjuta några av våra rättigheter, så måste vi betala dyrt för dem. Se, detta är en fruktansvärd situation, och därför planerar vi i morgon att en gång för alla sätta stopp för denna kontroll. Därför att i morgon kommer alla bofasta judar att flytta över till oss, och fariséerna kommer att kastas ut som värdelösa - förutom du själv, om du önskar att stanna kvar hos oss. Se, detta är vår plan som redan satts i rörelse, vilket innebär att det inte kommer att finnas några judar i egentlig mening bland invånarna i detta område. Vad tycker du om en sådan plan?

[2] **Den unge rabbinen säger:** ”Om ni lyckas, så kommer ingen att ha mindre att invända än jag. Men gå vidare med en korps försiktighet, annars kommer varken ni eller jag att klara oss särskilt väl. Därför att ingen vet bättre än jag hur långt dessa gamla rävars tassar når, och deras falkögon ser genom väggar och deras öron hör vad som sägs flera timmars vandring bort. Men låt mig nu återvända hem, så att inte deras misstänksamhet väcks, ty det dagas och rävarna vaknar snart, och om de märker att jag saknas, så skulle det innebära slutet.”

[3] **De tre säger:** ”Gå då. Men var försiktig så att du inte förråder oss inför de gamla rävarna, för då skulle det vara över för din del.”

[4] **Den unge fariséen ger sig av hemåt och finner alla djupt sovande, inklusive vakten. Han väcker emellertid denna och börjar väsnas rejält för att han sov. Detta väcker de gamla rävarna, och några kommer ut för att se vad som står på.**

[5] **Den unge fariséen låtsades emellertid vara ursinnig och**

sade att eftersom han inte kunde sova, gick han för att se om den beordrade och betalade vakten hade fullföljt sin plikt: ”Förstå min vrede när jag såg att han sov djupare än alla vi andra. Åh, detta är oacceptabelt. Om vi inte hade haft Jehovas speciella skydd denna natt, så kunde vi alla ha blivit mördade av den uppretade folkhopen.”

[6] De gamla ryser vid tanken, och inser plötsligt den fara de hade befunnit sig i, och berömmar den unge kollegan omåttligt för att han vakade över dem likt en Guds ängel.

[7] Den unge mannen brast givetvis nästan ut i skratt, men samlade sig och lyckades nätt och jämnt hålla tillbaka ett gap-skratt. Han sparkade inte alltför hårt till vakten, och befallde honom att avlägsna sig. Han gav sig genast av, för han verkade förstå vad den unge mannen var ute efter.

[8] När vakten var borta och morgonen stod klar, säger den unge mannen: ”Bröder, jag tror inte att vi har mycket tid att förlora, varför vi borde ge oss iväg, så att inget av det, som händer, undgår oss.”

[9] De gamla säger: ”Ja, du har rätt, vi får inte missa något. Men skickade du genom en budbärare efter soldater från Kapernaum om de blir motspänstiga?”

[10] Den unge mannen säger: ”Om jag hade väntat på instruktioner från er, skulle allt vara över för oss. Allt är redan klart. Om soldaterna anländer snart är en annan sak, för det är ganska långt till Kapernaum, och ännu längre någon annanstans. Därför heter det att man skall invänta det som komma skall med tålmod, vare sig det sker eller inte sker.” (den unge mannens ordstäv).

[11] Det säger sig självt att den unge inte ens hade tänkt tanken att skicka efter soldater från Kapernaum, ty han var i hemlighet fiende till de gamla fariséerna, eftersom han i hemlighet även var anhängare till esséernas lära och därför inget högre önskade än att skapa problem för de gamla tempel-hjältarna.

[12] De gamla hade emellertid inte ännu ätit frukost, och sade till den unge: ”Nåväl, om bara dessa soldater skulle dyka upp.

Det är givetvis hög tid att vi går bort dit, men vi kunde äta frukost innan de kommer, för magikern kommer säkert inte att hålla på före soluppgången?”

[13] **Den unge mannen säger:** ”Åh, säkert inte. Om ni inte har något emot det så går jag bort ett ögonblick och ser om något rör på sig i Barams hus ännu, så kan ni äta frukost under tiden.” (Baram var snickarens namn, i vars hus Herren hade tagit logi. Namnet på platsen var emellertid Jesaira, numera en prärie).

[14] **De gamla säger:** ”Kommer du att fasta idag?” **Den unge:** ”Nej inte det, men som ni vet kan jag aldrig äta före soluppgången. Lämna därför något till mig för senare. **De gamla säger:** ”Okej, gå därför snabbt och kom tillbaka med goda nyheter, särskilt om soldaterna, ty utan dem är det ute med oss, som du skulle säga.”

[15] **Den unge lämnar genast, medan de gamla ropar efter honom:** ”Glöm inte – soldaterna!” **Den unge ropar:** ”Lita bara på mig!” **Sedan till sig själv:** ”Då är det ute med er”.

82. Ahab kallas av Jesus

[1] När den unge mannen kommer fram till huset, finner han det omgivet av de sjuka och friska. Han frågar någon huruvida Jag är uppe ännu. En gammal, ärlig grek säger till honom: ”Ja, han är uppe, och har varit framför huset en gång, när den gamle Baram kallade honom till frukost, varpå han gick tillbaka till huset.”

[2] Den unge frågar: ”Vad gjorde han framför huset?”

[3] Greken säger: ”Inget annat än att lyfta blicken mot himlavalvet, och han tycktes, som det verkade, dra kraft från detta. Men hans blick var som en betydelsefull generals, vars minsta gest miljontals människor och djur måste lyda. Även om det fanns något enormt vänligt i hans ansiktsuttryck, fanns där ändå ett allvar, som mina ögon inte tidigare hade skådat. Jag var bara glad att han inte tittade rakt på mig. Jag erkänner att jag sannerligen inte hade kunnat stå ut med det. Och ändå kände jag mig icke desto mindre dragen till honom med en oförklarlig kraft, vilken jag inte hade kunnat stå emot, om inte Baram hade kallat honom till frukost.”

[4] Den unge säger: ”Hur uppfattar du honom efter detta? Hur kan man förklara honom på ett trovärdigt sätt, och vem och vad skulle han kunna vara, enligt ditt annars alltid så skarpa omdöme?”

[5] Den gamle säger: ”Jag är förvisso grek, och enligt ditt ordstäv, en hedning som tror på många gudar, men jag är verkligen inte mer hedning än du själv, och tror på en högsta Gudom. Men denne mirakulöse man skulle ganska lätt kunna förleda mig till att tro på alla de många gudarna, därför att om han inte är minst en halvgud, så avsäger jag mig min mänsklighet.”

[6] Den unge mannen säger: ”Jag är verkligen högst angelägen om att få träffa Honom. Om man bara kunde komma in i huset, då skulle jag snart lära känna Honom. Bara att byta ett ord med en sådan man skulle vara av högsta intresse!”

[7] Medan den unge farisén säger det, kommer Jag ut ur huset

och kallar på honom, och säger: ”Kom, Ahab – son till Tomas, som är son till Tore. Om du hungrar och törstar efter sanningen, då skall du bli mättad.”

[8] **Den unge mannen säger:** ”Herre, vi såg aldrig varandra, och vad jag vet har Du aldrig varit i Jesaira. Hur kan Du känna till mig och min fader?”

[9] **Jag säger:** ”Jag vet mycket mer om dig och hela ditt hus, men det hör inte hit, men att du höll vakt för Mig och riskerade mycket, det är värt mycket för Mig, och en sådan uppföring från din sida skall inte förbli obelönad. Kom!”

[10] **Ahab tar sig nu snabbt över till Mig genom folksamlingen, och kan inte komma över hur Jag kunde veta allt detta.**

[11] **Jag säger:** ”Bli inte alltför förvånad, ty du skall bli vittne till helt andra saker. Det är riktigt bra att du har lämnat kvar de gamla hemma. De skulle störa dessa människors tro, utan vilken det skulle bli svårt att hjälpa dessa många sjuka. När dessa väl har blivit helade, kan de komma för att på alla sätt stilla sitt samvete, som är inriktat på templet och penningpungen. Stanna därför här under tiden, och låt dem vänta på dig tills jag är färdig. Jag vet allting. Du har förvisso ljugit stort för dem, men Gud förlåter alltid en synd för ett sådant ändamål. Förstår du det?”

[12] **Den unge mannen säger:** ”Jag är förvisso kunnig i lagen, och vet att Moses sade, ”Du skall inte bära falskt vittnesmål mot din nästa” – en ytterst respektabel lag – men som ingen hörsammar mindre än just mina kollegor. Ty de säger att falskt vittnesbörd till förmån för templet och dess tjänare behagar Gud mycket väl, emedan Gud fördömer ett rättrådigt vittnesmål mot templet och dess tjänare och att sådana bör stenas.

[13] **Det står visserligen inte skrivet något sådant i Moses, men tempeltjänarna säger att det skrivna ordet i boken är dött, men att de är den levande boken, i vilken Gud dagligen skriver ner Sin vilja genom änglarna. Och vi har därmed i själva verket en helt ny bibel, vilken är den raka motsatsen till allt som Moses och profeterna lärde ut.**

[14] Enligt denna nya tempel-skrift är därför lögnen vid rätt tidpunkt och för ett gott syfte inte bara tillåten, utan i vissa fall anbefalld, särskilt om den skapar fördelar för templet, därför att den skattas högt, som bevisligen ljuger skickligast och mest ihärdigt till förmån för templet.

[15] Det är kanske inte obekant för Dig att templet alltid rengöres före högtider, då man samlar upp mycket kogödsel och all slags oren smörja. All denna kodynga är knappt värd vad det kostar att göra sig av med den, eftersom den är för torr, och innehåller för mycket jord och sand. Men det finns vissa, som är riktiga kodynge-profeter. Dessa färdas över hela landet, säljer gödsel även i de minsta viktenheter, och för vikten av ett ägg begär de vanligtvis ett silvermynt. Tempeldyngan är sålunda de andra slags dyngornas själ, med vilken de godtrogna gödslar sina fält, och de är uppriktigt övertygade om att utan tempeldyngan kommer deras fält inte att bära frukt, och även om den bär fram någon, kommer denna att sakna Guds välsignelse och därför inte vara till gagn för någon.

[16] Det händer ofta, att sådana dyng-profeter ganska snabbt blir av med de lass, som de skyfflar upp i templet för att säljas i området, varpå de lastar sina vagnar med vilken dynga som helst, som de hittar längs vägen, och säljer denna som äkta tempeldynga, så att var och en av de hundra dyng-profeterna säljer tio gånger mer dynga än vad de samlade upp i templet. Men förstå att redan den första försäljningen innebär det största bedrägeri, eftersom tempeldyngan är långt sämre än någon annan stalldynga, ändå är detta inte nog. Det blinda och förtrollade folket måste till slut även köpa gatudynga, som de tror är äkta tempeldynga.

[17] Men strunta i det. Eftersom ett sådant bedrägeri begås för templets bästa, är det inte bara ingen synd utan till och med en dygd – och eftersom detta behagar templet väl, är det naturligtvis också behagligt för Gud. Åh, Moses!

[18] Men om någon vågar berätta sanningen för folket om tempeldyngans verkan, vilken är så gott som noll, även om detta skulle gälla endast det andra bedrägeriet, vilket är att

gatudyngan säljs som tempeldynga, kommer han att bli förbannad som en syndare mot templet, och låt honom då få uppleva hur han kommer undan med det.

[19] Och likt fallet med dyngan, finns det hundra saker, som inte är något annat än lögner och bedrägerier. Herre, låt någon avslöja detta för folket, och låt Jehovas nåd och barmhärtighet vara med honom.

[20] Efter närmare eftertanke anser jag inte det vara syndigt att jag ljög för mina gamla kollegor, särskilt inte då jag kan skydda en man som Dig från förföljelse, vilket var fallet här, - vilket vem som helst hos vilken mina kollegor förnimmer en gnista av insikt och skarpare intellekt kommer att utsättas för. Men gör nu det Du skall med dessa sjuka, annars kanske de gamla stötarna kommer hit innan jag kallar på dem.”

[21] Jag säger till Ahab: ”Se, de är redan helade. De blinda ser, de lama går, de döva hör, de stumma talar. Och alla som fördes hit och som led av någon sjukdom, är nu friska och krya. Jag skall nu bara be dem att gå hem, varefter du kan föra hit dina kollegor, efter att du först berättar för dem vad du har bevittnat här.”

[22] Efter detta säger Jag åt de helade att gå hem, och varnar dem för att berätta om detta varken här och än mindre i Jerusalem, om de någonsin går dit. De lovar Mig alla att hålla tyst om detta, och tackar Mig med tårar i ögonen.

[23] Men Jag säger igen: ”Gå nu. Er tro har hjälpt er, men synda inte mer i fortsättningen, annars kommer en andra sjukdom att drabba er, som är värre än den första.” Därpå går alla som blev helade iväg, och lovordar och prisar Gud, som gav människan sådan makt.

[24] Ahab säger fullständigt häpen: ”Nej, detta har aldrig tidigare beskådats av ett mänskligt öga – utan riter, ord eller beröring. Nej, detta är kraftfulla saker. Det är alltför mycket på en gång för en man med begränsningar som mig. De blev alla verkligen helt friska – inga läkemedel, ingen bön, inga ord eller beröring. Herre! Berätta kort för mig, hur sådant är möjligt för Dig.”

[25] Jag säger: ”Detta kan du inte förstå ännu, men om du vill bli Min lärjunge, så kommer du att inse och förstå det. Men nu kan du gå och informera dina kollegor om du vill.”

[26] Ahab säger: ”Ja, jag går och berättar för dem precis så som de vill höra det. Jag skall beströ deras ögon med en ökenstorm, så att de blir fullständigt förblindade, för jag har talang för det, vilket vi kan ha nytta av. De skall inte få reda på någonting om idag.”

[27] Jag säger: ”Bra, bra. Gör det som verkar bäst för dig. Vi är vänner. Frigör dig och följ sedan Mig, och du skall finna sanningen och livet, och sanningen skall göra dig fri.”

83. Tempeltjänaren Ahab med sina arbetskamrater

[1] **Ahab avlägsnar sig och skyndar till sina kollegor. När han kommer dit, omringar alla honom, och säger:** "Vid templet, vad höll dig kvar så länge? Hur mycket har inte vi fått gå igenom på grund av dig. Var står vi nu? Vad gör magikern? Hur gick det för dig? Är soldaterna på väg? Vi är i en desperat situation. Är du inte medveten om detta?"

[2] **Ahab säger:** "Varför då? Vad är det jag inte vet?"

[3] **De gamla säger:** "Tänk dig in i detta, för knappt en halvtimme sedan var tre bofasta judar från denna plats här, och sade till oss att hela marknadsstaden Jesaira har övergått i grekisk ägo, vilket gör att vi inte har något mer att göra här. Vad har du att säga om detta? Och lyssna, för allt detta har vi att tacka denne förbannade magiker, som inget annat är än en apostel från helvetet, som hyser Belsebuls ande i sitt bröst. Ja, vad har du att säga om detta?"

[4] **Ahab säger:** "Om så är fallet, är det illa för oss, och vi kan börja se oss om efter en väg ut. Jag hörde förvisso en viskning igår, men lyckades inte förstå vad hela historien gick ut på. Jag har ofta nämnt för er att vi - med vår dumhet och mörker, i vilken templet har invigt oss - inte kommer att komma långt med de vakna grekerna, och att det för dem är en enkel sak att få oss att hamna i knipa. Men detta var att gjuta olja på vågorna. Nu har detta gått i uppfyllelse, som jag räknade ut med lilltån, och jag förstår inte hur ni nu kunde bli förvånade. Jag sade ofta åt er att sluta bedra folket, för det finns en gräns för allting i världen, som inte får överträdas. Vad har vi för nytta av att systematiskt göra människor till de mörkaste dårar? Dumheten kommer att urarta till ondska och då får vi ta till flykten, och så har vi det nu.

[5] Folket håller av Moses och profeterna. Vi säger däremot att de är döda, och skriften med dem. Gud uppenbarar Sin vilja i templet och visar på hur man skall förstå Moses och profeterna. Nu är det översteprästerna, leviterna, fariséerna och de skriftlärda som är den levande Moses och de levande

profeterna. Detta är vår lära.

[6] Hundra gånger har jag nu klart och tydligt sagt er att detta antagande kommer att få ödesdigra följder. Men ni skrattade ut mig och hävdade att en sådan sak var helt omöjlig. Nu är den här. Hävdar ni fortfarande att detta är omöjligt?

[7] Men jag säger igen: det tjänar oss alla fullkomligt väl, för den som inte tar emot råd om allvarliga spörsmål kan inte bli hjälpt.

[8] Borta i Barams hus bemödade jag mig verkligen om att lugna ner de upprörda människorna. Jag sade åt hetsporrarna att soldaterna snart skulle anlända från Kapernaum för att hålla dem i styr. Och de skrattade, och sade: "När det gäller dessa måste ni nog vänta lite, eftersom din budbärare är i våra händer, vilket ni alla andra också är. Se till att lämna självmant, annars kommer ni att flyttas på med andra medel." Detta var det lovvärda svaret på min varning och mitt hot mot folket. Det var inte värt besväret.

[9] Vad beträffar magikern, är han emellertid helt oskyldig i denna fråga, ty han tillsammans med sina lärjungar och Baram kan nu vara de enda judarna på denna plats. Jag betvivlar inte att han kan vara trollkarl, men att han verkar genom Belsebub, det vågar jag inte hävda, även om jag inte fullständigt vill avfärda er åsikt. Gå nu dit själva och tala med honom, och bli övertygade om allting."

[10] **De gamla frågar:** "Har han helat många sjuka ännu?"

[11] **Ahab säger:** "Mycket möjligt, men det var inget som jag lade märke till. Det är fortfarande en samling människor av båda könen utanför Barams hus, mestadels välkända greker, som talar med den mycket enkle magikern, eller vad han nu kan vara, men jag såg inga fler sjuka människor. Kanske helade han dem när jag höll vakt här för er. Men som sagt, låt oss gå över dit nu, så kommer ni att få reda på hur saker och ting står till."

[12] **De gamla säger:** "Är det ingen fara för livet?" **Ahab säger:** "Vilken dum fråga igen. Kan ni säga att ni är säkra här? Så som saker och ting har utvecklats till vår nackel, så är öppen

mark säkerligen en fördel, där vi kan använda våra ben snarare än att bli bragta om livet mellan fyra väggar.”

[13] **De gamla säger:** ”Ja, ja, du har helt rätt. Låt oss därför gå ut, och låsa in våra betydande skatter först. **Ahab säger:** ”Nåväl, låt oss bara komma iväg. Vem är i färd med att råna oss på våra skatter? Människorna på denna plats har nu helt andra saker att rikta sina ögon mot än på våra skatter.”

[14] **Efter detta stiger de gamla upp, och låser in allt och säger inte ens till sina tjänare, vad de håller på med.**

84. Folket mot fariséerna

[1] När de kommer fram till Barams hus, upptäcker de genast en stor folksamling, som är riktigt förskräckt och förundrad över detta fantastiska helande. Men eftersom de gamla fariséerna inte såg detta fantastiska omedelbara botande, förmodar fariséerna att folket fortfarande är häpna över gårdagens helande av den besatte, eftersom dessa fortsätter att ropa ut, som de gjorde igår: ”Ära vare Davids Son! Denne är sannernligen Davids Son!”

[2] När de hör detta, blir de gamla fariséerna uppbragta, och säger till folket: ”Varför förundras ni så mycket? Vi vet bättre än er hur detta gick till. Han, denne magiker, driver ut demonerna med ingen annan än Belsebul, demonernas furste, och ni prisar honom som Davids Son.” Här tvekar några av de svagare, och ber fariséerna att klargöra detta, och hur detta är möjligt. Och om demonernas furste också kan åstadkomma gudomliga gärningar då och då.

[3] De gamla rävarna var inte förberedda på denna fråga, och visste därför inte heller vad de skulle svara. Men eftersom frågeställarna kände på sig att fariséerna var ute på djupt vatten - på grund av deras långa tystnad - sade de: ”Varför svarar ni inte på vår högst berättigade fråga, så att vi kan gå till botten med hur denne förmodade magiker driver ut demonerna, och huruvida också Belsebul kan utföra gudomliga verk? Det är tämligen enkelt att anklaga en person för att vara en demonernas tjänare, oavsett om han utför mycket ovanliga gärningar, och därigenom göra honom till en misstänkt, men det är en helt annan sak att bevisa det. Varför håller ni tyst om ni är så säkra på er sak?

[4] Fariséerna säger: ”Vi håller tyst, ty upplysta av Guds Ande är vi alltid medvetna om vad människan behöver veta, och därför när vi skall tala. Det är inte för att vi inte vet det, utan därför att vi inte får och inte vill ger er hållbara bevis på er fråga. Er sak är endast att tro på allt vi lär ut och inte utforska på egen hand. Ty Gud har placerat oss här av en anledning,

att utforska alltings innersta orsak, och behålla hemligheterna för oss själva och endast berätta för människorna så mycket, som nöden kräver. Har ni förstått oss nu?!”

[5] **Folket säger:** ”Åh ja, vi har nog allt förstått er och efter att ha gjort så under lång tid har vi, just bara till följd av en sådan tydlig förståelse, gått över till grekerna, hos vilka det inte finns sådant hemlighetsmakeri. Där har vi en Aristoteles, en Pythagoras, en Platon, en Sokrates och dessa skrifter är klara och sanna. Men hos er är allt hela tiden insvept i den djupaste nattdimma, så att man varken kan se framåt eller bakåt i tiden.

[6] Varför försöker ni misstänkliggöra denne frälsare som har blivit sänd till oss från Gud? Han har gjort gott mot oss och helat våra sjuka, och för detta kallar ni honom en Satans tjänare?

[7] Vad är i så fall ni, som ännu inte har gjort oss en aldrig så liten tjänst? När har ni, med era meningslösa knep och era hycklande böner någonsin helat någon?”

[8] **Fariséerna säger:** ”Har vi kanske inga vitsord?”

[9] **Folket säger:** ”Vitsord har ni givetvis, från templet, och mycket skrytsamma sådana. Men var är gärningarna, som ni förmodas kunna genomföra enligt era vitsord? Av dessa har ingenting ännu sett dagens ljus.

[10] Ändå kom denne till oss utan vitsord och utför gärningar, vilka man med rätta kan säga, inte har utförts av någon människa sedan världens skapelse. Vi kan lätt förstå varför ni vill misstänkliggöra denna gudomliga människa inför oss, även om ni vägrar att berätta den verkliga orsaken för oss. Lyssna här, vi tar oss friheten att tjata ut er om detta, och anledningen är följande:

[11] Denna gudomliga människa utför de mest förunderliga gärningar på riktigt, vilka ni enligt era vitsord från templet förmodas kunna utföra. Men hittills har ni under de 30 år, som ni har varit med oss, inte åstadkommit några gärningar.

[12] Hur mycket av våra surt förvärvade pengar och andra värdefulla saker har ni inte fått av oss, för att ni skulle verka för vårt bästa? Men var är resultatet? Ni tog förvisso vårt guld och silver, men vi fick inget annat än tomma löften, vilka

aldrig uppfylldes. När vi frågade när de skulle uppfyllas, pekade ni mot de rika skördarna och våra friska hjordar, gud vare lovad. Vi visade er emellertid de ännu rikare skördarna och ännu friskare hjordarna hos grekerna, vilka förbannas sju-faldigt av er varje sabbat före soluppgången. Till detta sade ni: ”Deras överflöd är ett Satans verk och brödet från sådana fält och köttet från sådana hjordar leder inte till liv utan till fördömmelse!” Men trots det föraktade ni inte de årliga tiondena av alla sorters spannmål, som grekerna erlade till er. Berätta därför vad ni i själva verket gjorde med detta vete, som enligt er var välsignat av Satan?”

[13] **Fariséerna, nu till brädden fyllda av den bittraste vrede, säger:** ”Vi sålde det till hedningarna, såsom romarna och grekerna, för att de skulle ta emot desto mer förbannelse på domedagen!”

[14] **Folket säger:** ”Så trevligt. Det sägs att djävulen är dum, och hans lögner så tjocka att man kan ta tag i dem med sin hand. Ändå är ni tio gånger dummare. Era lögner kan man få grepp om med tungt skodda fötter. Var det inte vi som med våra oxar och åsnor transporterade all er säd till marknaden i Jerusalem, och vi vet säkert vilka vi sålde det till? Och ni har mage att berätta för oss att ni sålde den grekiska säden till hedningarna för att de skulle drabbas av en större förbannelse. Om ni måste urskulda er själva med lögner, ljug då något smartare och tro inte att vi är dummare än ni själva är, som utan vidare köper svart för vitt och vitt för svart. Nej, en sådan gräslig lögn. En sådan har man ännu aldrig hört talas om.”

[15] **Fariséerna säger:** ”Ni vet och förstår ingenting. Vet ni inte att en farisé inte kan ljugas? För det står skrivet i tempel-lagen att alla som är invigda till Guds tjänst inte kan ljugas även om de önskade det, ty i deras mun blir även den fetaste lögn till den mest lysande sanning.”

[16] **Här börjar folket skratta, och säger skämtsamt:** ”Förvisso, förvisso, vi är också medvetna om tempel-lagen som ni just citerade, där det förmodas stå: ”Där en farisé lägger exkrementer i munnen, förvandlas det genast till guld.”

85. Herren lugnar ner folket

[1] När fariséerna insåg att folket såg rakt igenom dem, och att de nu var föremål för deras hån, började hämndtankarna brinna i bröstet på dem. Jag säger därför till folket: "Låt dem vara, ty de är själva blinda ledare för blinda, och när de kommer till en grop med sina anklagelser, faller de i gropen tillsammans med dem, som de leder. I ett land där de utövar herravälde som era överordnade, kan de skada er mer än ni kan skada dem. Men nu gillrar ni en fälla åt dem, där de lätt kan falla i gropen, mer så än ni själva, för de skröt om att till romarna och grekerna ha sålt den säd, som var fördömd, för att dessa skulle drabbas av förbannelse. Om ni anmäler detta till den romerske befälhavaren, så kommer han att för detta låta dem smaka svärdet. Men det bör inte på något sätt gå så långt. Vi har emellertid för avsikt att dra oss tillbaka till huset nu, och Jag kommer att försöka få dessa andligen totalt blinda att se."

[2] Därefter går jag in i huset och fariséerna följer genast efter mig, och välkomnas därinne av Mina lärjungar. Men bakom dem följde även en stor folksamling efter, vilket skapade en väldig trängsel inne i rummet. Detta spelade emellertid inte så stor roll, eftersom Jag och lärjungarna fortfarande hade gott om plats.

[3] När allt hade lugnat ner sig inne i huset, öppnade Jag munnen och började tala, i huvudsak till fariséerna, eftersom Jag bara alltför klart och tydligt såg deras onda tankar: "Inga utom ni själva kan klandras för att det har blivit så här för er. Har ni inte varit med dessa människor här i Jesaira under dessa trettio år, och ändå inte kunnat märka vilken andas barn de är? Nu, vid denna tid, är det alltför sent att tvinga dessa människors vakna ande att återigen somna in. Er ilska är därför fåfång, ty ni och inga andra är ansvariga.

[4] Jag kom hit som en äkta jude, och som en sådan sannerligen i full besittning av Guds Ande och all dess kraft.

[5] När Jag kom till stranden och ni lockades av elden på

båten att rusa till stranden med folket, så helade Jag de blinda, döva och besatta inför era ögon. Folket kände genast igen den gudomliga kraften i Mig och hälsade Mig som Davids Son. Inom er själva uppfattade ni det på samma sätt. Men eftersom ni menade att en sådan insikt föreföll att förminska er själva på alla sätt, så försäkrade ni emot er inre övertygelse: ”Sådana handlingar utför jag med demonernas furste.” Vilka var det som ni skadade därmed? Se, inga andra än er själva.

[6] Om ni bara hade tänkt på detta med större öppenhet, och utforskat det mer noggrant, skulle ni genast ha insett det absurda i ert påstående, och därmed insett att med detta högst olägliga och dåraktiga påstående, så förlorade ni den sista gnuttan av anseende och tilltro hos detta vakna folk.”

[7] Fariséerna säger: ”Vad borde vi då ha gjort? Berätta för oss, du som är så vis.”

[8] Jag säger i en något allvarlig ton: ”Ni borde ha tänkt, dömt och talat sålunda: ”Varje rike som är splittrat förgås, och varje stad eller hushåll som är på kant med sig själv, kan inte bestå (Matt 12:25). Om Satan driver ut Satan, så är det för det första klart, att han måste stå i strid med sig själv. Och Jag frågar: Hur skall hans rike då kunna bestå (Matt 12:26)? Jag menar att detta är lätt att förstå.

[9] Om emellertid Jag, som också är fullkomligt judisk, enligt er försäkran driver ut demoner med hjälp av Belsebul, säg Mig då med hjälp av vem, som era barn, vilka till och med nu reser till varje land som frälsare, faktiskt driver ut demoner och helar sjuka? Jag säger er, även era barn, och inte endast dessa människor, kommer att bli era domare. (Matt 12:29)

[10] Men om Jag driver ut demonerna med hjälp av Guds Ande, vilket hela folket klart inser, då har Guds rike sannerligen nått er (Matt 12:28). Av denna anledning bör ni, som judar, glädja er inför grekerna, som är hedningar, eftersom detta tecken återupprättar judarnas privilegium, vilket de sedan länge hade förlorat. Ty endast på detta sätt kan den äkta juden visa hela världen att bland alla människor på hela jorden är det endast han, som står i påtaglig förbindelse med Gud och

utför gärningar genom Guds Andes kraft, vilka inte är möjliga för någon annan människa.

[11] När de utomstående ser detta i en jude, kommer de att samlas kring den mäktige juden i tusental gånger tusental och säga: ”Endast juden är av Gud. Genom honom verkar Guds allmakt på ett mirakulöst sätt – han är mäktig och vis, och skall för alltid vara vår herre.”

[12] Men när den sanne juden genom Guds Ande sålunda visar sig stark, då skall hela hans hushåll och land sålunda vara starka. Men hur kan någon gå in i en så stark mans hus för att plundra honom på hans tillhörigheter? Det skulle vara att han först binder den starke, vilket är omöjligt, och sedan plundrar honom på hans tillhörigheter (Matt 12:29), som romarna har gjort mot oss i vårt hus, när de fann oss fulla och sovande i vårt hus, och band, rånade och gjorde oss till slavar, vilket är rätt åt judarna, eftersom de fullständigt har lämnat Gud.

[13] Men Gud visar barmhärtighet mot sitt folk och vill hjälpa det igen, varför Jag har skickats till er från Gud. Men som ni själva kan se, vilket nu uppenbarligen är fallet, varför skingrar ni er när Jag samlar ihop skarorna?

[14] Ty den som inte är för Mig är emot Mig, och den som inte församlar tillsammans med Mig förskingrar (Matt 12:30) och är uppenbarligen emot Guds Ande, som vill göra er fria.

[15] Därför säger Jag er, efter allt som redan har kommit över er: all synd och hädelse skall människorna få förlåtelse för, men inte hädelse mot Guds Ande, (Matt 12:31) ty ni visste mycket väl att Jag helade de besatta genom Guds Ande, men för föraktlig världslig vinst och ära hädade ni icke desto mindre mot Guds Ande i Mig, som ville rädda er. Och sålunda har ni till och med från hedningarna fått den förtjänta belöningen.”

[16] Fariséerna säger: ”Vi hädade inte mot Guds Ande, utan endast mot dig själv, och du själv kommer säkerligen inte med kött och blod att bli Guds Ande? För du är inte mer än vi själva, en människoson.”

[17] Jag säger: ”Ja förvisso, det är Jag till det yttre, men i verkligheten kanske något mer. Men om Jag likt er inte är mer än en människoson, så ursäktar det inte er hädelse på minsta sätt. För som människoson utför Jag säkerligen inte sådana gärningar mer än någon av er. Men inuti denne människoson, som står framför er, visar sig Guds Ande allena, och det är emot denne Ende som ni har hädat, för inte Jag utan Guds Ande har utfört detta inför era ögon, och ni hädade mot Honom.

[18] Sannerligen, den som säger något mot Mig som enbart mänsklig, skall bli förlåten, men den som säger något mot den Helige Anden skall inte bli förlåten, varken här eller på den andra sidan (Matt 12:32).

[19] Ty där ett träd är dåligt till hela sin natur, där är även frukten dålig, men om ett träd redan genom sin karaktär är gott, skall frukten också bli god. På frukten känner man därför trädet. Ni är trädet, och där är er frukt - judarna som har blivit hedningar. Döm själva om den är god eller dålig.” (Matt 12:33)

86. Olika former av ägande

[1] **Fariséerna säger:** ”Detta är inte vår frukt. Detta är frukten av sådana landstrykare som du själv, som tid efter annan kommer från hela världen i form av konstnärer och trollkarlar av alla de slag. Mitt framför näsan på oss håller de faktiskt på med sitt eländiga hantverk, men när det blir natt blir de till nyvunna anhängare av hednisk filosofi, och har stor övertalningsförmåga när det gäller att på det mest gruvsamma sätt misstänkliggöra oss och templet, tillsammans med dess gudagivna förordningar. Se, sådana hedniska judar, som bor här i Jesaira är således frukten av sådana individer. Vi har i alla tider talat till folket om det som är gott och sant, och undervisat dem enligt Moses om det som är rättvist och rättfärdigt. Men är det vårt fel om Belsebul vänder folket bort ifrån oss med hjälp av människor som dig? Därför är det inte vi, som är det onda trädet, när Satan förstör och plundrar grenarna på dess frukt. Vår lära och vårt tal är gott, men ditt tal och dina gärningar härstammar från demonernas furste, och förför den lättlurade befolkningen. Därför bör du stenas och dödas, tillsammans med dina efterföljare!”

[2] **Medan de rasande fariséerna uttalade sådana ord, började folket muttra och røjde med miner en avsikt att bära hand på fariséerna.**

[3] **Men Jag sade till folket:** ”Låt bli det. Det räcker att dessa onda är besegrade för evigt. Det är därför som de bör skonas just nu. Men de kommer nu att få höra Mitt vittnesmål, som de har gjort sig väl förtjänta av.”

[4] **Folket säger:** ”Ja, Herre, vi ber Dig att Du visar dessa viktigpettrar vilka och vad de verkligen är.”

[5] **Jag vänder Mig nu till fariséerna igen, och säger helt allvarligt:** Åh, ni huggormars avfödal! Hur kan ni tala gott, då ni i era hjärtan är helt igenom onda? Men det som hjärtat är fyllt av, det svämmar munnen över av. (Matt 12:34) En god människa för alltid fram det goda från sitt hjärtas goda skatt, men en ond människa för fram från sin onda skatt. (Matt 12:35)

Men Jag säger er att varje ont och onyttigt ord som människorna har yttrat, skall de få svara för på domens dag (Matt 12:37). Det kommer bli så, som det står skrivet i Jobs bok: ”Efter dina ord skall du rättfärdigas, och efter dina ord skall du fördömas”! (Matt 12:37)

[6] Jag har tidigare visat er varför Jag kom hit och även till andra platser, men den ondska ni bär i era hjärtan kan inte gå med på det, och ännu mindre begripa, att ni skulle bli fria och välsignade.

[7] För allt det goda som Jag frivilligt gör för er, vill ni stena och döda Mig. Åh, ni ormars och huggormars avföda! Allt det förskräckliga som profeterna genom sina vittnesmål har förutspått om er är faktiskt sant, sannerligen endast alltför sant: ”Med endast era läppar och döda ceremonier ärar ni Gud, men era hjärtan befinner sig långt ifrån Honom.”

[8] Det fanns emellertid några fariséer och skriftlärdar bland dem vars hjärtan i viss mån berördes av Mitt tal. Dessa visade upp ett något mänskligare ansikte, och sade: ”Mästare, vi kan inte fullständigt avvisa din undervisning, men igår och idag förhindrades vi att bevittna dina mirakulösa gärningar. Utför ett annat sådant tecken, eftersom vi väldigt gärna vill se ett. (Matt 12:38) Kanske kommer detta vara nog för vårt intellekt, så att vi till slut själva omfamnar din lära.”

[9] Men Jag vände mig till folket och sade: ”Detta onda och trolösa släkte kräver ett tecken. Men det skall inte få något annat tecken än det som en gång gavs till profeten Jona. (Matt 12:39) Ty liksom Jona var i den stora fiskens buk i tre dagar och tre nätter, skall Människosonen vara i jordens inre i tre dagar och tre nätter. (Matt 12:40) (Märk väl. I begynnelsen betecknar här ”jordens inre” graven. Andligen anger det emellertid att Människosonens själ skall stiga ner till de bortgångnas fångslade själar och där befria dem).

[10] Här tittade fariséerna på varandra, och sade: ”Vad är det här, vad kommer han att göra? Hur skall han nå till jordens inre? Var ligger det? Är det inte överallt och ändå ingenstans? Vem kan veta hur stor jorden är, och var dess inre finns? Den

här personen är galen, eller så försöker en ond ande få makt över honom, för det sägs att varje människa, som är på väg att bli galen, kan utföra olika mirakler. Hur kan han jämföra sig själv med Jona, som predikade i Nineve?”

[11] Här säger Jag igen, som om till folket: ”Sannerligen, sannerligen, folket från Nineve skall tillsammans med detta släkte uppstå på den yttersta domens dag och fördöma dem, ty dessa gjorde bättring efter Jonas predikan. Och se, här är en som är större än Jona. (Matt 12:41) På den andra sidan kommer så också Söderns drottning att framträda på den yttersta dagen och fördöma dem. Ty hon (Semiramis) kom från jordens ände för att lyssna till Salomos vishet, men se, här finns något, som är förmer än Salomo.” (Matt 12:42)

[12] Fariséerna säger: ”Nåväl, eftersom du tror att alla vi är av djävulen, och att vi alla skall bli fördömda på domedagen, så driv då ut demonerna ur oss, som du gjorde med den blinde och döve igår, så skall vi lovprisa dig, så som den gjorde, som helades av dig.”

[13] Men de talade inte på detta sätt utifrån en uppriktig önskan att bli av med sina många onda andar, med vilka de redan var helt och fullt överens, utan endast för att hitta på något att snärja Mig med. Ty när en ond ande väl har fått en människa att helt underkasta sig och tjäna honom själv, så yttrar den sig inte på ett märkligt sätt, utan handlar då på ett klokt och världsligt sätt, så att ingen kan tro att denna person är besatt, oaktat att hon är mer fullständigt besatt än någon annan, som alltjämt plågas av någon ande, som ännu inte är herre i hennes hus.”

[14] Därför säger Jag också till fariséerna och de skriftlärdar: ”Av flera skäl kan detta inte längre åstadkommas med er, för de onda andarna har under lång tid blivit fullständigt ett med er själ och omfattar därför fullt ut ert eget ondskefulla och otuktiga liv. Om Jag skulle ta bort dem, skulle Jag med detta också ta bort ert liv. Men om Jag på något vis skulle bevara ert verkliga ursprungliga liv, skulle detta fortfarande inte vara till nytta för er, för hela er läggning är nu helt igenom av

djävulen. Ty till och med när en sådan oren ande lämnar sådana människor genom Min makt, så vandrar den sedan genom ofruktbara områden och letar efter en plats att vila ut på, men hittar ingen (Matt 12:43), det vill säga att djävulen försöker fresta dygdiga människor och knackar på, men han släpps inte in, och dessa är för honom och hans syften förtorkade platser och öknar, där inga örter växer för honom. Han säger då till sig själv: ”Jag vänder tillbaka till mitt gamla hus, för på stäpperna och i öknarna finns det ingen viloplats för mig, och till de boningar, som redan hyser mina likar i överflöd, kommer jag inte att få tillträde.” När djävulen efter ett sådant beslut kommer till sin förra boning så finner han det givetvis tomt, städat och pyntat. (Matt 12:44) Därefter drar han sig tillbaka, kallar på sju andar till, som var och en är värre än honom själv. (Matt 12:45) Med deras hjälp får han då enkelt tillträde till sin gamla boning, och alla bor i ett sådant hus. Och för den människan blir slutet värre än början.

[15] Och detta är hur det skulle gå för detta släkte. Därför kommer det inte att göras mer fördömt genom Mig än det hursomhelst redan är.

[16] När fariséerna hör detta, glöder de nästan av raseri, och hade velat slita Mig i stycken, om de inte hade varit rädda för folket.

87. Jude eller grek

[1] Ahab, den unge farisén, gick emellertid bort från de gamla, och var riktigt glad att Jag hade sagt dem sådana sanningar. Men han frågade Mig i förtroende om även han var en sådan ondskefull besatt.

[2] Men Jag sade till honom med en vänlig min: ”Om du vore detta, skulle du inte fråga Mig om det. Än så länge har du varit en ofruktsam plats för Satan. Se icke desto mindre till att du inte blir en bördig åker för honom. Akta dig därför för dina onda yrkesbröder.”

[3] Ahab säger: ”Herre och Mästare, om Du bara inte lämnar mig, så kommer helvetets kraft inte ha någon inverkan på mig. Det skall inte råda någon brist på iver från min sida.”

[4] Jag säger: ”Gå bort till dem. Var stark genom din tro och din iver för Mig. Men se till att dina yrkesbröder inte tränger in dig i ett litet hörn, ty deras djävul har en känslig näsa och skarpa öron för sina ondskefulla syften.”

[5] Ahab säger: ”Herre, nu känner Du mig säkert bättre än vad Jag känner mig själv. Min list är underfundig och slug. Men det sägs att djävulen är blind, och därför kommer alla att inse att jag är iskall gentemot dem. Idag kommer jag dessutom att sätta dem på prov. Jag kommer nu utbyta några skarpa ord med Dig, så att de inte blir medvetna om vad jag diskuterade med Dig om, men Du får inte hysa någon illvilja mot mig för detta.”

[6] Jag säger: ”Gör som du finner lämpligt, men var god, vis och sann i allting, ty en lögn är endast till hjälp för tillfället, oavsett i vilken form den kommer, och är kort därefter till nackdel och skada för människor.”

[7] Ahab säger: ”Det är bra, då säger jag inget alls för tillfället.”

[8] Jag säger: ”Det blir bättre. Ty att tuga i rättan tid är bättre än att ljuga på det mest ändamålsenliga sätt.”

[9] Med dessa anvisningar går Ahab tillbaka genom folksamlingen till sina yrkesbröder, av vilka icke desto mindre en hade lagt märke till hans samtal med Mig. Denne började genast att

skarpt förhöra honom. Men Ahab stod på sig så till den grad, att han till slut fick beröm av den stränga utfrågaren.

[10] Men Jag vände Mig bort från fariséerna och började tala till folket. Jag visade dem att Gud inte finner något behag i att man överger judendomen, som vissa redan har gjort i sina hjärtan, eftersom frälsningen för alla människor kommer från judarna, och att dessa sannerligen bör vända åter till judendomen, annars är det inte möjligt att uppnå att bli Guds barn.

[11] En grek frågar och säger: ”Skall vi därför återigen böja knä inför de uppblåsta fariséerna och äta deras gamla, osmältbara surdeg? Min vän, du är visserligen en stor mästare, fylld av gudomens makt och myndighet, och du är god, vis och rättfärdig, men här ber du oss om något väldigt udda. Vi har inget behov av att återvända till Moses, av den enkla anledningen att vi i själva verket aldrig har lämnat honom, och i våra hjärtan är judarnas Gud även vår Gud. Hur man benämns till det yttre, oavsett om det är jude eller grek, kommer förvisso inte att förringa Guds visdom? Men likväl utgör den för oss en skyddsmur mot fariséernas oupphörliga förföljelser och argumenterande. Varför bör vi återigen kallas judar och greker?

[12] Se, detta är inte ett särskilt klokt krav på oss från din sida. Vad spelar det för roll om vi vid sidan av Moses även bekantar oss med grekernas visa män, vars motsvarande visa poesi förvisso är något helt annat än det dyra tempel-gödslet, vid sidan om deras rikt poetiska teosofi? Särskilt eftersom vi inte lägger någon större vikt vid den, då vi alltför väl vet hur de grekiska och senare romerska gudarna kom till, och att Jehova ensam är alltings Gud, som har skapat allt och upprätthåller och styr allting.

[13] Jag säger: ”Min vän, trots att du talar, har du inte förstått Mig, medan de som förstod Mig inte säger någonting, och de är lika mycket greker som du är. Det ligger självklart inte mycket i namnet, utan i hjärtats tro. Men detta måste även tas med i beräkningen: att det är bättre att företa en pilgrimsresa till Jerusalem och att där deltaga i festligheterna med tillbörlig

och förnuftig hängivenhet, än att resa till Delfi för att be om den dåraktiga Pytias råd.

[14] Templets enorma missbruk känner Jag bättre till än ni, och ni hörde nu varför Jag är emot det. Men med all dess önska,  r templet icke desto mindre ojämförligt bättre än det i Delfi, vars präster och pr stinnor inte är något annat än skickliga dialektiker, som vet hur man skall ge svar på varje fråga, så att de alltid f r rätt till slut.

[15] När du hade bestämt dig för att ta dig en fru, företog du först en resa till Delfi, och f r en stor summa pengar frågade du där Pytia om du skulle bli lycklig med den kvinna, som du avsåg att gifta dig med. S g Mig, vilket var svaret?

[16] Greken säger: ”Okej, såhär: ”Med den kvinnan kommer du att bli lycklig, inte olycklig, förvisso”. Och se, oraklet berättade sanningen för mig, f r jag är verkligen lycklig med min kvinna.”

[17] Jag säger: ”Du måste förstå att oraklet hade haft rätt även om du hade blivit olycklig med din kvinna.”

[18] Greken säger: ”Jag f rst r inte hur det skulle vara möjligt.” Jag säger: Därför att du är andligen blind. Ty se, meningen lyder som följer: ”Med den kvinnan kommer du att bli lycklig - inte olycklig, förvisso”. Men om du delar av meningen efter negationen, har oraklet rätt när du blir olycklig, f r då skulle meningen utan någon förändring av ordföljden lyda: ”Med din kvinna kommer du att bli lycklig inte - olycklig, förvisso.”

[19] Om du ändå inte tror Mig, fråga då din granne, som ett år senare reste till Delfi i ett liknande ärende, och huruvida svaret han fick inte till punkt och pricka  r detsamma. Ändå är han väldigt olycklig med sin fru som  r en omoralisk kvinna. Fast oraklet har lika rätt om honom som dig, och ändå högaktar du detta. Bedöm själv vilket som  r bäst, templet i Jerusalem eller oraklet i Delfi?”

[20] H r g r greken stora ögon, och säger: ”Mästare, nu står allt klart för mig. Detta kan endast Gud och ingen människa veta. Du är antingen Gud Själv eller en Son avlad av Gud,

men inte en människoson lik oss. Därför avser vi att återvända till templet, men inte under fariséernas käpp, utan frivilligt. Dessa fariséer måste emellertid få gå, för de har vilselett oss alltför mycket, och tagit ifrån oss allt vi äger, både andligen och materiellt. Vi skall därför förbli greker till namnet, men i våra hjärtan äkta och fullkomliga bekännare av Moses och profeterna. Vi skall också gå till Jerusalem varje år och besöka templet. Och om det då är stängt för oss, förblir främlingarnas hall öppen för oss, vilken också är en del av templet.”

[21] Jag säger: ”Gör vad ni finner lämpligt. Bara skydda era hjärtan från falskhet, vrede, hämndbegär och förföljelsebegär. Se till att ni har dygdiga och rena sinnen. Älska Gud över allt och er nästa som er själva. Välsigna de som förbannar er, och skada inte dem som hatar och förföljer er. På detta sätt kommer ni att behaga Gud, och fridsamt samla glödande kol över era fienders huvuden.”

88. ”Vem är min mor, vilka är mina bröder?”

[1] Medan Jag ännu talade till folket, kom Min mor Maria med Mina bröder, ty i Kisjonas hus hade hon fått reda på att Jag hade gått iväg och kanske vistades i Jesaira. Det var en halvdags färd till fots, och hon kunde med lätthet vara i Jesaira vid lunchtid på måndag, då hon lämnade hemmet väldigt tidigt.

[2] Hennes ärende gällde i första hand det husliga, vilket hon ville diskutera med Mig, men hon ville i andra hand också komma in på det andliga, eftersom hon hade fått reda på ganska många saker om Mig i Kapernaum, vilka hon särskilt ville tala med Mig om. (Matt 12:46) Men på grund av trängseln kunde hon inte komma in i huset utan hon var tvungen att vänta utanför tills Jag kom ut.

[3] Men eftersom hon förgäves hade väntat länge, bad hon någon från Barams hus att berätta för Mig, att hon har väntat länge på Mig utanför och brådskanie behövde tala med Mig. Så budbäraren trängde sig fram till Mig, och sade: ”Mästare, se, din mor och dina bröder står utanför och vill tala med Dig.” (Matt 12:47).

[4] Då säger Jag till budbäraren med allvar i rösten: ”Vad säger du? Vem är Min mor, och vilka är Mina bröder?” (Matt 12:48) Här drog sig budbäraren tillbaka något förskräckt.

[5] Men Jag lyfte Min högra hand över Mina lärjungar och sade: ”Det här är Min mor och Mina bröder. (Matt 12:49) Ty den som gör Min himmelske Faders vilja är i sanning Min bror, Min syster, Min mor. (Matt 12:50) Men gå ut och säg till dem som väntar att Jag kommer.”

[6] Vissa ansåg dessa ord vara outhärdliga, förebrådde Mig och frågade om Jag inte känner till Mose bud beträffande föräldrar.

[7] Jag tillrättavisade dem emellertid för en sådan fråga, och sade: ”Jag vet vem Jag är, och Mina lärjungar och Min jordiska mor vet det också, och därför kan Jag tala sanning. Sopa därför först omsorgsfullt rent framför er egen dörr, för Jag vet bäst vad Jag måste göra.” Alla var tysta efter detta och ingen

vågade yttra någonting för eller emot det.

[8] Efter en stunds tystnad, steg värden Baram fram till Mig, och sade: ”Herre och Mästare, det är mitt på dagen och måltiden står redo för Dig, Dina lärjungar och Dina jordiska släktingar, som väntar på dig där utanför. Skulle Du kanske vilja göra mig, en stackars syndare, den äran att ta del av måltiden som är färdigställd?”

[9] Jag säger: ”Idag har Jag visserligen planerat för en annan måltid, vilken jag har tänkt intaga till sjöss, men eftersom du har bjudit in Mig så hedersamt, ämnar Jag tacka ja till denna ära och nåd vid bordet. Men detta säger Jag dig också att ingen av fariséerna får komma in i rummet där Jag skall intaga Min måltid, förutom den unge Ahab, som Jag tar upp bland Mina lärjungar. Ty på grund av hans arbetskamrater, som har blivit djupt misstänksamma mot honom efter att de tidigare har sett honom tala med Mig, kommer han inte att kunna fortsätta. Men säg nu till folket att Jag inte kommer att säga eller göra något mera i detta hus, så att de går ut och gör plats för oss, därför att i denna trängsel blir det svårt att gå ut på ett naturligt sett.”

[10] Efter dessa Mina ord vänder sig Baram till folket, och säger: ”Älskade grannar, den gudomlige Mästaren har nu slutat tala och kommer inte att säga och ännu mindre att göra något mera i detta hus. Skulle ni alla, förutom Ahab, därför vilja göra Mig till viljes genom att tyst stiga ut, för Mästaren skulle vilja tala med honom. Vid dessa ord går nu folket, förutom fariséerna, ut i det fria.

[11] När folket är därute, stiger de gamla fariséerna, fyllda av raseri i sina hjärtan, över till Mig och begär helt fräckt att få veta vad Jag hade tänkt Mig när det gäller Ahab - om han också skall förberedas för helvetet av Mig. När Baram hör en sådan fråga, fylls han av en rättmätig vrede och säger till dem: ”Mina skatter har jag varje år betalat till sista statern, och är därför laglig ägare till detta hus, som jag byggt själv. Och i mitt eget hus kommer jag inte att tolerera att främlingar, som ni själva, ofredar en gäst som jag ärar och står värd för! Jag

befaller er därför att genast lämna detta mitt hus och avlägsna er bortom min egendoms gränser, annars kommer jag att utan dröjsmål utnyttja mina dyrt förvärvade husrättigheter!”

[12] **Fariséerna säger:** ”Så du har också blivit grek nu, och hotar oss med husrättigheter? Borde du inte veta att bland judarna finns det inga husrättigheter gentemot en farisé? Är inte varje farisé en fullkomlig herre i varje judiskt hem han träder in i, och när han lämnar huset igen, återfår den egentliga ägaren sitt herreskap? Vet du inte heller, att som jude är du endast förvaltare och inte herre över ditt hus, och inte heller över dina ägor och att vi kan ta ifrån dig dina ägor och ditt hus närhelst vi önskar och hyra ut det till någon annan under femtio år?

[13] **Baram säger:** ”Detta har jag som jude till min stora förtret förvisso vetat om. Därför är jag grek idag, eller mer precist romare, och i gengäld för en given skattesats har jag försett mig med en oåterkallelig äganderätt, som jag genast skall låta er smaka på om ni inte omedelbart fogar er efter min uppmaning.”

[14] **Fariséerna säger:** ”Visa oss handlingen från den romerska domstolen.” **Baram drar fram ett nyskrivet pergament , försedd med kejsarens sigill, och håller upp det framför de gamla och frågar:** ”Känner ni till detta?” **De skriker:** ”Så du är också en förrädare gentemot Gud, templet och oss?! Har vi denne Davids son att tacka för detta?! Var därför också förbannad tillsammans med ditt hus.”

[15] **När fariséerna uttalade en sådan förbannelse, tog Baram snabbt fram en rejäl käpp för att med all sin kraft börja slå fariséerna, och utropade:** ”Vänta, ni Satans tjänare, Jag skall allt betala er den rätta lönen för er förbannelse!” **En farisé, som fortfarande var utom räckhåll för käppen, skriker:** ”Det står skrivet: ”Ve den, som bär hand på Guds smorda.” **Baram säger:** ”Det känner jag väl till. Det var därför jag använde en käpp!” **Och Baram låter nu denne ”smorde” smaka på käppen. Med undantag av Ahab flyr de ondskefulla fariséerna och skriftlärda med detta ut, där de också får känna på folkets be-
tjäning.**

89. Ahab varnar för templets hämnd

[1] Efter att dessa hade passerat gränsen, återvänder Baram och säger något utmattad: ”Herre, förlåt mig, jag finner verkligen inget nöje i vad jag just gjorde, men detta onda och otuktiga sällskap blev olidligt. Man kan sannerligen inte föreställa sig Satan mera vrickad än dessa karlar, som verkligen på allvar tror att hela jorden fullt ut är deras egendom. Detta skulle emellertid inte ha gjort mig överdrivet upprörd, men när dessa karlar formligen började attackera Dig, åh Herre och Mästare, kunde jag inte längre hålla tillbaka min ilska och var tvungen att utnyttja mina husrättigheter. Men bekymra Dig inte över det, ty skulle dessa karlar lämna in klagomål, så vet jag hur jag skall lägga upp mitt försvar, och hur jag skulle svara Dig på ett vist och klokt sätt.”

[2] Ahab säger: ”Min vän, du kan i alla fall vara försiktig, eftersom de här gamla viktigpettrarna inte kommer att ha något mer brådskanie att göra än att rapportera in denna händelse till Jerusalem - och två gånger måla ut den i världens sämsta färger. För det första, den för dem högst ogynnsamma gärningen av denne gudomlige Mästare, det totala avfallet från judendomen i hela Jesaira, mitt beteende och slutligen till Herodes, hur han förlorade alla sina undersåtar då dessa köpte sig romerskt medborgarskap. Detta kommer att väcka upp Jerusalems alla onda sinnen, och förmodligen därpå ge upphov till ganska många elaka historier om denna plats. Vidta därför försiktighetsåtgärder och försäkra dig om kejserligt bistånd, annars kommer dessa onda sinnen att ställa till stort besvär för dig.

[3] Jag säger: ”Ahab, låt det vara. Jag går i god för att inget kommer att hända med Barams hus. Att de gamla och omänskliga kommer göra som du sade är emellertid sant. Ändå behöver varken Baram eller du själv ha något att frukta. Men låt oss nu gå till måltiden, där Jag också avser att lyssna på Maria och Josefs söner.”

[4] Baram, förvånad över att Josefs namn nämns, säger: ”Vad,

min mästare från Nasaret, som jag har så mycket att tacka för? Vid den tiden, när jag var hans lärning, var han fortfarande en ung man, men ändå redan en mästare inom sitt hantverk. Med vilket tålamod och med vilken kärlek visade han mig inte allt det finaste inom sitt hantverk, utförde sedan sitt arbete på allra bästa sätt, och hjälpte mig utan kostnad i råd och dåd. Detta skall jag sannerligen aldrig glömma.”

[5] Jag säger: ”Nåväl, Maria är hans andra hustru, och blev hans genom templet. De två männen, som är med henne, är emellertid Josefs söner genom hans första fru, och de för nu sin faders hantverk vidare. Självt är jag dock kroppsligen Marias son, och Mitt namn är Jesus.”

[6] Baram säger: ”Åh, så lycklig jag blir att mitt hus nu vederfars en sådan ära och nåd! Men låt oss nu snabbt sätta oss till bords, så att den strålande Maria med Josefs två söner inte behöver vänta alltför länge på oss.” Vi förflyttar oss genast till matsalen, där Maria och Josefs två söner väntar på oss.

[7] När Maria ser Mig, brister hon ut i glädjetårar, ty hon hade nu inte träffat Mig på nära två månader, likaså de två bröderna, som älskade Mig väldigt mycket. Efter att vi hade utbytt hjärtliga hälsningar, börjar vi alla gå till borden, ber tack-sägelsebönen och intar därefter den goda och rikliga måltiden tillsammans med Kisjona, som med sin fru och sina döttrar fortfarande inte hade lämnat Mig, och som hade mycket att tala om med Maria och de två bröderna.

[8] Efter måltiden, när vi satt vid bordet och på grund av hettan drack vin utspätt med vatten, bad Ahab om att få ordet. Ty han hade något viktigt att avslöja, som särskilt rörde Min säkerhet, därför att han först under samtalets gång hade fått klart för sig att Jag var den Jesus från Nasaret, som var högt uppskattad av folket, men föraktad av fariséerna, och om vilken det ryktades makalöst i hela landet. Jag säger till honom: ”Berätta vad du vet.”

[9] Ahab säger: ”Herre och Mästare, det är sant att Du uppväckte vår överste Jairus dotter från de döda – alla i trakten vet om detta – liksom de också känner till om den romerska

kaptenens dotter. Vem skulle ens tvivla det minsta på att även den förskräckligaste och grymmaste tyrann skulle visa evig tacksamhet för en sådan mirakulös gärning, och för denne mirakelmänniska bereda vägen till den högra sidan vid tronen, som Faraos en gång gjorde med Josef, efter den senares profetia.

[10] Men vad gör dessa tempel-yngel, dessa Satans äkta tjänare? De tog fram en rapport, som också jag var tvungen att skriva under, även om jag vid den tiden inte hade hört något om Jesu lära, eller sett några av Hans gärningar. Enligt denna rapport har alla slags spioner och lönnmördare skickats ut från templet såväl som från Herodes och den romerske guvernören, med syfte att bringa Dig om livet.

[11] I denna rapport fördöms Du inför Jerusalem som en folkförrädare, förförare och uppviglare, på ett sätt som ingen människa tidigare har blivit fördömd. Jairus dotter förmodas inte alls att ha varit död när Du blev kallad att hela eller uppväcka henne, utan ha varit helt frisk, men var tvungen att spela med för att pröva Dig. När Du kom och sade ”Talita koum” till henne, insåg föreståndaren att Du var en bedragare och inte hade någon kunskap om helande. Ty vore Du en Frälsare skulle Du ha kunnat bedöma en person och dennes sjukdom, då skulle Du vid första anblicken ha vetat att den unga flickan inte bara inte var död, utan tvärtom var helt kärnfrisk!

[12] Den romerske befälhavaren, som hette Kornelius tror jag, vars tjänare eller dotter Du förmodas ha väckt upp från de döda, tar avstånd ifrån detta, men vad är han mot en sådan uppsjö av falska vittnesmål.

[13] Älskade, käraste vän, Mästare och Herre, jag kunde berätta ännu mycket mer för Dig, men jag kan se att min berättelse har gjort Dig ledsen. Eftersom detta förtal av Dig är djävulskt ondskefullt, så skall jag tåga om allt annat. Det får räcka att jag har berättat det allra viktigaste för Dig. Det enda som är bra är att Satan är dum och enkelt överträffas av de verkligt visa och kloka, vilket borde vara så mycket lättare för Dig

beroende på Din höga visdom. Låt oss lämna detta.

[14] Även om jag själv är en ganska enkel människa, kan jag ändå ganska lätt linda dessa viktigpettrar runt vart och ett av mina fingrar, och jag anser absolut inte att det är fel att, så häftigt som det någonsin är möjligt, jaga upp Satan. Detta får honom att lämna slagfältet för ett tag, med svansen mellan benen, och en vis och klok mans ande vinner tid för något mer upplyftande än den ständiga striden med Satan.”

90. Predikan om himmelriket

[1] **Maria säger nu:** ”Min Herre och Son, vad denne unge man nu berättade är helt sant, och det är för att jag har fördrivits från mitt hus för Din skull, som har fått mig att komma och tillkännage allt detta för Dig. Vad skall jag göra nu med Dina bröder och systrar, och jag talar naturligtvis om det jordiska? Ty jag vet att Du inte har några andra släktingar på jorden än de av hjärtat, lärjungarna.

[2] Våra små ägodelar är borta. De ondskefulla fariséerna har beslagtagit dessa och sålt vår stuga till främlingar tillsammans med den välskötta trädgården. Du förstår, jag och Dina bröder och systrar är inte längre så unga att vi orkar försörja oss genom mödosamt arbete. Och även om vi försökte, skulle dessa onda tempel-härskare ha hotat med att straffa alla judar, som gav oss jobb eller till och med allmosor. Vad skall vi göra nu och vad skall vi leva av?

[3] **Både Baram och Kisjona säger:** ”Högt ärade moder, genom vilken Gud har bevärdigat oss den oändliga nåden att låta himlens mest upphöjde Son födas in i denna onda värld, låt inte detta bekymra dig på minsta sätt. Du förstår, för det första är vi inte längre judar i civilrättslig mening, utan greker – till det yttre, emedan vi helt och fullt i våra hjärtan är judar enligt Moses. Vi är båda rika – och vi lovprisar Herren för detta! Flytta därför med alla dina släktingar till oss, så kommer du inte att lida brist på något.”

[4] **Jag säger:** ”Vänner, ert erbjudande är som balsam för Mitt hjärta. Min välsignelse och nåd skall vara med er för evigt. Men Jag skall icke desto mindre nu ge Mig av hem, för att se med vilken rätt dessa onda viktigpettrar har berövat Min mor – Josefs rättmätiga fru – deras lilla och tungt förvärvade egen-dom.

[5] **Då kommer Jag också att få växla några ord med Jairus, ty hans dotter kommer att bli sjuk igen, och han kommer att komma till Mig. Och då skall Jag tala med Honom. Men nu, eftersom läget är så dåligt, och de infernaliska ynglen har**

gillrat fallor överallt, kommer vi genast att bryta upp och bege oss ut på sjön, som inte har gillrat någon fälla för oss.

[6] Dessförinnan, när vi verkligen befinner oss till sjöss, skall Jag emellertid för folket avslöja några saker om himmelriket genom liknelser, så att ingen skall kunna ursäktas sig och säga: ”Hur skulle jag ha kunnat tro och förhålla mig till det, eftersom jag aldrig hört talas om det?” När de gamla viktigpettrarna anländer, så låt då inte folket stå i vägen för dem, på det att de en dag skall ha så mycket mindre att ursäktas sig med.

[7] Du, Min vän Kisjona, gå emellertid och gör i ordning ditt stora skepp, ty vi kommer att vara i stort behov av det.” Kisjona reser sig upp med de sina och går för att tillmötesgå Min önskan.

[8] Baram ber emellertid om tillåtelse att följa med Mig, då Jag inte längre kan eller önskar stanna kvar i hans hus.

[9] Och Jag säger: ”Så långt och så länge du vill. Ty inget ärligt och sant önskemål har någonsin avvisats av Mig eller förblivit ohört.” Baram ger därför besked till sitt hushåll, och delar ut uppgifter till sin fru och sina barn, om vad de skall göra under tiden, och hur de skall bete sig mot de ondskefulla förföljarna. Sedan tar han lite guld med sig, och går med oss mot sjön, alltmedan en oändlig mängd människor svansar efter oss.” (Matt 13:1)

[10] Inte heller saknas de gamla arroganta fariséerna, de är bara förklädda för att inte bli igenkända av människorna. När vi kommer fram till sjön tränger sig människorna fram så nära stranden - under det ständiga ropet ”Hosianna Davids Son” - att Jag inte hade någon plats att stå på med Mina släktingar, och ännu mindre med alla Mina lärjungar, eftersom människorna redan var så talrika.

[11] Jag sade därför till Kisjona: ”Släpp landgången på stranden, ty vi måste ut på sjön, det börjar bli trångt på land.” Kisjona faller snabbt landgången och vi stiger ombord på skeppet. (Matt 13:2) Men när folket såg att Jag gick ombord på skeppet, så trodde de att Jag genast skulle avresa. Därför började de högljutt be Mig om att ge dem den utlovade läran om himmelriket.

91. Liknelsen om såningsmannen

[1] När alla var ombord på skeppet och landgången hade dragits upp, bad Jag folket att stilla sig och slå sig ner på stranden. Och människorna blev tysta och stilla och slog sig ner på strandbanken; det enda undantaget var de gamla fariséerna, som inte slog sig ner utan stod nära sina skepp. Ty de var fast beslutna att inte släppa Mig ur sikte igen, och var därför redo att även förfölja oss till sjöss.

[2] Men Jag satte Mig på det mycket rymliga fördäcket och började tala i flera olika liknelser till människorna, så att de dumma fariséerna inte skulle förstå. Men folket här, som hade mera vakna andliga sinnen, förstod mycket väl vad Jag talade om.

[3] Till att börja med jämförde Jag Mig själv med en såningsman, och sade: "Lyssna och förstå det på rätt sätt!"

[4] "Se, det hände sig att en såningsman gick ut för att så (Matt 13:3) en god och hälsosam säd. Och medan han sådde, föll somligt på välganten, då kom fåglarna och åt upp det (Matt 13:4). Somligt föll på den steniga marken som hade lite jord och den kom upp fort, eftersom det inte var djupt och inte fanns någon tung jord över den (Matt 13:5). Men när solen steg upp och sken med sina många strålar, vissnade genast groddarna, som hade sprungit upp i den kyliga och fuktiga natten, eftersom de var utan rot (Matt 13:6). En del föll bland tistlarna, och tistlarna växte sig starkare och kvävde dem (Matt 13:7). Men en del föll i den goda jorden och gav skörd, vissa hundrafalt, vissa sextiofalt och vissa trettiofalt (Matt 13:8). Den hör, som har öron att höra med (Matt 13:9)."

[5] Nu ville Jag fortsätta att tala utan avbrott, men eftersom vissa av lärjungarna inte förstod liknelserna själva, steg de fram till Mig och sade: "Varför talar Du nu helt plötsligt till dem i liknelser? (Matt 13:10) De av oss, som har varit med Dig en längre tid nu, förstår dem knappt, hur kan då de som tjuvlyssnar på Dig från stranden förstå Dig? Ser du inte att de rycker på axlarna, vissa tror till och med att Du driver med

dem, eller talar om likgiltiga saker med anledning av fariséerna, och att alla vet att såd inte skall besås längs vägkanten eller på den steniga marken eller bland tistlar. Vi förstår förvisso vad Du vill säga med det, men de på stranden tror verkligen att Du driver med dem. Eller kan Du på allvar undervisa dem på ett sätt som är obegripligt för dem?”

[6] Jag säger till lärjungarna: ”Vad säger ni och varför avbryter ni Mig? Jag vet varför Jag talar till dessa människor i liknelser, som de inte kommer att förstå. Till er har givits att förstå himmelrikets hemligheter, men det har inte givits de andra (Matt 13:11). Ty så står frågan: den som har, som ni, han skall få, och det i överflöd. Men den som inte har, från honom skall tas också det han har (Matt 13:12). Därför talar Jag, som Herren, till dem i liknelser. Ty fast de har ögon att se med, så ser de inte, och fast de har öron att höra med, så hör de inte och förstår inte. (Matt 13:13)

[7] Efter allt Jag har gjort här, vem tror de att Jag är ? De är alla blinda och döva. Er liknelse såg ni igår på den blinde och döve, som Jag helade. Såsom han var kroppsligen, så är de själsligen. Det här är anledningen till att Jag talar till dem i liknelser, så att det uppfylls, som Jesaja profeterade om dem: ”Med era öron skall ni höra, men ändå inte förstå och med era ögon se, men ingenting förnimma. (Matt 13:14)

[8] Ty detta folks hjärtan är förstockade och de har dålig hörsel och deras ögon slumrar så att de inte till äventyrs hör med sina öron, ser med sina ögon och förstår med hjärtat och kan omvända sig varvid Jag då verkligen skulle kunna hjälpa dem. (Matt 13:15)

[9] Men saliga äro era ögon, som ser det, och era öron, som hör det. (Matt 13:16) Ty sannerligen säger Jag er, många profeter och rättfärdiga människor önskade att få se och höra det som ni nu ser och hör, men fick ändå inte se eller höra det. (Matt 13:17)

[10] Men Jag har sagt att ni har givits förmågan att förstå Guds rikes hemlighet. Jag märker emellertid att er förståelse i grund och botten inte är så mycket bättre än hos dem på

strandbanken. Så lyssna och ta så till er hur liknelsen om såningsmannen skall förstås (Matt 13:18):

[11] Om någon hör Ordet från Guds rike, som Jag talar, men inte förstår det i sitt hjärta, som liksom den bullriga världen är som en upptrampad väg, då ser den Onde att Ordet inte har fallit i jorden utan på hjärtats upptrampade världs blottade och släta utsida, och snappar enkelt bort det som såtts i hjärtat, vilket emellertid ändå häftar fast vid den världsliga släta utsidan. Och se, en sådan människa är som vägen, som säden, det vill säga Mitt ord, har fallit på. (Matt 13:19) Och av detta slag finns det många på stranden!

[12] Det följande är emellertid ett fall då säden faller på den steniga marken: då en människa hör Ordet och tar emot det med stor glädje. (Matt 13:20) Men eftersom en sådan människa, likt en sten, har för lite av livets sav eller ståndaktighet i sitt hjärta, och för lite jord, eller viljestyrka, i eller över honom själv - och är som stenen som är beroende av vädret, om det är fuktigt eller torrt, och därför är ombytlig - så blir en sådan person ilsknen och rasande när han märker att han utsätts för alla slags vedermödor och förföljelser på grund av Mitt Ord (Matt 13:21), och liknar på så sätt den av solen uppvärmda stenen, på vilken givetvis Mitt Ord inte kan slå rot, och till slut måste vissna bort.

[13] Och se, där på stranden står många sådana stendöda, som nu förvisso är fulla av vrede för Min skull för vad de ondskefulla fariséerna gör. Men när de sedan förstår att Mina Ord från ovan, som är riktade mot dem, börjar åtföljas av alla slags sorger och hemsökelse, så dödar de Ordet i sina hjärtan, dels å ena sidan därför att de har blivit alltför förolämpade och å andra sidan därför att de har blivit alltför rädda. Ty trots alla mirakler de har sett och alla Mina levande bevis för att Jag är tillräckligt mäktig för att skydda dem mot all ondska, så tror de fortfarande inte och liknar därför stenen som säden föll på.

[14] Men sådden av säden bland tistlarna betyder följande: när en person hör Ordet och även tar emot det, men drunknar i alla slags världsliga bestyr och bekymmer förknippade med

dem på grund av bedrägliga vinster och än mer bedrägliga rikedomar. Sådana tomma bekymmer hopar sig dag för dag, och förökar sig rikligen i hjärtat likt ogräs, och kväver lätt Mitt sådda Ord. (Matt 13:22)

[15] Och igen, se, av sådana står många på stranden, som liknar tistlarna bland vilka säden föll.

[16] Men med fröet som besås i den goda jorden menas, då en människa hör Mitt ord, och tar emot det i djupet av sitt hjärta, då det i sig självt alltid förstås såsom det bör förstås, på ett riktigt och levande sätt. En sådan människa är då den goda jorden i vilket fröet faller och beroende på människans vilja och styrka, bär hon fram frukten av goda gärningar, hundrafaldigt, sextiofaldigt eller trettiofaldigt (Matt 13:23). Och hundra-faldigt är när hon gör allt för Mig, sextiofaldigt när hon gör mycket för Mig och trettiofaldigt när hon gör en stor del för Mig.

[17] Som en jämförelse finns det i Mitt rike tre himlar. Den första för hundrafaldig frukt, den under denna sextiofaldig och den understa trettiofaldig. Lägre än trettio får inget beaktande, och det skall tas ifrån från den, som har mindre än trettio och ges till den som har trettio, sextio eller hundra. Och det skall så tas från den, som inte har någonting och ges till den som redan har, så att han må ha helt och fullt.”

[18] Och se, där på stranden står många, från vilka det redan har tagits ifrån och givits till er, som hursomhelst redan har mycket och de lite eller ingenting.

[19] Så om någon har en åker, som ger honom en stor skörd, eftersom den har god jord, men också har en åker, som trots all gödsel förblir mager och knappt ger någon större skörd än vad som besås i den, – Fråga: Vad kommer då ägaren att göra? Se, han kommer föra över skörden på den magra åkern, som bar sparsam frukt, till den goda och rikliga skörden på den goda åkern och kommer nästa år inte att sprida ut något utsäde alls i den magra åkern, utan placera allt utsäde i den goda åkern. Denna kommer då att ge all avkastning, men den magra kommer att prisges åt ogräs, tistlar och törnen.

[20] Se, det gör en klok godsägare; skulle Fadern i himlen handla mindre klokt än en klok människa på denna förgängliga jord?

[21] Slå därför bort tanken i era hjärtan, att Fadern i himlen kunde vara orättvis!

[22] Som ni vet, så rådfrågas bara de, som besitter någon visdom och man vänder sig snart bort från skrävlarna, så snart man inser att de är rena skrävlare. Fråga: Gör man fel, när man tar bort tron på skrävlaren och ger den till den sant vise, som överallt omges av förtroende?

[23] Eller gör ni fel när ni, Mina lärjungar, följer Mig och lämnar templet och fariséerna och alla de skriftlärdade och därigenom tar bort deras sista gnutta av förtroende och ger detta till Mig, som genom Mina gärningar och ord besitter ett stort förtroende? Jag menar att det nu borde stå klart för er att det absolut inte finns något orättvist i det Jag har talat till er om, när den som inte har, som Jag antydde för er med att säga, fräntas det som hon har.

[24] Men det som Jag talar om gäller det andliga och inte det materiella, eftersom det förvisso skulle vara orättvist att ta bort de få ägodelarna från den som äger litet för att ge dessa till den som är rik, vars förråd och kammare redan är överfulla. Allt det som Jag talar om handlar därför bara om det andliga och inte det materiella och får inte ges ytterligare en lag, som det hårdaste måste, till tiden för dess avveckling. Förstår ni detta nu?

[25] **Alla säger:** ”Ja, Herre och Mästare, ty Din visdom överträffar alla våra aldrig så stora och förmodat visa tankar. Därför ber vi Dig att fortsätta tala sålunda.”

92. Liknelserna om senapskornet och ogräset bland vetet

[1] Och Jag säger nu högt, så att de som står på stranden kan höra: ”Då börjar vi nu: den som har öron, hon hör, och den som kan se med sitt hjärta, hon förstår! Jag vill ge er ännu en liknelse om Guds rike: Så lyssna!

[2] Med himmelriket är det också som när en man sådde god säd på sin mark (Matt 13:24). Men medan alla hans tjänare sov, kom ägarens fiende och sådde ogräs bland vetet, som sedan växte upp tillsammans med vetet (Matt 13:25). Varhelst vetet växte upp med sitt ax, växte även ogräset upp. (Matt 13:26)

[3] När tjänarna såg detta gick de till husbonden och sade: ”Herre, sådde du inte god säd i åkern? Varifrån kom ogräset?” (Matt 13:27)

[4] Men husbonden talade, och sade: ”Detta har min ovän gjort.” Och tjänarna svarade: ”Herre, skall vi gå och rensa bort det?” (Matt 13:28) Och herren sade: ”Låt det vara, så att ni inte trampar ned det och rycker upp vetet tillsammans med ogräset. (Matt 13:29) Låt båda växa tillsammans tills det skall skördas. Vid skördetiden skall jag säga till de som skördar: ”Samla först ihop ogräset i knippen och forsla bort det från åkern till en plats där det kan eldas upp, men samla sedan det rena vetet i mina lador.” (Matt 13:30) Se, detta ger en god bild av himmelriket. Men lyssna vidare på Mig. Jag vill ge er fler liknelser, som alla skildrar Guds rike. Lyssna därför:

[5] Himmelriket är som ett senapskorn, som en man tog och sådde i sin åker. (Matt 13:31) Det är känt för att vara det minsta av alla frön. Men när det växer blir det störst bland örterna, och blir till slut formligen ett träd, så att även himlens fåglar kommer och bygger bo bland dess grenar.” (Matt 13:32)

[6] Här tittade lärjungarna storögt på varandra, och sade: ”Vad är detta, vem kan begripa det här? Nu liknas himmelriket vid ett senapskorn?”

[7] Jag säger: ”Undra inte utan lyssna vidare. Jag vill ge er ännu en liknelse om Guds rike.

[8] Himmelriket liknar också en surdeg, som en kvinna tar och arbetar in tre mått vetemjöl i, tills alltsammans blir syrat.” (Matt 13:33)

[9] Alla lärjungarna liksom de tolv vakna apostlarna tittar återigen på varandra, och säger till sig själva: ”Vem kan ta in och förstå detta? Eller vill han narras med folket på grund av fariséerna? Det är obegripligt att Han nu börjar tala i de mest förvirrade bilder!

[10] Ahab, som emellertid var utomordentligt bevandrad i skriften, råkade höra lärjungarnas samtal, och sade till dem: ”Om denne Ende är vad jag nu är helt övertygad om att Han är, då skulle förmodligen följande profetia av Jesaja gälla Honom, vilken vill påskina att Han alltid talar i liknelser (Matt 13:34): ”Jag skall låta Min mun tala i liknelser, Jag skall ropa ut vad som har varit fördolt sedan världens skapelse.” (Matt 13:35)

[11] Se, så talade en gång den store profeten, och så sjöng David i sin psalm 78, vers 2, och vid sidan av många andra saker, är detta på pricken tillämpligt på Honom. Och trots detta, kan ni fortfarande fråga er: ”Hur då?” och ”vad betyder det?” efter att nu ha varit med Honom och runt Honom en ansevärd tid. Han skall, om nödvändigt, förvisso uppenbara dessa liknelser för oss. Och om det inte är nödvändigt, nåväl, då kan vi fortfarande ståta med att vi själva har fått se och höra, vad alla patriarker och profeter väldigt mycket skulle ha tyckt om att se och höra.”

[12] Alla lärjungar är tillfreds med detta mellanspel av Ahab. Men när Jag nu inte sade någonting under Ahabs tal, frågade folket Mig om Jag skulle säga något mer om sådana obegripliga ting eller om de skulle gå tillbaka till sina sysslor – de som väntade på stranden för en god undervisning, som dock inte kom.

[13] Men Jag sade: ”Gå hem, ty det var inte för er som Jag öppnade Min mun, för Jag kände väl till era oförstående

hjärtan. Därför skall också era barn en gång vara era mästare och domare.” Med detta lämnade snart alla människorna stranden och var och en gick hem till sig.

[14] Endast fariséerna gick ombord på sina skepp, när de märkte att Kisjona började göra sitt skepp färdigt för avfärd, och tog till årorna före oss. Men i hemlighet var det Min vilja att de skulle fångas av hårda vindar. Och se, genast började en mäktig vind ta deras båt i sitt våld, och översköljde den fullständigt med vågor gång på gång.

93. Herren stillar sjön

[1] Vi for emellertid iväg från Jesaira i en helt annan riktning och det kunde inte undvikas att även vi utsattes för en storm mitt på sjön, varpå lärjungarna tillsammans med alla ombord greps av stor bävan och började skrika efter Min hjälp, liksom skedde en gång tidigare, av fruktan för att alla annars skulle förgås.

[2] Och som skett en gång tidigare, tog Jag befälet över vinden och sjön, varpå ett stort lugn ögonblickligen lade sig över vinden och sjön, och alla människorna i båten brast ut i orden: ”Vem är Han som får vinden och sjön att lyda?”

[3] Men Ahab, som inte stämde in i detta, sade till lärjungarna och några andra: ”Mina vänner, detta var återigen en högst oläglig och dum fråga och undran. Ni har ändå varit med och runt Honom under lång tid, och kan fortfarande bli lika förundrade, som om detta var det första tecknet, som ni såg Honom utföra. Jag har ännu inte varit med er en hel dag, och ändå är allt detta så förståeligt som något kan vara för en människa. Om Han nämligen är den store utlovade Messias, som enligt David är varken mer eller mindre än Jehova Självt, som verkar genom kött och blod, då borde det vara lätt för Honom att stilla en storm till sjöss, eftersom det säkert inte var särskilt svårt för Honom att skapa hela världen. Om så obestridligt är fallet, och ni känner Honom, hur kan då en sådan fråga och en sådan förvåning uppkomma ur era hjärtan?”

[4] Judas säger, något upprörd över Ahabs kommentar: ”Min vän, skulle vi inte längre bli förundrade över vad Herren gör inför våra ögon, bara för att vi har sett detta och mycket annat från Honom?”

[5] Ahab säger: ”Broder, det vore oss fjärran. Men jag ser det på det här sättet: vi bör i all ödmjukhet i våra hjärtan verkligen bli förundrade över att Han verkar på detta sätt inför våra ögon, och att Han håller oss, inte särskilt värdiga varelser, som tillräckligt värdiga Hans kärlek, visdom och kraft, och för att Han utför sådana gärningar inför våra ögon och

sinnen. För min del betraktar jag mig inte som det minsta värdig något av detta. Men eftersom vi vet vem Han är och sedan förundras över att Han, som har gjort himmel och jord, har utfört en mycket ovanlig handling, som om denna handling hade utförts av en vanlig människa, skulle betytt att vi till slut ansett Honom, Herren, som inte mer än en annan människa, ehuru ovanlig. Och i detta sammanhang anser jag att er förvåning över det plötsliga stillandet av stormen, inte passar in. [6] Skulle det inte vara löjligt att fundera också över solen, månen, stjärnorna och jorden och alla de underbart utrustade och formade varelserna, vilka förvisso är lika mycket Hans verk som det mycket speciella stillandet av stormen på sjön? Men om vi måste undra, låt oss då endast undra över hur den uteslående Gud Jehova sänker sig ned så oändligt att Han kommer till oss dödliga, övermåttan svaga människor, från Sina eviga och omåttliga höjder, vilket skulle vara nästan otroligt om det inte redan hade profeterats sedan Adam, Enok och alla profeter ända ned till Sakarias och hans son Johannes, såsom nu helt sant händer.

[7] Det verkar som om det största undret, vilket samstämmigt förutsagts av hundratals profeter, är att allt detta sker här och nu. Det som nu äger rum är inget annat än en naturlig följd av det tidigare och mest underbara förverkligandet på denna jord, nämligen det tidigare nämnda framträdandet av Jehova i kött och blod.”

[8] Även de tolv lärjungarna säger till Mig: ”Herre, varifrån kommer dennes tal och klara visdom?”

[9] Jag säger: ”Det är inte hans kött och blod, som har givit honom detta, utan hans ande, som har vaknat upp inom honom väldigt mycket, så att det inte är långt till hans andes fulla återfödelse. Men det hedrar er verkligen inte, att han är er lärare snarare än tvärtom. Det är emellertid till hans fördel gentemot er att han är djupt bevandrad i skriften, och Jag älskar honom som Jag älskar er, ty han är mycket ödmjuk i sitt hjärta.”

94. Människans andliga hus

[1] Och nu frågade lärjungarna Mig vid vattenbrynet: ”Åh, Herre, vart skall vi bege oss nu? Jag säger: ”Raka vägen hemåt.” Lärjungarna säger: ”Herre, det kommer inte att gå så bra för oss där. Eftersom fariséerna har tagit allting från Din kropps jordiska mor, så ser situationen för hemmet enligt vår uppfattning lite sorglig ut, även om vi vet att för Dig är överallt hemma, och Du är därför hemma.”

[2] Jag säger: Vid det här laget borde ni vara bättre bevandrade i andens språk. Om Jag säger att vi vänder rakt hemåt, vill Jag då bege Mig till Nasaret? Förstå, för en gångs skull. När Jag talar om att vända hem, menar Jag människans innersta, vilket är livets, styrkans, kraftens och all visdoms sant andliga samlingspunkt. Det är därför vi beger oss dit. Vi är i behov av inre, andlig vila, och detta är ett sant hem. Inom detta – inte för Min skull utan för er, kommer vi att finna vad det ytliga köttet och blodet behöver. Förstår ni detta?

[3] Lärjungarna säger: ”Ja Herre, nu förstår vi det.”

[4] Jag säger: ”Jordiskt uttryckt går vi emellertid nu till Kisjona igen. I hans hem är vi säkra, ty det är ett fritt hus, och för detta betalas en hög avgift till kejsaren, och fariséerna hålls borta. Efter några dagar skall vi emellertid gå till det jordiska fäderneslandet, och skall försöka räta ut det, som har blivit ytterst krokigt.”

[5] Kisjona säger: ”Herre, jag skulle vilja att det vore Din vilja att inte bara stanna några dagar utan några månader eller åtminstone några veckor i mitt, eller sannerligen snarare i Ditt hus, tillsammans med alla de Dina. Ty i Nasaret kommer du inte att få något eller endast litet mottagande, särskilt inte från fariséernas och de skriftlärda's sida, som mer och mer börjar sukta efter Ditt liv - såvida Du inte låter eld och svavel regna från skyn.”

[6] Jag säger: ”Min vän, oroa dig inte för det, ty man kan endast komma åt Mig eller skada Mig i den utsträckning som Fadern, som är i Mig som Jag är i Honom, tillåter det. Men allt

det, som kommer att tillåtas för att alla människor skall få frälsning och att skriften skall uppfyllas, det vet jag redan i förväg sedan en evighet tillbaka! Alla profeterna skulle inte ha kunnat förutsäga detta utan att Jag visste om det i förväg. Ty samma Ande, som nu helt och fullt bor i Mig och talar till dig, har också sagt det till profeterna, som du kan läsa om i skriften. Eftersom samma Ande nu är här själv, måste Han också uppfylla det som Han profeterade om Sig Själv genom profeterna. Du behöver inte oroa dig för det. Ty den allsmäktige Anden vet förvisso hur Han skall hjälpa Sig Själv.”

[7] Kisjona, som förstår Mig, tiger. Efter ett tag slår han sig sedan tre gånger för bröstet och säger: ”Jag är inte värdig att Du vistas under mitt tak, men visa mig arma syndare ändå nåd och barmhärtighet, och stanna hos Mig några dagar som tröst.”

[8] Jag säger: ”Var lugn. Ty så länge som jag har arbete att utföra på denna jord, skall Jag stanna hos dig, tillsammans med alla som är med Mig. För ditt hem skall vara Min viloplats. Men Jag måste icke desto mindre ofta lämna det för mitt arbete, men andligen kommer Jag aldrig att lämna det.” (Jag lägger Min hand på Kisjonas hjärta.)

95. Återförening med Jairut och Jonael

[1] Under tiden vi diskuterade detta med varandra nådde vi fram till stranden, precis vid Kisjonas brygga, från vilken man kunde komma till Kisjonas rymliga byggnader och boningshus genom en stor och vacker trädgård, där allt redan var förberett för att ta emot oss. Ty Kisjona hade redan i Barams hus fått reda på av Mig att Jag skulle återvända till hans hem, och han skickade därför genast hem budbärare i en mindre vagn, vilka hade fått sina speciella order.

[2] Och vem träffade vi på där? Jairut, den förmögne köpmannen från Sykar, som ägde och bodde i Esaus gamla slott. Och Jonael, översteprästen från samma stad, som vi redan blivit bekanta med. Bägge leddes dit av ängeln, som var med Jairut. Ty de hade viktiga saker att diskutera med Mig. Det var förvisso en mycket trevlig överraskning av äkta himmelskt slag.

[3] Dessa två blev alldeles tagna och kände en djup inre glädje när de såg Mig och förmådde inte få fram ett ord. De lade sina händer på bröstet, som darrade av de innerligaste känslor och glädje, och hälsade Mig med all den kärlek de hyste i sina hjärtan.

[4] Men Jag sade till dem: ”Mina kära vänner och bröder. Bespara er mödan att tala, ty era hjärtans språk betyder mer för Mig än tusen aldrig så vackra ord, som talas av tungan, vilka hjärtat ofta är endast obetydligt medvetet om.

[5] Vila först och främst ut från er långa och mödosamma resa. Först därefter tänker Jag berätta för dig, Min Jonael, vad du behöver göra hemma mot översteprästen, som tillsammans med dig själv är utsedd av ärkesamarierna att förrätta den tomma och meningslösa gudstjänsten i Gerisim. Men som sagt, framförallt behöver ni vila och återhämtning, så ägna er åt detta i första hand.

[6] Men du, Min broder Kisjona, ge dem något att dricka och använd dig av tjänaren, som ledsagade de två vännerna från Sykar; ty han är inte trött, och han ger dig snabb och god

hjälp, och är så insatt i ditt hushåll, som vore han förste-tjänare hos dig sedan många år. Använd dig därför av honom nu utan att bekymra dig, och låt också ditt trötta tjänstefolk vila ut ett slag. Dagen går förvisso mot sitt slut, men även om de trötta drar sig tillbaka något tidigare än annars kommer inte ditt hushåll att försinkas, ty denne tjänare väger mer än väl upp för dem alla.

[7] **Kisjona säger:** ”Herre, att allting är möjligt för Dig, det är jag klart övertygad om, och jag är av samma åsikt och tro som vår unge farisé Ahab, men hur denne finlemmade pojke, snarare än yngling, inte endast kan utföra de många uppgifter, som fortfarande återstår, utan dessutom betjäna oss som är flera hundra, detta åh Herre, gör mig mycket förvirrad, även om jag inte betvivlar detta det minsta.

[8] **Jag säger:** ”Min vän, du lider brist på mjölk, ost och smör hemma, medan du har rikligt på lager på dina bergstoppar. Låt nu den här pojken hämta ner alla dina förnödenheter från bergen. Det är bättre att du har dina förnödenheter här än uppe på bergstopparna, där en hord av vilda skyter inatt kommer att ströva omkring och försöka stjäla dem.

[9] **Kisjona säger:** ”Ah, nu hänger jag med. Den här pojken är förmodligen som de tre, som betjänade oss på bergen?” **Jag säger:** ”Nåja, fråga bara och gissa inte mer, annars kommer det vara för sent.”

[10] **Kisjona går nu snabbt över till ynglingen och frågar honom mycket vänligt. Ynglingen säger:** ”Var helt lugn, du käre vän till min Herre och Gud. Allt är avklarat på några ögonblick, ty här, där eller varsomhelst är detsamma för mig, och även om jag är en av de klenaste, måste hela jorden skaka under mina fötters kraft.”

[11] **Kisjona förvånades oerhört av sådant tal, och kunde inte föreställa sig att sådant var möjligt och lade i sin häpnad knappt märke till att ynglingen med dessa ord hade lämnat rummet för att ombesörja sina ärenden.**

[12] **Kisjona kunde emellertid inte släppa sin förvåning, och skulle just fråga Mig hur detta ändå vore möjligt, när**

ynghingen spänstigt redan stod framför honom, och sade med ett leende: ”Nå, du begrundar fortfarande hur detta är möjligt, och se, jag har det redan under kontroll. Även det som dina skriftlärda, trots deras uppriktiga strävsamhet, inte lyckades anteckna vid den livliga tullarna idag, lyckades jag fylla i, så att de nu kan koppla av och är befriade från arbete.”

[13] Den förvirrade Kisjona vet inte hur han ska tolka det, och säger full av förundran: ”Men, käre vän, du har knappt lämnat rummet, men förmodas redan ha utfört det, som skulle ha tagit mitt folk med all sitt flit en hel vecka. Det låter lite för otroligt för mig. Du skulle behöva tusen händer och blixstens hastighet.”

[14] Ynghingen säger: ”Nå, gå ut då och bli övertygad.”

96. Ängelns makt

[1] Kisjona går nu till skafferiet och ser de omsorgsfullt ordnade förråden av mjölk, ost och smör på sina respektive platser, och går sedan till ladorna och ser att de är fulla, ty även fältens mogna skörd har tagits in. Han går sedan till de stora stallen för såväl nötkreatur som får och åsnor och ser att allt är på plats. Därifrån går han till den stora byggnaden där han för räkenskap och ser att alla uppteckningarna befinner sig i bästa ordning, och kontrollerar kassakistorna och ser att de alla är fulla. Han rusar till det stora köket och finner att allt det som valts ut är uppmätt i rätt mängd och färdiglagat, och han frågar de manliga och kvinnliga kockarna hur detta har kunnat gå till. Dessa säger bara till honom: ”En vacker yngling kom in i köket, och sade: ”Lägg maten i skålar ty den är redan färdiglagad.” Vi smakade av maten och det förhöll sig så som ynglingen, som genast lämnade oss, hade berättat för oss. Smaka, så får du se att det är så.”

[2] När Kisjona provsmakar maten, märker han att kockarna hade talat sanning. Han beger sig snabbt tillbaka till det stora rummet där Jag befann Mig, och ynglingen frågar honom: ”Nå, är du nöjd med mig, Kisjona?”

[3] Kisjona säger: ”Många förunderliga saker har redan ägt rum i mitt hus; jag kunde inte begripa det på annat sätt än att ur mitt hjärta ljudligt utbrista att för Gud är allt möjligt. Ändå är detta icke desto mindre det mest otroliga. Att på ett ögonblick utföra en uppgift, som annars skulle ha tagit en hel dags hårt arbete är, som sagt, förstäeligt om det utförs av en människas hand, som är fylld av Guds Ande. Men att hundra uppgifter på vitt skilda platser kan utföras på samma gång av en människa är något helt annat, och går för en dödlig människa inte att förstå, trots hennes fattningsförmåga och intelligens, och jag kan igen endast säga, Herre, ha barmhärtighet med mig, en stackars syndare, för jag kommer aldrig att vara värdig att Du bor under mitt tak.”

[4] Jag säger till Kisjona: ”Sluta nu att förundras och låt ditt folk ta in maten, ty vi är nu alla i behov av densamma.

[5] Men om du redan är så förvånad över detta, vad säger du om Jag i förtroende berättar för dig att på hela jorden är det verkligen endast en ängel som avdelats för uppgiften att ha omsorg om allt gräs, alla buskar och träd, för att bringa fram frukter av allehanda slag, såväl som att ha omsorg om alla djur i sjön, luften och på land? Detta kan du inte heller förstå, men måste ändå inse, att så är det och så sker det. Bli därför inte så förvånad, utan gå och se till att maten förs in av dina tjänare.”

[6] Kisjona säger: ”Herre, min enda kärlek och mitt liv, hur skulle det vara om Du lät denna underbara yngling hjälpa mig att ta in maten hit, som finns i stor mängd, eftersom det kommer ta mina tjänare en hel timme?”

[7] Jag säger: ”Bra, använd dig av honom. Men du måste sluta att bli så överdrivet förvånad, ty du vet att med Gud är verkligen allting lätt möjligt.

[8] Kisjona är helt nöjd med ett sådant råd och anmodar ynglingen, som tittar på honom kärleksfullt, att bistå med att föra in maten från köket till de dukade borden.

[9] Ynglingen säger: ”Men bara inte så mycket förundran, käre vän. Titta bara på borden. Det skedde redan medan du fortfarande funderade på att be all härlighets Herre om min hjälp. Men var har du ditt vin?

[10] Medan han flyktigt blickar över borden och i hemlighet är förbluffad, säger Kisjona: ”Sannerligen, vi glömde nästan vinet. Skulle du vilja vara så snäll att hämta det från källaren?”

[11] Ynglingen säger: ”Ta en titt, återigen har det ombesörjts. Vinet står på bordet tillsammans med maten i rätt mängd.”

[12] Kisjona betraktar de fyrtio borden, som står dukade i det stora matsalsrummet, och ingenting felas. Stolar och bänkar är iordningställda på vackraste sätt, och lampor i rätt antal står på alla borden för att lysa upp i skymningen, och brinner redan med klara lågor.

[13] När Kisjona beskådar allt detta blir han helt förbluffad inom sig och säger efter en stund: ”Åh Gud, åh Gud, Du min

Jesus, min eviga kärlek. Om detta fortsätter kommer alla mina hus redan idag att falla isär, och allt trä och sten däri kommer att bli levande.” Och han vänder sig till ynglingen: ”Du min fagrade unge man, människa eller ängel – vad du än är – förklara bara litegrann för mig hur detta är möjligt för dig.”

[14] Ynglingen säger: ”Du är väldigt frågvis. Jag säger dig att inget är möjligt för mig utan Honom, som nu bor med dig i detta hus. Han ensam utför alla dessa saker. Men hur detta är möjligt för Honom, måste du rådfråga Honom om, ty kraften inom mig att handla på detta sätt tillhör inte mig utan Herren, som just nu tar Sin boning i ditt hus. Går därför och fråga Honom.”

[15] Kisjona säger: ”Min käraste vän, det vet jag väl. Men på vilket sätt detta är möjligt, det är endast det jag skulle vilja få en antydning om. Du måste ändå göra en rörelse? Men hur snabb och säker måste denna vara! För jämfört med detta rör sig blixten med en snigels hastighet. Ah, ah, jag får inte tänka mer på detta! Om du bara hade behövt åtminstone hundra ögonblick för allt detta, skulle det göra denna sak mer begriplig, men det här – utan att man märker att det tar någon tid alls – och detta i den bästa ordning, det är det som skakar om mitt vanliga sätt att tänka, så att jag i vördnad och beundran knappt vågar andas!”

[16] Jag säger till Kisjona: ”Min vän, har du nu ännu inte slutat att bli förvånad? Jag föreslår att vi nu sätter oss till bords och först äter middag och därefter diskuterar vidare om Guds allmakt och Hans påtagliga kärlek och visdom.”

[17] Kisjona säger: ”Förlåt mig, Herre. Jag glömde nästan varför maten och drycken stod på bordet, efter alla dessa under efter under. Jag skulle därför be Dig och alla de Dina att slå er ner vid borden. Men var är Din kroppsliga mor Maria, och de som hon hade med sig, de som sägs vara Dina systrar, och måste jag gå och hämta med dem till middagen?”

[18] Jag säger: ”Fråga bara efter din fru och dina döttrar. Det är där även den goda Maria finns, tillsammans med döttrarna till Josef, som var min jordiske adoptivfar. De är nu sysselsatta

med varandra för att ta in allting, vilket de givetvis kan göra i morgon, övermorgon eller ännu senare. Vår unge och kvicke tjänare kommer förvisso att hämta dem och föra dem hit. Så var därför helt lugn.”

97. Förklaring till liknelsen om ogräset

[1] Jag hade knappt talat klart om detta förrän ynglingen redan var här med kvinnorna, och vi satte oss alla till bords och intog strax kvällsmålet - på bra humör. Men efter måltiden, sade Jag till alla: "Lyssna, eftersom det är en vacker, stjärnklar kväll, skall vi inte omedelbart gå till vila, utan slå oss ner på gräsmattan ute i det fria, ty idag har jag ännu mycket att berätta för er och visa er."

[2] Detta förslag togs väl emot av alla, och vi reste oss strax därefter från borden och gick ut i det fria, och upp på en runt fyrtio meter hög kulle med mjuk stigning vid slutet av trädgården, omkring trettio steg inåt landet från sjön. Kisjona påpekade naturligtvis att även om denna kulle bjöd på en förtjusande utsikt över hela sjön, fanns ändå alltid obehaget att den var ett tillhåll för snokar och huggormar, antagligen på grund av närheten till sjön. Han hade verkligen försökt allt för att få bort dessa kryp, men utan framgång.

[3] Jag säger: "Låt det bara vara. Från och med nu skall den inte tjäna som tillhåll för dessa, som krälar omkring. Det kan du vara helt säker på!"

[4] **Kisjona säger:** "Om det blir så, vilket jag inte betvivlar det minsta, då skall jag först och främst tacka Dig från djupet av mitt hjärta för den underbara befrielsen från detta onda, och för det andra skall en riktig skola byggas här till minne av Dig, för att undervisa om Din renaste lära för både stor och liten, ung och gammal."

[5] Jag säger: "En sådan skola kommer alltid att åtnjuta Mina välsignelser, om den håller fast vid de absoluta grunderna i läran. Men såsom världen förstör allt så kommer den med tiden tyvärr inte att skona den här skolan, vilket också gäller Min lära i sin renaste form. Därför att ingenting varar beständigt i denna värld, ty hela världen befinner sig nu i ett ondskefullt tillstånd och är omskuren av Satan. Men låt oss nu gå uppför kullen." Jag och Kisjona går främst, med alla lärjungarna och Kisjonas tjänare i hälarna.

[6] Men när vi kommer till kullen, märker Kisjona hur en stor huggorm framför honom slingrar sig uppför kullen, och han ser snart flera av dem och säger till Mig: ”Herre, hade jag verkligen inte tillräcklig tro på att dessa kryp skulle vara borta?”

[7] Jag säger: ”Det är för att du skall se och erkänna Guds Sons fullkomliga härlighet. Så var uppmärksam. Jag skall nu befalla dessa djur att lämna detta område och inte någonsin mera hålla till här, så länge som någon av dina avkomlingar innehar denna trädgård eller kulle, och du skall se hur även dessa ytterst ointelligenta fän måste lyda Min röst.”

[8] Här vände jag Mig mot berget och hotade krypen. Och dessa sköt likt pilar ut ur sina hålor i många tusental och flydde ner i sjön. Och så rensades berget på detta slödder för all framtid, och på denna kulle sågs aldrig mer en aldrig så liten orm.

[9] Vi rörde oss emellertid obekymrat uppför kullen, och eftersom det redan bildats litet dagg på gräset, hade Kisjona tagit med sig en mängd mattor som nästan täckte hela kullen, varvid ynglingen återigen gjorde honom nyttiga och kvicka tjänster. Därpå slog vi oss väl till mods ner på de fina mattorna.

[10] Mina lärjungar som trots alla sina funderingar, grubbel och känslor kring liknelsen om ogräset i åkern, emellertid inte kunde få någon klarhet i frågan, kom över till Mig på kullen och bad mig tolka och närmare förklara liknelsen om såningsmannen, som hade sått god säd i åkern men senare fann ogräs bland vetet.

[11] Men Jag sade till dem: ”Hörde ni inte vad Kisjona tänker sig att bygga på denna kulle till minne av Mig, och vad Jag berättade för honom hur det skulle gå för en sådan inrättning med tanke på hur världen ser ut? Se, detta hänför sig till liknelsen om den goda åkern, som besåddes med det renaste vete. Men efteråt sköt det ändå upp mycket ogräs i dess mitt. Se, betydelsen av liknelsen är denna:

[12] Det är Jag, eller Människosonen, som judarna säger, som nu sår den goda säden. Åkern är världen, det goda fröet är

rikets barn (Matt 13:37), men ogräset är ondskans barn (Matt 13:38). Motståndaren som sår det är djävulen. Skörden är världens slut och skördefolket är änglarna (Matt 13:39). Men precis som man rensar åkern från ogräs, och binder dem i buntar och bränner upp dem, så skall det också bli vid världens slut. (Matt 13:40)

[13] Människosonen skall sända ut Sina änglar och de skall samla ihop alla dem från Hans rike som väcker förargelse, och alla de människor som handlar orättfärdigt (Matt 13:41) och varken har ögon eller öron och än mindre hjärta för sina bröders nöd, och skall kasta dem i den brinnande ugnen, där det skall bli gråt och tandagnisslan (Matt 13:42). Men den brinnande ugnen skall vara för illviljans barn – med vilket skall förstås stolthet, själviskhet, härsklystnad, hjärtlöshet, likgiltighet gentemot Guds Ord, girighet, avund, svartsjuka, falskhet, bedrägeri, löftesbrott, otukt och horeri, äktenskapsbrott, falskt vittnesbörd, förtal och allt som strider mot budet om kärleken till nästan – deras eget hjärta!

[14] Ty precis som himlen skall blomma upp ur de rättfärdigas hjärta i all sin härlighet, så kommer det som finns i det orättfärdiga hjärtat att växa. Ett dåligt frö kommer aldrig någonsin att bära god frukt.

[15] Ett hårt hjärta ger inte någon mjuk frukt, och ett hjärta, som inte håller sina löften kan aldrig vara herre över sig själv, och vreden kommer att vara den eld som aldrig släcks. Var därför uppmärksamma på allt detta och bli rättfärdiga i allt i enlighet med kärleksbudet.

98. Att inte hålla ett löfte är högst förkastligt

[1] Lova aldrig en människa något som ni inte kan eller – vilket är ännu värre – av någon anledning inte vill hålla, om ni verkligen vill bli Guds barn. Sannerligen säger jag er, att inte hålla ett löfte är det värsta som finns.

[2] Ty den som är arg syndar inom sig själv och skadar först och främst sig själv. Den som bedriver otukt begraver sin själ i köttets dom och skadar återigen sig själv, men lögnen är det ondaste av allt.

[3] Om du har lovat att göra något för en person och det uppkommer omständigheter, som gör det omöjligt för dig att hålla ditt löfte, gå då utan dröjsmål till honom och berätta ärligt för honom vad som har hänt, så att han i god tid kan hjälpa sig själv att övervinna en svårighet på något annat sätt.

[4] Men ve alla dem, som ger löften, som de inte håller, även om de kunde. Ty genom detta skapar de omfattande problem. Den som förväntade sig deras hjälp kan inte uppfylla sin plikt, och händerna är bakbundna på dem, som litade på deras hjälp och sålunda kan ett trolöst löfte orsaka den största skam och bedrövelse för tusentals. Därför är ett brutet löfte det, som står mest i motsättning till kärleken till nästan och är därför det största onda.

[5] Det är bättre att ha ett hårt hjärta för det kommer inte att väcka något falskt hopp hos någon. Man vet att inget kan förväntas av en hårdhjärtad person och man söker därför efter andra medel för att få ordning på saker och ting. Men om någon förväntar sig något som hon blivit lovad, så avstår hon från att använda sig av andra möjliga sätt. Och när tiden är inne för att det, som skall utföras, måste verkställas av den som förväntar sig hjälp och den, som lovade att hjälpa honom, lämnar honom i sticket och inte berättar detta för honom i förväg - av någon anledning, som naturligtvis må vara absolut sann - kommer han inte att kunna hålla sitt löfte. Då är ett sådant löfte som Satans, som genom sina profeter från allra första början gav människorna de mest underbara löften

av vilka han aldrig infriade ett enda, och därmed drev många människor i fördärv.

[6] Var därför på er vakt mot alla sådana löften, som ni inte kan hålla och, vilket är ännu sämre, som ni av någon anledning inte vill hålla, ty detta är demonernas furstes inställning.

[7] Var kärleksfulla och rättfärdiga i allting, ty i Faderns Rike skall de rättfärdiga en gång lysa som solen mitt på dagen.

[8] Lyssna, den som har öron att höra med (Matt 13:43). Ty Jag vill ge er ytterligare två liknelser om himmelriket.

[9] Himmelriket är också som en skatt, vilken en man fann gömd i en åker. Och eftersom den var för stor och tung för honom att bära hem, då han fortfarande var alltför långt hemifrån, gick han ut på natten och grävde ner den i den närliggande åkern, och gick sedan glatt hem, sålde allt därhemma och köpte åkern till det pris man än begärde (Matt 13:44). Ty skatten i åkern var värd tusen gånger mer än vad han betalade för åkern. Och eftersom åkern nu var hans och ingen kunde ifrågasätta vem som var dess ägare, kunde han tryggt forsla bort skatten från åkern. Han kunde nu lätt flytta skatten till sitt nya hus, som ingick i köpet med åkern, och var inte längre tvungen att förtjäna sitt levebröd genom sitt anletes svett. Ty han kunde nu genom sin skatt leva i stort överflöd livet ut. Förstår ni denna liknelse?"

[10] **Lärjungarna säger:** "Detta är en enkel liknelse, för upphittarna av skatten är de som hör Ditt Ord, och åkern är människans världsliga hjärta, vilket de först andligen måste köpa genom att handla efter Ditt Ord, så att Ditt Ord blir deras hjärtas ägodel och med det kan de göra allt gott för sig själva och för sina bröder."

[11] **Jag säger:** "Ni har förstått liknelsen väl, ty så är det med det sanna himmelriket. Men lyssna nu på en annan.

99. Liknelsen om den stora pärlan och nätet

[1] (Herren): Himmelriket liknar också en köpman, som sökte efter fina pärlor i alla länder. (Matt 13:45) Och han fann en stor pärla av oskattbart värde, frågade efter dess pris, och när han fick veta detta återvände han till sin stad, sålde allt han hade och gick och köpte den stora pärlan (Matt 13:46), som i sin tur var tusenfalt mera värd än vad han hade betalat. Har ni förstått den här bilden?”

[2] Lärjungarna säger: ”Ja, Herre, den förstår vi också, ty vi är alla sådana köpmän, och har alla lämnat allt för Din skull. Du är emellertid en stor pärla av oskattbart värde för oss.”

[3] Jag säger: ”Även denna liknelse har ni förstått i hela dess djup, ty så är det också med himmelriket. Men lyssna till en annan liknelse.

[4] Himmelriket liknas återigen vid ett nät, som kastas i sjön för att fånga fiskar av alla de slag (Matt 13:47), och när nätet är fullt drar fiskarna upp det på stranden, där de tar upp den goda fisken och lägger denna i en korg, men den sjuka och skämda fisken kastar de bort. (Matt 13:48)

[5] Så skall det också bli vid världens slut. Änglarna skall komma och skilja de onda från de rättfärdiga (Matt 13:49) och kasta dem i deras onda hjärtans smältugn - där man kommer att gråta och gnissla tänder (Matt 13:50) - som utgör ett sant mörker för den onda själen. Denna kommer hädanefter att söka men inte finna tillfredsställelse för sin onda kärlek.” Och efter ett tag frågade Jag lärjungarna, som var djupt försjunkna i tankar om denna bild: Har ni förstått även denna liknelse?”

[6] Och dessa sade: ”Ja, Herre, även denna liknelse har vi nu förstått helt och hållet. Den liknar den som Du berättade för oss vid Jesairas strand: ”Den som har, han skall ges det han har i än större överflöd, men den som inte har, från honom skall också tas det han har.”

[7] Och Ahab tillade: ”Med de sjuka och skämda fiskarna förstod jag huvudsakligen fariséerna och alla dessa sysslolösa skriftlärdar, som ständigt bjuder ut sina gamla varor till

försäljning, prisar naturen och dess fruktbarhet, men föraktar och förföljer allt strålande, som denna tid erbjuder. Dessa måste väl också vara de sjuka och skämda fiskarna? Vad betyder det att vara en skriftlärdd och farisé med hjärnan, och betrakta sig som omätbart bättre än andra människor, och även att ta emot offer och tionde från dessa människor, som förmodligen är bättre bröder och systrar, men ändå ha ett ihålligt, stenhårt och okänsligt hjärta?

[8] Därför tror jag att den, som i sitt hjärta är invigd i himmelriket enligt Ditt Ord, i framtiden säkert kommer att överge fariséernas gamla förstörda och ruttna läromässiga bråte, och lägga en ny grund för Din lära, ty din lära är rättvis och vis, och därför diametralt motsatt fariséernas.

[9] Jag vet mycket väl att Moses och de andra profeterna profeterade utifrån Din Ande, men så förvridna de är nu. Och eftersom Du Själv nu är här för att uppenbara Din vilja för oss, varför då Moses såväl som alla profeterna för de fortfarande ruttna och sjuka?

[10] Den som i sitt hjärta aktivt försöker ta till sig Himmelriket, behöver enligt Dig, åh Herre, inte längre Moses och profeterna.

[11] Jag säger: ”Du har helt rätt i det du säger, med undantag för en liten detalj vilken består i det faktum att en äkta skriftlärdd, det vill säga en som försöker sätta sig in i himmelriket, måste vara som en klok godsherre, som till sina gästers behag tar fram både nytt och gammalt ur sitt förråd (Matt 13:52). Eller skall man, när det nya vinet har fyllts upp i skinnen, hälla ut det gamla goda vinet, eller kasta ut den gamla säden när den nya skörden har samlats i ladorna? Därför måste en sann skriftlärdd, en som lär sig om himmelriket, känna till och ta hänsyn till den gamla skriften såväl som Mitt nya Ord.”

[12] Ahab säger: ”Men säkerligen bara Moses och profeterna, vilket utesluter landets utan tvekan delvis förvrängda lagar och gudstjänstens innehållslösa ritualer, vilka inte längre kan vara till nytta eftersom vi alla hursomhelst är underställda romersk lag i politiskt avseende?”

[13] Jag säger: ”Det säger sig självt. Det som för kärleken till nästans skull måste uteslutas från den antika lagen, finner du redan nedskrivet. Här är nu Mina två vänner från Sykar som bevittnade Min utförliga bergspredikan, som handlar om alla dessa saker.” Med detta är Ahab helt nöjd.

100. Varför hjälper Gud inte alltid genast?

[1] Men nu kallar Jag på de två sykariterna, för att de ska berättas för Mig av vilken anledning de har kommit hit. Och Jo-nael, som talar för dem, tar till orda och säger: ”Herre, Du har visserligen berört det verkliga skälet tidigare, och så förhåller det sig. Icke desto mindre är det svårt att tro att människor, som tillsammans med oss har Din gudomliga krafts bestående stora gärningar framför ögonen, kunde vara så onda. De erkänner sanningen och förföljer den av just samma anledning, som de har erkänt den som sanning. Mig har de fördrivit. Om inte broder Jairut hade tagit emot mig och min familj i sitt hus, så skulle jag vara hemlös!

[2] Herre, hur innerligt och ofta har jag inte bätt till Dig i anden att Du skulle komma och stå på min sida gentemot mina fiender, men förgäves, och Du kom inte för att hjälpa oss ur vår värsta belägenhet.

[3] Emedan det är sant att Du har lämnat synliga änglar i Ditt ställe för att tjäna oss, vill de inte alltid skrida till handling, eller i alla fall inte på ett sätt, som jag anser önskvärt. Ty de säger att de inte kan göra något utan att Du vill detta eftersom all deras styrka och makt orsakas endast av Din vilja. Allt detta är naturligtvis sant, men med tanke på de förorättade gamla ärke-samarierna - som fördriver hundratals av Dina följare från landet, så att de måste söka husrum hos hedningarna, med den nödvändiga konsekvensen hos de fördrivna att de själva blir hedningar - så borde det ändå säkert vara på sin plats för Dina änglar att ingripa, och att sätta stopp för sådana onda handlingar snarare än att titta på allt detta med sorg i sinnet och slutligen suckande utropa och säga med oss: Herrens råd är alltid mystiska, och Hans vägar outgrundliga.

[4] Men vad hjälper det? Hundratals förvandlas till hedningar, hundratals pryglas och bespottas offentligt för Ditt namns skull.

[5] Joram var tvungen att lämna Sykar för en tid, och huset som Jakob byggde står under tiden tomt och igenbommat.

Och Joram och hans fru befinner sig nu i broder Jairuts hus, likt många andra respektabla familjer, som på grund av Dig inte längre tolererades i Sykar.

[6] Och mot detta har Dina änglar, som bor med oss, inte lyft ett finger. Herre, Herre, i Ditt heligaste namn. Vad ska detta vara bra för?

[7] Måste all kraft och styrka över Dig överlämnas till Satan och denna jord? Eller är hans helvete på fullt allvar mäktigare än Din himmel? Herre, om detta fortsätter, då måste mänskligheten verkligen tvingas att uppföra tempel och offeraltare åt Satan, och riva ner Dina. En mycket ledsam tid.

[8] Vad är nu gudstjänsten i Gerisim och även i templet i Jerusalem, annat än en ren satanisk mässa? Jag vet från din egen mun, att Du är Herren Självsom helt och fullt tagit sin boning i Din kropp, och hur Gud vill bli ärad och tillbedd. Betrakta sedan mässan i Gerisim, och du har den allra sannaste och mest äkta sataniska mässa. Ty där sprids rökelse till Satan under hela mässan och detta på fullaste allvar, vilket inte ens förnekas av Dina änglar.

[9] Detta är min uppriktiga och sanningsenliga mening, Herre, så håller det på, och det kan inte vara en hemlighet för Dig att det gör det, och ändå tillåter Du att det är så och fortsätter att vara så. Herre, hur ska vi ta detta och förstå Ditt heliga Ord?

[10] Och även den ärlige broder Jairut, som tillsammans med sitt hushåll är helt hängiven Dig, emottar dag efter dag hot om att antingen utan dröjsmål förklara sig själv som samarier, eller att se alla sina ägodelar tagna ifrån honom.

[11] Många som redan ståndaktigt hade omfamnat Din lära, åh Herre, har låtit sig skrämmas av dagliga hot, och har återgått till att tjäna Satan helt och hållet.

[12] Herre, du måste förstå att sådana saker äger rum, inför vilka Dina änglar förvisso alltid döljer sina ansikten, men vad tjänar det till med sådana innehållslösa beklaganden?

[13] Herre, Du kan se in i mitt hjärta, som är helt hängivet Dig. Och så talar jag till Dig utan förbehåll och säger: Här är

en välvillig betraktelse lika olämplig som ett fikon endast tre dagar efter blomman har fallit. Här duger det bara att kraftfullt använda all sin makt, annars vinner Satan mark och slår rot.

[14] Och om Dina lärjungar redan nu inte kan göra någonting emot honom, vad skall de göra efter att han har uppnått sin fulla styrka, vilket inte borde vara alltför svårt för honom, om han fortsätter utan motstånd, vilket tyvärr är fallet fram tills nu, när inte ens Dina änglar vågar göra något emot honom?

[15] För Ditt heliga namns skull och för alla de som, likt oss, fortfarande orubbligt klamrar sig fast vid Ditt namn, hjälp oss och befria oss från Satans snaror.

[16] Lärde inte Du Självt oss uppe på berget hur man skulle be? Men se, för varje dag blir det värre istället för bättre.

[17] Vi är villiga att offra allt för Dig och leva så fattigt, som det bara är möjligt av kärlek till Dig. Men någon plats på jorden missunnar Du oss säkert inte, ty för att följa Dig kan man inte bo bland vargar, hyenor och björnar, såvida man inte vill bli som dessa består.

[18] Vi ber inte om ett fredligt paradiset i denna värld, utan endast om att inte behöva leva bland demoner i ett rent helvete. Herre, beskydda oss från detta!”

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Kapitel 1-100:

1. Det ovanliga vinmiraklet för Judas.
2. Helandet av alla sjuka i Kapernaum.
3. Jesus och stormen.
4. Helandet av de besatta.
5. Bristen på tro står i vägen för mirakler.
6. Jesus från Nasarets liv, gärningar och lära.
7. Världens komedi är en tragedi för Guds barn.
8. Maria, Herrens moder.
9. Ni är en kastskovel i Faderns hand.
10. Herren och de tre fariséerna.
11. Helandet av den grekiska kvinnan.
12. Jairus dotter.
13. Detaljer rörande skillnaden i karaktär mellan de bibliska evangelierna Matteus och Johannes.
14. Judas får sig en lektion.
15. Folkets avsikt att utropa Jesus till kung.
16. Helandet av mannen med gikt.
17. En ung romares tal.
18. Avslöjanden om templet.
19. Exemplet om vägen till Rom.
20. Matteus - tullindrivaren.
21. Samtal om Josef, Maria och Jesus.
22. Johannes Döparens tvivel.
23. Johannes Döparens vittnesbörd.
24. Liknelsen om det nya och gamla klädesplagget och det nya vinet i gamla läglar.
25. Tullindrivaren Matteus tillit.
26. Gud förändras inte.
27. Kornelius dotters död i Kapernaum.
28. Kornelius dotters återuppståndelse.
29. Upplevelserna i livet efter detta.

30. De två blinda tiggarna.
31. Helandet av den dövstumme, som var besatt.
32. Ståthållaren Herodes girighet och hårdhet.
33. Ett mirakel med mat och kläder.
34. Jesus utser de tolv apostlarna.
35. Instruktioner för apostlarna.
36. Judas invändningar.
37. Apostlarna lugnas ner.
38. Simon från Kanas fråga.
39. Ett löfte till den trofaste.
40. Människans gudomliga hemlighet.
41. Apostlarna sänds ut för första gången.
42. Apostlarnas första missionsarbete.
43. Till sjöss. Herrens svar.
44. Herrens vittnesmål om Johannes.
45. Johannes Döparens ande och själ.
- 46 Tullindrivaren Kisjonas omvändelse.
47. Liknelsen om barnen vid marknadsplatsen.
48. Herrens uttalande om Korasin, Betsaida och Kapernaum.
49. Uppväckandet till evigt liv.
50. Herren visar upp och tar itu med fariséernas ondska.
51. Bergets skälvande svar och dess effekt.
52. Den andliga världen.
53. Tre andar från månen talar om världen på månen.
54. De tolv apostlarnas återkomst.
55. Skillnaden mellan vetenskap och tro.
56. Moses redogörelse för skapelseakten.
57. Skapelsens första dag.
58. Skapelsens andra dag.
59. Skapelsens tredje dag.
60. Skapelsens fjärde dag.
61. Fortsättning på skapelsens fjärde dag.
62. Skapelsens femte och sjätte dag.
63. Slutet för Jerusalem.
64. Judas Iskariot rapporterar om sin resa genom luften.
65. Varför måste människor födas?

66. Kvinnans fall och dess dåliga inverkan på människan.
67. Akta er för förföriska kvinnor.
68. Det heliga ordet, världen och mänskligheten.
69. Ett evangelium om skratt.
70. Helandet av den halvblinde Tobias.
71. Riba hittar på en historia om nasarén.
72. En farisés förbannelse.
73. Fariséerna vill stena Tobias.
74. Hur domare och lagstiftare bör uppträda.
75. Den fariséiska sabbaten.
76. Att plocka vete-ax på en sabbat.
77. Profetians uppfyllelse.
78. Helandet av den besatte, döve och blinde.
79. Den gamle mannens ödmjukhet.
80. Den unge fariséns plan.
81. Den unge fariséns skicklighet med sina yrkesbröder.
82. Ahab kallas av Jesus.
83. Tempeltjänaren Ahab med sina arbetskamrater.
84. Folket mot fariséerna.
85. Herren lugnar ner folket.
86. Olika former av ägande.
87. Jude eller grek.
88. ”Vem är min mor, vilka är mina bröder?”
89. Ahab varnar för templets hämnd.
90. Predikan om himmelriket.
91. Liknelsen om såningsmannen.
92. Liknelserna om senapskornet och ogräset bland vetet.
93. Herren stillar sjön.
94. Människans andliga hus.
95. Återförening med Jairut och Jonael.
96. Ängels makt.
97. Förklaring till liknelsen om ogräset.
98. Att inte hålla ett löfte är högst förkastligt.
99. Liknelsen om den stora pärlan och nätet.
100. Varför hjälper Gud inte alltid genast?

Jakob Lorber (1800-1864)

”Denne ödmjuke man, som levde och verkade som musikalärare och utövande violinist och kompositör i Graz (Österrike), mottog vid en ålder av fyrtio år kallelsen att bli ”Guds skrivare” genom det inre Ordet, vilket han följde till sina sista dagar med orubblig trofasthet.

Hans levnadstecknare och vän Karl Ritter von Leitner skriver vidare: ”Han skriver oavbrutet och med ett lugnt lyssnande ansikte låter han pennan glida över papperet, tvekar aldrig, funderar aldrig.” Sålunda växte det under 24 år fram ett unikt och kolossalt verk, som fyllde 25 volymer på 500 sidor vardera, för att inte nämna några kortare skrifter.

Denne tystlåtna och ytterst anspråkslösa man, Jakob Lorber, har ingen like och passar inte in i något ”fack”, vare sig vi betraktar honom som mystiker, siare eller - med modernare språkbruk - ett synskt geni. En sak är säker: Han var i besittning av en häpnadsväckande och ogripbar mänsklig gnista, som överträffar alla tidigare stora invigda mystiker.

Som ett resultat av denna gudomliga inspiration, efterlämnade Jakob Lorber en unik litteratur av kosmiska mått, vilken berör existensens alla grundläggande frågor: Guds natur, universum och människan och deras ömsesidiga förhållande och den förser oss med ett verkligt vittomspännande svar på mänsklighetens tidlösa frågor om livets vadan och varthän.

I centrum av denna storslagna teckning av världen, från skapelsens första början till dess slutliga fulländning, står ”Johannes Stora Evangelium”, som helt och fullt grundar sig på den kristna trons värderingar och utvidgar och förändligar den kristna visionen.

Jakob Lorbets universella andliga uppenbarelser öppnar också upp stora möjligheter för ett klokt samarbete mellan religion och vetenskap, som då blir en syntes av hjärtas och förnuftets kunskaper.”